

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ДУГИНЕ БОЈЕ
ВАМ НЕЋЕМО ДАТИ

ОДГОВОР
ЛИБЕРАЛНО-
ГЛОБАЛИСТИЧКИМ
БОЈОВНИЦИМА
ТОТАЛИТАРИЗМА

ЧАЧАК 2021

Књигу препоручује:
Др Зоран Чворовић

Издање аутора

Прелом:
Александар Илчић

Тираж: 100

Штампа:
Добротољубље, Београд

БЛАГОДАРНОСТ

Захваљујем свима који су помогли рад на овој књизи:
оцима В. и Б, куму Милану, брату Снежану и његовима,
као и браћи Србима из Аустралије

СРБИЈА ПОД ВЛАШЋУ НОВОГ СОДОМА

НЕКОЛИКО РЕЧИ КАО ПРЕДГОВОР

МИША ЂУРКОВИЋ О БЕЗАКОЊУ МАСКИРАНОМ У ЗАКОНЕ

Док пишем увод за ову књигу, у Србији се припремају закони чији је циљ легализација содомизма и тријумф политичког хомосексуализма, о чему на сајту Светског конгреса породица пише др Миша Ђурковић, у тексту „Чомићкини закони или СНС закони“:

„Код комуниста је увек постојао слоган да револуција не може да чека. Тако смо осмог фебруара добили у јавност Полазне основе за израду закона о истополним заједницама и расписан тендер за ангажовање невладиних организација које ће да раде тај закон. Није прошло ни месец дана, а они су већ изашли са нацртима закона!? Дакле у свега неколико недеља они су завршили тендер, ангажовали писце, написали законе, усагласили их са радним групама министарства, усвојили и пустили на јавну расправу. Овом ударништву ни Алија Сиротановић не би имао шта да замери. О озбиљности посла најбоље говоре Полазне основе за Закон о истополним заједницама, углавном прекопиране из актуелног Породичног закона, где постоји и чувена формулација која је изазвала салве смеха не само сваког правника у Србији него и сваког са мало здравог разума. Ту се каже да истополну заједницу не могу склопити ‘рођени брати сестра, брат и сестра по оцу и мајци, стриц и синовица, ујак и сестричина, тетка и братаца, тетка и сестрић’, као и ‘тазбински сродници у првом

степену праве линије, односно свекар и снаха, зет и ташта, очух и пасторка, те маћеха и пасторак.’ Сад како би особе различитог пола могле да склапају истополну заједницу, макар и инцестуозну, министарка нам није објаснила...

Цео овај пакет је наравно заснован на неистинама, пропаганди и на правном и политичком насиљу. Јавна расправа о фундаменталним питањима је наменски ограничена на свега пар недеља како би се заправо избегла стварна расправа и показивање воље демократске већине грађана. На било каквом референдуму или изборима такав програм би добио таман толико гласова колико и листа госпође Чомић на прошлогодњим изборима, дакле 30591 или мање од 1%, где ни њено стрељање пред камерама није помогло.

О свему овоме ћемо детаљно говорити и понудити анализе и оквир онога што нас терају да усвојимо. За прву реакцију само оно што је најважније знати. Они износе три аргумента и сва три потпуно нетачна.

1. *Не усваја се закон о истополним ‘браковима’ нећо закон о истополним заједницама.* – Тачно је међутим да се предлог закона само не зове законом о браку, а да у суштини намерава да права истополних заједница регулише максимално широко и да га решава кроз породичноправну материју. Нису случајно полазне основе углавном узимане из Породичног закона Србије.

2. *Истополни њарџнери не моју да рејулишу њрава у Србији.* – Такође нетачно. Свако може да склопи било какав уговор који је у складу са законом и обичајима ове земље и да га овери код јавног бележника. Дакле тиме може да се регулише оставина и разна друга имовинска права и код тих особа.

3. *Србија је у обавези да законски рејулише истополне заједнице збој одлуке Евројској суда за људска њрава Олијари*

и други њихови Италије. – Такође нетачно. Могу да вам наведем бројне пресуде Европског суда за људска права које никад нису имплементирани, како у другим државама, тако и у Србији. Многе европске државе, чланице Савета Европе попут Пољске и Мађарске нпр. све више гледају како да се заштите од штетних одлука ове институције, и посебно све штетнијих одлука поменутог суда који не само да доноси идеолошки мотивисане одлуке неокомунистичког типа, већ убрзано тако претумачује и своје раније одлуке.

Русија је донела посебан закон где је изричито речено да све што стиже у пакету од Савета Европе и Европског суда за људска права, ако је у супротности са њиховим уставом није валидно и релевантно за њих. Узгред, у пресуди се не каже да је држава дужна да донесе посебан закон већ да регулише одређена права што може да се уради и уз промену закона о наслеђивању итд.

Што се тиче измена Закона о забрани дискриминације, који је пре свега писала ранија повереница за равноправност, госпођа Невена Петрушић, он јасно иде у правцу проширења ионако прешироких и такође неокомунистички схваћених одредби о томе шта је дискриминација. Уз то иде и радикално поштравање казни за нове вербалне деликте и деликте мишљења. Иза целог подухвата је јасна идеја да се пре свега додатно застраше и прогоне стручњаци који се најозбиљније боре против овог неокомунистичког лудила и покушавају да одбране право на природну породицу и пре свега право родитеља да васпитавају децу у складу са својим уверењима, а што би требало да им гарантују и Универзална декларација о људским правима и сви други валидни међународни документи. Са овим наша држава иде у правцу Норвешке где се верујућим људима одузимају деца.

На крају морам да кажем да још нисам видео нацрт нове верзије Закона о родној равноправности који се у *Полицији*

већ увелико представља и промовише заједно са ова друга два предлога, све са интервјуом поверенице Јанковић, особе која је за прогон водећих српских патриотских интелектуалаца награђена још једним мандатом на истом месту. Свака част! Упутио бих читаоце у међувремену на одличну анализу ранијих предлога коју је Виктор Радун објавио 2017. За почетак тај закон је по дефиницији противуставан јер наш устав не познаје неокомунистичку категорију рода (цендера) већ само пол. Србија већ има Закон о равноправности полова. Занимљиво је да кад они говоре о равноправности родова прича се опет своди на изједначавање особа мушког и женског пола. А шта је молим вас са осталих 75 родова које признаје Фејсбук, питао би се неко? Зашто се они дискриминишу. Хоће ли се приликом родног уједначавања броја запослених у вртићима или у рудницама (предлози из ранијих верзија) водити рачуна да буде једнако и трансродних особа колико и мушкараца и жена?

У Србији је прошле године умрло два пута више људи него што је рођено. Ако се усвоји овај пакет, то ће значити да је наше руководство свесно изабрало да нас води пут нестајања. Баш ме занима шта поводом овог пакета закона имају да кажу министар Ратко Дмитривић, министар Селаковић, посланик Ђукановић, посланик Јованов, посланик Бакарећ и други истакнути функционери владајуће странке. И пре свега онај ко на крају о свему одлучује. Поштована господо, да ли је ово политика за коју се залажете? Молим вас да онда то лепо ставите и у свој партијски програм, да на наредним председничким и парламентарним изборима изађете са таквим обећањима која нужно воде и ка увођењу и формалног брака и могућности за такве супружнике да на крају усвајају и децу. Поштено.“ (1)

Тако, оштро, одлучно и праведно, пише др Миша Ђурковић.

О НАСЛОВУ

Јасно је, због свега наведеног, да књига „Дугине боје вам нећемо дати / Одговор Либерално Глобалистичким Бојовницима Тоталитаризма“ долази у прави час, када глобалистички окупатори са својим квислинзима у Србији воде одлучну борбу да нас коначно поразе и понизе. Поднаслов је јасан – политички ЛГБТ делатници су у јуришници у служби либерално-глобалистичког тоталитаризма. То и јесте скраћеница ЛГБТ, којом они машу као заставом слободе.

Наслов је такође јасан – политички хомосексуалци користе заставу дугиних боја да би нам понудили своје „право на различитост“; у ствари, нуде сумануту идеологију цендера – која пориче природни пол, брак и породицу – и која се намеће свим средствима тоталитаризма. Ми, хришћани, не дамо дугине боје, јер су оне стег завета Бога са људима, успостављеног са праоцем Нојем после потопа.

ЗАШТО ЈЕ ДУГА НАША

У Књизи постања, у деветој глави, јасно пише: „И Бог благослови Ноја и синове његове, и рече им: ‘Рађајте се и множите се и напуните земљу; и све звери земаљске и све птице небеске и све што иде по земљи и све рибе морске нека вас се боје и страше; све је предано у ваше руке. /.../ Рађајте се, дакле, и множите се; народите се веома на земљи и размножите се на њој.’ И рече Бог Ноју и синовима његовим с њим, говорећи: ‘А ја ево постављам завет свој с вама и с вашим семеном након вас, и са свим животињама, што су с вама од птица, од стоке и од свега зверја земаљскога што је с вама, са свачим што је изашло из ковчега, и са свим зверјем земаљским. Постављам завет свој с вама, те од сада неће ниједно тело погинути од потопа, нити ће више бити потопа да затре

земљу.’ И рече Бог: ‘Ево знак завета који постављам између себе и вас и сваке живе твари, која је с вама до века: **Метнуо сам дугу своју у облаке, да буде знак завета између мене и земље. Па кад облаке навучем на земљу, видеће се дуга у облацима, и опоменућу се завета свог који је између мене и вас и сваке душе живе у сваком телу, и неће више бити од воде потопа да затре свако тело.** Дуга ће бити у облацима, па ћу је погледати, и опоменућу се вечнога завета између Бога и сваке душе живе у сваком телу које је на земљи.’ И рече Бог Ноју: ‘То је знак завета који сам учинио између себе и свакога тела на земљи.’” (Пост. 9, 1–2; 9–17)

Тако пише: зато нећемо дати дугу онима који ратују против свега Божјег и људског у нама и око нас.

О САДРЖАЈУ КЊИГЕ

У првом поглављу књиге, „Зашто хришћанин мора бити против“, дата су два текста која се баве „онтологијом“ и „феноменологијом“ политичког хомосексуализма – шта су и коме служе, и са којим циљем марширају и парадире Србијом. „Нећете нас победити, а камоли убедити“ се бави стањем у Србији, која је, већ одавно, окупирана влашћу глобалиста, и у којој и власт и научне установе, попут Српске академије наука и уметности, полако падају у сенку новог, содомистичко-цендеристичког, тоталитаризма.

У поглављу „Хоминтерна, Гејстапо и цендер жандармерија“ реч је о судском процесу који ЛГБТ жандармеријска јединица у служби глобалистичких окупатора Србије, скривена под маском НВО „Да се зна“ води против потписника ових редова, с циљем да ућутка не само њега, него и свакога ко другачије мисли (то јест, свакога ко мисли слободно, а не како му Империја Вашингтон–Брисел нареди). О томе је реч и у поглављу „Други о истом“, где су о овом судском процесу

понуђена мишљења Павела Тихомирова, Зорана Чворовића, Жељка Перовића и Филипа Живановића.

СТАВ ЈЕДНОГ МАРКСИСТЕ

Потписник ових редова је следбеник хришћанског конзервативизма, чији смисао није у устајалости, него у очувању Богом дарованог живота и смисла постојања човека и света у свој његовој пуноти. Па ипак, нећу завршити овај текст позивајући се на неког конзервативца, него на домаћег левичара, марксисту Марија Калика, који је, још 2011, у свом тексту о геј паради (иако се залагао за право на парадирање у име борбе за права „ЛГБТ заједнице“) указао на екстремистичке ставове оних које би да, ових дана, у Србији Светих Саве и Лазара, прогласе „брачницима“.

Марио Калик истиче да постоји „апсолутистички релативизам“, којим политички хомосексуалци разграђују норму једног друштва: „Да танка линија дели милитантну верзију ЛГБТ идеологије од ‘нормализовања’ онога што се још увек сматра сексуално изопаченим, говоре следеће чињенице. Прво се кренуло, као што смо видели, од захтева за изједначавањем ЛГБТ оријентација са хетеросексуалношћу на начелном, нормативном плану који утврђује психијатрија, односно сексологија (законска равноправност би требало да буде само последица и израз ове темељније равноправности). У следећем кораку се разјарена критика ‘принудне хетеросексуалности’ претвара у наметање хомосексуалности као доминантне оријентације! Природна хетеросексуална већина сада бива изложена принудној хомосексуалности:

‘Филозофија геј ослобођења има за циљ да осигура *више* од толеранције према хомосексуалности. Она је посвећена радикалној и свеобухватној трансформацији друштвених структура и вредности. Схвативши да родне и полне улоге

врше репресију над свима, у покрету за геј ослобођење трагали су *не само* за признањем хомосексуалности као легитимног идентитета мањинске популације, него такође и за *‘ослобађањем хомосексуалца у свакоме од нас’* (Витман, 1992: 341). Или како то каже Марта Шели (1992: 34): *‘Рећи ћу вам шта хоћемо ми, радикални хомосексуалци: не да нас толеришете, не ни да нас прихватите, већ да нас разумете. А то можете да учините само ипак ипак ипак ипак један од нас. Хоћемо да дојемо до хомосексуалца закојаној у вама, да ослободимо нашу браћу и сестре, закључане у зајворима њихових лобања’* (Џагоуз, 2007: 48–49).

У деловању *‘Радикалних лезбејки’* помера се пажња „с лезбејства као сексуалне оријентације или праксе у смислу поновне концептуализације као начина постојања у свету, што ипак ипак ипак укључује све жене. Перспективе које је донело лезбејско искуство – *‘самоослобођење, унутрашњи мир, стварна љубав према себи и према свим женама’* – налазе се и у речима *‘Радикалних лезбејки’* (Schneir, 1994: 16) – *‘нешто што може да се подели са свим женама – јер све ми смо жене’* (Џагоуз, 2007: 56–57).

‘Уколико размотримо могућност да све жене... ејзистипирају на лезбејском континууму, можемо видети да се крећемо унутар и изван овог континуума, без обзира на то да ли се идентификујемо као лезбејке или не’ (Џагоуз, 2007: 58).

‘Свака жена мога би била лезбејка. То би био револуционаран политички избор који би, када би га усвојили милиони жена, довео до дестабилизације мушке супремације, јер би мушкарци изгубили основ своје моћи над женским несесбичним, неплаћеним, кућним, сексуалним, репродуктивним, економским и емоционалним услугама... То би био алтернативан универзум у којем бисмо могли да конструишемо нову сексуалност, нову етику, нову културу у опозицији према мејнстрим култури’ (Џефрис, 1993: IX) (Џагоуз, 2007: 68).“ (2)

Све ново, превратно, револуционарно.

СВАКИ МУШКАРАЦ И СВАКА ЖЕНА

По Калику, циљеви су јасни: „Сваки мушкарац може да буде геј, а свака жена лезбејка. Долази до преокретања или, боље, изокретања логике ствари – гејство/лезбејство више не постоје на континууму мушког/женског пола и рода, као могуће сексуалне оријентације мушкараца и жена, већ обрнуто, мушкарци и жене постоје на континуума гејства/лезбејства. Тако, бити геј и бити лезбејка представљају норме којима треба тежити, које су највиши облик мушке/женске ‘природе’ над којима владајућа култура врши ‘репресију’. Геј и лезбо сексуална револуција стога треба да ослободи ове ‘закопане’ потенцијале и створи ‘алтернативан универзум’ у којем би, како се каже, владала ‘нова сексуалност’, а то је хомосексуалност као могући општи закон, и ‘нова етика’, она која овакав принцип не би морално забрањивала. Колико је овај екстремизам заслепљен и рђав посебно показује став да мушку супремацију (која је свакако постојала кроз историју) треба укинути промовисањем и инаугурисањем лезбејства као искључиве сексуалне оријентације жена. Уместо да се тежи освајању равноправног статуса жене у хетеросексуалним везама, као једином смисленом и правом решењу за окончање мушке супремације, прокламује се потпуна женска изолација од мушкараца, самим тим, и укидање сваке хетеросексуалности, као спектакуларан ‘револуционарни’ избор самосвесних, а то значи лезбејски пробуђених и оријентисаних, жена. Као да у таквом новом, ‘револуционарно’ измењеном друштву не би могла и даље да постоји мушка супремација, овог пута геј популације, и као да таква ‘револуција’ води игде другде до у (само)уништење људског рода.“ (2)

Политички хомосексуалци су нихилисти нашег доба. Као и НАТО Империја, уосталом.

ШТА ИМ ЈЕ ЦИЉ?

По Калику, покрет сексуалних превратника се неће зауставити на овоме: „Треба ли онда да се чудимо што, након ове де(кон)струкције хетеросексуалности, по логици ствари на ред долази и преиспитивање неких других, и даље ‘укорењених’ и ‘репресивних’ друштвених норми. Као нпр. оне која забрањује педофилију: ‘О проблему међугенерациског секса и даље се *живо расиравља* у многим геј и лезбејским заједницама. Заштита деце је, како неки сматрају, у етичком смислу од пресудног значаја за развој геј идентитета, док други то одбацују као ‘*еројску хистерисју*’ (Рубин, 1993: 6). Какав је статус различитих и *арбитрарних* закона о пунолетству? Да ли деца имају сексуалност и право на сексуалну активност? *Зашто* је старосна доб – за разлику, рецимо, од расе или класе – схваћена као сексуализовани диференцијал моћи заштићен законом? Да ли је могуће да се деца еротизују на етички начин? То су питања која се обично постављају у *контроверзи* око међугенерациског секса и на неки начин *још увек нису решена*’ (Цагоуз, 2007: 79). Ако ствари стоје овако, онда такође можемо и треба да поставимо следећа питања: Какав је статус различитих и ‘арбитрарних’ закона о крвнородничким односима и оних који забрањују зоофилију? Да ли родитељи и деца имају сексуалност и право на међусобну сексуалну активност? Да ли животиње и људи имају сексуалност и право на међусобну сексуалну активност? Зашто су крвно сродство или животињска врста – за разлику, рецимо, од расе или класе – схваћени као сексуализовани диференцијал моћи заштићени законом? Ако у природи већ постоје толики примери секса унутар исте животињске ‘породице’, па и секса међу различитим животињским врстама (новија истраживања показују да су људи и шимпанзе још неколико хиљада година након раздвајања упражњавали узајамни секс), зашто би у људском свету то

било забрањено? Треба да будемо доследни. Да бисмо одбранили природност, па и нормалност, хомосексуалности, често смо се позивали на њено присуство међу животињама. Зашто онда из истих разлога не бранимо природност и нормалност инцеста и зоофилије?

Сада нам сасвим јасне постају опасности које вребају иза помахниталог напада на нормалност и де(кон)струкције постојећих друштвених норми (без разлике).“ (2)

Тако пише један марксиста, Калик.

Овако, као у овој књизи, пише један хришћанин, Димитријевић.

Данас је, без обзира да ли је неко монархиста или анархиста, битно да, сви заједно, бранимо минимум људскости и нормалности, и да не дозволимо да нас Хоминтерна и Гејстапо одвуку под целатску власт новог тоталитаризма.

Нека нам Бог, Извор живота, у томе помогне.

Господе, благослови!

АУТОР,
очи Великог поста
2021. године

УПУТНИЦЕ

1. [https://www.ifamnews.com/sr/chomickini-zakoni-ili-sns-zakoni-/](https://www.ifamnews.com/sr/chomickini-zakoni-ili-sns-zakoni/)
2. https://www.academia.edu/37978974/Mario_Kalik_Homoseksualnost_i_Parada_ponosa_NSPM_XIX_1_2_2011_doc

**ЗАШТО ХРИШЋАНИН
МОРА БИТИ ПРОТИВ**

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ И ОКУЛТНИ ПРЕВРАТ: ЗАШТО ХРИШЋАНИН МОРА БИТИ ПРОТИВ

УМЕСТО УВОДА

Половином октобра 2020, пред Вишим судом у Београду потписник ових редова треба поново да се појави, као оптуженик кога је тужила НВО политичких хомосексуалаца, „Да се зна“, из Београда. (1)

Циљ је, наравно, да се судским прогоном ућуткају сви они који се не мире са наметањем ове наказне идеологије либерал-канибализма (пардон, капитализма), која жели да разори све традиционалне породичне вредности и себе да наметне као меру и проверу стварности у којој живимо. Као прави нови бољшевици, политички хомосексуалци не дозвољавају ником да мисли другачије, у складу са оном ти-тоистичком: „Ко друкчије каже, тај клевете и лаже, и нашу ће осетит пест“. Па ипак, и даље сам, без обзира на притисак коме сам подвргнут, уверен да се православни хришћанин мора борити против лудила које нам намећу. А то је цендер лудило, драги читаоче!

Суочимо се са тиме!

То чека и јадну Србију под НАТО окупацијом!

ПРАВОСЛАВНИ ПОГЛЕД НА ЦЕНДЕР ЛУДИЛО

„Цендерски неутралан“ однос према деци који подстиче родитеље да сопствено дете не одгајају као дечака и девојчицу, како би касније само одредило своју полну припадност, као и „промена пола“ као решење за психолошке проблеме обичне деце све више се пропагира у западном свету на примерима познатих личности о којима говоре модни часописи, телевизија и медији на интернету.

По мишљењу Митрополита волоколамског Илариона (десне руке руског патријарха Кирила) овакву ситуацију би било боље окарактерисати као епидемију него као моду. „То је епидемија безумља која је преплавила западни свет због губитка духовно-моралних оријентира,“ (2) истакао је он у програму „Црква и свет“.

Он је подсетио да припадност овом или оном полу човеку даје Бог: „Ако људи престају да верују у Бога, почињу да верују у разноразне фантоме, на пример, у то да човек може имати један биолошки, а други психолошки пол. Ако неки човек у детињству, младости или зрелим годинама постане свестан да припада супротном полу, с наше тачке гледишта то може бити неки духовни или психички поремећај који се можда може излечити уз помоћ психолога. Међутим, данас је на Западу стасала читава генерација психолога који, напротив, кажу да треба кориговати биолошки пол.“ (2)

Као што је истакао митрополит Иларион, психолози који за такве консултације добијају велики новац понекад су у завери с представницима још једне моћне и врло скупе индустрије – индустрије операција за „промену пола“. При том, иако су ове хируршке интервенције још увек прилично скупе, оне су постале приступачне лицима која припадају средњој класи, и на Западу је настала читава епидемија операција за промену пола.

Ова идеологија није само безбожничка – она је антиљудска. Митрополит је рекао: „Треба рећи да се многи људи који су извршили овакву операцију кају због онога што су учинили. Међутим, њихове приче се на сваки начин заташкавају, јер представљају ударац за ову индустрију и идеологију која иза ње стоји“ (2)

Он је подсетио да такозвана операција за промену пола није ништа друго до сакаћење и унакажавање човека, којом се просто ствара привид претварања мушкарца у жену или обрнуто: „Већ сам говорио и сад понављам: операција за промену пола је превара и самообмана“. (2)

Православни хришћанин је, дакле, свим својим бићем дужан да укаже на превару и обману која нам се намеће. И потписник ових редова од тога не одустаје. Ако Бог да, и неће.

Зар да дозволимо да нам сакате најмлађе?

ФРАНКЕНШТАЈНОВА ДЕЦА

У свом тексту „Франкеништајнова деца или све оно што не знате о промени пола“, Роберт Бриц истиче: „Супстанце за блокирање пубертета, мастектомије, вагинална хирургија и лажни пениси – све потпуно иреверзибилни захвати – само су неки од радикалних експерименталних метода које се користе над децом. Ово лудило мора да престане.“

Замислите да сте родитељ петогодишњег дечака који вам, једног дана, невинно саопштава да је девојчица. Наравно, природна реакција би било да праснете у смех, не да окренете телефон најближе клинике за промену пола. Немате представу како је вашем дечаку оваква идеја пала на памет; можда због нечега што је чуо у забавишту, или можда путем програма који је видео на телевизији. У сваком случају, он инсистира да се „идентификује“ као женско.

Најзад, можда охрабрени у месној школи, плаћате посету лекару. Надате се да ће овај медицински стручњак моћи да вама и вашем дете пружи неки разложен савет како да решите синовљево пометњу. Будите спремни на разочарање. Ваш лекар биће принуђен, на основу државног и медицинског налога, да прати стручне смернице познате под именом „афирмативна нега“. Звучи безбедно и безопасно, зар не? У ствари, програм би најбоље могао да се опише као, ништа друго до дијаболичан.

Пратећи приступ који налаже „афирмативна нега“, од доктора се захтева да прати дететове смернице, а не обратно, као што многи људи верују да би био прикладан однос између лекара и пацијента у овом случају. Другим речима, уколико дете каже доктору да оно верује како је девојчица, доктор мора да прихвати „реалност“ без обзира шта биологија каже да је заправо случај. Али ово је тек почетак лудила.

Као дететов родитељ, бићете охрабривани да почнете да се свом сину обраћате као вашој „кћерки“ и чак да му дозволите да одабере женско име, као и одговарајућу одећу. Учитељи ће добити упутство да допусте вашем сину употребу женског тоалета док је у школи. Питање друштвене стигме, која је повезана са оваквом променом животног стила, заједно са постављањем, ретко се узима у разматрање. Терапеути ће ретко расправљати са родитељима о друштвеним последицама овакве менталне и физичке промене; заправо, многи ће инсистирати на томе како су промене „реверзибилне“ уколико се дете једнога дана предомисли. Камо среће да су ствари тако лаке.

Застанимо на тренутак и запитајмо оно што би требало да буде најочигледније питање, посебно међу медицинским стручњацима: „Зар није крајње наивно да се подржи нестално уверење детета, које још увек верује у Деда Мраза, како је он/она супротног пола? Зар не постоји велика вероватноћа како се дете просто збунило и да ће ова идеја ишчилети? Штавише, зашто никада нисмо чули за оваква дешавања пре

десет година, док смо данас наведени да верујемо да је реч о некаквој епидемији? Уместо да се ради са дететом и његовом новопронађеном идентитету приступи са овако очигледних позиција, у већини случајева дете ће бити смештено на брзи колосек промене пола. Одавде почиње хорор прича.

Један родитељ, „Елејн“, члан активистичке групе Келси Коалишен (*Kelsey Coalition*), чија је кћер прошла кроз „медицинске интервенције које мењају живот“ схватила је да је промена изузетно штетна по будуће здравље и укупну добробит њеног детета.

„Једном када дођу тинејџерске године, афирмативна нега значи давање младим људима хормона супротног пола“, рекла је Елејн на панел дискусији коју је организовала Херитеџ Фондација. „Девојчицама које имају само дванаест година преписује се доживотно узимање тестостерона, док се дечацима даје естроген. Ово су озбиљни хормонални третмани који утичу на развој мозга, здравље кардио-васкуларног система и могу да повећају ризик за добијање рака“.

Ово води до операционог стола, на коме су адолесценсти, који нису довољно ментално зрели колико је неопходно да би донели одлуку која толико мења живот, стављени под нож иреверзибилне хируршке промене. Двострука мастектомија код девојчица, на пример, као и обликовање лажних пениса од ткива узетог са других делова тела, су само неке од процедура без преседана које су сада доступне.

Елејн је споменула познати случај извесног Џеза Џенингса (*Jazz Jennings*) коме је дијагностификована „родна дисфорија“ (*gender dysphoria*) и који је одгајан као девојчица од своје пете године. Он је добијао хормонски третман од једанаесте године и, у седамнаестој години, Џез је оперисан како би био одстранен његов пенис и направљена вештачка вагина од желуца.

„Након операције, Џезови шавови на ранама су почели да се одвајају и формиран је крвни угрушак. Обављена је хитна операција. Према Џезовом доктору ‘Када сам је ставио

на кревет, чуо сам нешто као ‘пуп’. Када сам погледао, видео сам да се све отворило“.

Лејн је назвала Џезов случај „медицинским експериментом на детету“ који се „приказује на телевизији последњих дванаест година“. Треба напоменути да је сличан драматичан сценарио запосео нацију када је обављена изузетно позната „полна транзиција“ Кејтлин Џенер преношена на телевизији. У питању је особа рођена као Брус Џенер, некада освајач златне медаље на Олимпијским играма који је можда највећи амерички атлетичар свих времена.

Очигледно питање је „колико поводљиве деце, која ионако доживљавају промене на свом телу током пубертета, је убеђено да донесе одлуку о промени пола (нечему што је дете могло да чује само од неког спољног медија или извора, осим ако родитељи не воде тако уврнуте дискусије за трпезаријским столом) након што је гледало ову славну личност?“ Сада би свега неколицина људи доводила у сумњу моћан утицај који ТВ звезде имају на људе и посебно адолесценте. У ствари, то је читава идеја иза концепта „позитивног узора“. Нисам сигуран да се Кејтлин Џенер квалификује за ову улогу.

Према наводима доктора Мајкла Лејдлоуа (*Michael Laidlaw*) ова деца, која су доживела нешто што медицинска струка означава као „родну дисфорију“ превазишла би ово стање или спонтано или уз помоћ терапеута. Међутим, према Лејдлоу који се позива на истраживања, многе девојчице и дечаки који показује симптоме имају неуропсихијатријска стања или аутизам. „Друштвене мреже и Јутјуб, такве ствари, дуготрајно гледање Јутјуб видеа оних који су променили пол изгледа да игра извесну улогу... у смислу ширења заразе“ популаризовањем ове идеје међу масама.

Покрет је заснован на модерној либералној идеји „родног идентитета“ који се дефинише као „темељни унутрашњи осећај особе о њеном сопственом роду“ без обзира на то шта биолошке чињенице о њеном полу показују. Доктор

Лејдлоу је представио можда најбољи случај против исхи-треног одлучивања родитеља и њихове деце да су [деци] потребни блокатори пубертета, на пример, или екстремно високе дозе хормона, када је дискутовао шта се чини када је особи дијагностификован рак.

„Уколико дете или неко кога познајете има рак, да ли желите резултате патолошке анализе, да ли желите скенирање како би се утврдило [стање] пре него што дате мучну хемотерапију“, упитао је. Ипак дозвољавамо деци и адолесцентима да предузму неповратне хемијске и хируршке процедуре, без било каквог доказа који показује присуство „супротног пола“ у пацијенту.

Другим речима, медицинска заједница се поиграва не само са Мајком Природом] већ и са животима деце, вршећи радикалне експерименте са неповратним исходом за које није показано да обезбеђују срећу и добробит оних који су им подвргнути.

„Ми дајемо врло штетне терапије на основу дијагнозе без објективних показатеља“, рекао је доктор Лејдлоу. Лејдлоу је принуђен да понавља оно што је познато миленијумима.

„Постоје само два пола“, каже. „Пол је одређен на рођењу, нико га не одређује. Доктори не додељују арбитарно некој особи да буде дечак и некој другој да буде девојчица. Сви знамо како се то одређује.“

„Рекао бих ‘питајте своје бабе које не читају научне часописе, и оне ће вам тачно рећи како се разликују дечаци у односу на девојчице.’“ (2)

Какав је злочин операција промене пола код деце, која се врши на основу срамне медијске пропаганде и квазинаучних лажи што се намећу! Хоћемо ли се ми, потомци Светога Саве, са тиме мирити или ћемо устати у одбрану Истине и Светиње? Нека свако сам одлучи! Али, нека зна да ће нас Бог питати на Суду Своме јесмо ли дигли глас против овог антихристовског ругла!

Бог је благословио мушко и женско; Он је саздао мушко и женско. То је једно од темељних учења наше вере. А цендеристи устају против Богом сазданог света у име својих демоноумних фантазија!

ПРАВОСЛАВНО УЧЕЊЕ О ПОЛУ

Како су Свети Оци разумели тајну пола?

Отац Владимир Шмалиј каже: „Полни дуализам св. Григорије Нисијски разматра као символ онога што човека приближава животињском свету, фактички као космичност човеку. При томе, човек се не може изводити из животињског начела нити се сводити на њега, а животињско начело је такође животно начело, свештени дар живота, и као такав представља тварни динамички одраз божанског живота. Међутим, с друге стране, полни дуализам представља не само знак блискости човека са другим живим бићима, него и начело другачијости када је у питању лик Божији у човеку, и као такав представља, по св. Григорију Нисијском, карактеристику изменљивости, динамичности творевине. У свом корену полна дуалност, двојственост, представља дубински метафизички *маркер* тварности, несамобитности, непотпуности. Али та непотпуност није нерешива, она не треба и не може да се поима негативно. За разлику од античке мисли, у којој се претпостављало да настанак било чега ставља на њега неизбежни жиг рђаве изменљивости и према томе га неминовно чини неспособним да се приближи Апсолуту и Добру, хришћанска мисао оптимистички тврди да тварност, па према томе и свака насталост није рђава, него добра, јер садржи у себи могућност динамичког уподобљења, управо због тога што је човек створен по лику Божијем. При томе, актуелна бескрајност Божанства задаје потенцијалну бесконачност пута према Богу, на коме је све што је достигнуто бескрајно мање од онога што тек треба достићи.

По својој природи човек је стремљење према пуности, „двојица који стреми ка Тројици“. Пол је символ актуелне непотпуности и раздељења и у том смислу може имати негативан значај. Позитиван садржај пола јесте тежња ка животу, ка добру изражена као тежња ка својој другој половини, ка оном другом. Али и то је стицање самога себе као истоветности другог у себи и себе у другоме. На тај начин, пол је и раздељујућа и сједињујућа реалност.“ (4, 599–600)

Како су Адам и Ева блиски једно другом?

По оцу Владимиру: „У Еви Адам види себе самога, он постаје свестан себе у односу са новом личношћу која са њим дели општење у његовој природи до те мере да су они две личности (двоје) заправо природно једно, ‘једно тело’ (1 Мојс. 2, 23–24). Женственост није нешто ново у односу на Адама и истовремено не представља раздељење Адама као првобитног андрогина на мушкарца и жену. Када би женско начело било туђе мушкарцу, он не би био у стању да разуме и цени жену. И насупрот томе, када би мушко начело било потпуно туђе и неразумљиво жени, она га једноставно не би ни препознала у мушкарцу. Заједничење мушкарца и жене могуће је сразмерно њиховој општости и услед привлачности оног другог у његовој другачијости. Привлачност другачијости и заједница у њему могућа је само у случају да постоји макар неки момент идентичности те другачијости, како у мушкарцу тако и у жени. Та другачијост узета у њеној идентичности и јесте пол као такав (без мушко-женске спецификације), дат као непотпуност и као трагање за пунотом, као тежња ка заједничењу. Природно је та другачијост дата као дуалност мушког и женског, иако се њен извор не састоји у самој чињеници дуализма полова, него у Адаму, у његовој тварности.

Позната парола о једнакости полова има хришћанске корене у смислу афирмисања универзалног јединства људске природе. Али у исто време једнакост полова подразумева хијерархију и поредак који је задат самом чињеницом да Ева

потиче од Адама, а не обрнуто. То не значи да је Ева неки непотпуни Адам. Ева поседује исто такву пуноту човештва као и Адам, али пунота човештва остварује се само у њиховом живом јединству. Као што јединоначалије Оца у Пресветој Тројици не умањује јединосуштност Сина и Светога Духа, исто тако јединоначалије мушкарца не умањује достојанство жене. Али колико би било безумно претпоставити тежњу Сина да се ‘надмеће’ са Оцем толико је чудно наметати жени да у свему постане једнака мушкарцу. Разлике у служењима мушкарца и жене у Цркви везане су управо за ту јерархију, која је одраз другачијости полова.“ (4, 600–601)

На питање – да ли је Бог саздао мушко и женско знајући да ће човек пасти у грех, свештеник Владимир одговара: „Адам је сагрешо и то је чињеница коју је Бог знао док га је стварао, при томе не предодређујући то сагрешење. Такође је апсолутно неумесно питање: да ли би човеку био потребан пол да он није сагрешо? Бог, стварајући човека, не врши експеримент: сагрешоће – неће сагрешити. Ово недопустиво хипотетичко ‘ако’, које је присутно у пуким људским конструкцијама, и јесте корен неразумног празнословља. Овде је присутна, иначе разумом неразрешива, апорија сапостојања свезнања Божијег и људске слободе. Предзнање Божије не нарушава људску слободу. Ова констатација не може се рационално потврдити, али то је парадокс вере. Међутим, тај парадокс се може делимично схватити с позиције динамичког разумевања човека као личности. Промисао не треба разумети само као покушај конструктора да скрпи и пусти у погон неуспешан модел. У њему треба видети божанску педагогију. Нема ничега рђавог самог по себи и у себи. Зло је неодговарајућа употреба слободе и своје сопствене природе. Чак и сама смрт је добра, јер управо она даје наду на живот, и смрт се показује као лек. Такође и људско размножавање, које личи на размножавање бесловесних животиња, ипак није само зло него и добро, јер омогућава да се очува континуитет живота.“ (4, 601–602)

Наравно, брак као заједница мушкарца и жене није идеалан, јер је човек, после губљења заједнице са Богом, престао да буде идеалан. Па шта да се ради са чињеницом да је живот пола скоро увек повезан са страстима?

Отац Владимир истиче: „Услед грехопада човек је постао страсно биће. Страсност се у најопштијем смислу у светоотачкој мисли поима као пасивност, то јест као оно што у човеку делује изван његове личне контроле, изван контроле ума. Човек је страстан онда када се показује као пасиван према природним процесима који се у њему одвијају и који самим тим преузимају власт над њиме.

Човек је по својој природи хијерархијски устројено биће. Читав његов сложени састав мора бити словесан, логосан, мора се налазити под контролом ума који управља вољом и делатношћу. Премда у грађи људске природе постоји темељна сличност са целим космосом, а нарочито са животињама, јер човек овенчава и истовремено „резимира“ космос (он је „свеживотиња“, по оцу Сергију Булгакову), за разлику од животиња у човеку првобитно нема страсности, то јест пасивности, јер све што он чини, чини у складу са својом разумном вољом. То и јесте природно стање човеково. За човека је природно да тежи Богу, том бесконачном Добру, испуњавајући Његове заповести, налазећи се у стваралачком додиру са светом и управљајући њиме. Грехопад се састоји у грешци ума који се одвратио од онога што је истински добро да би пригрлио сенку, илузију добра. Резултат тога јесте ремећење целокупног састава човековог и рушење хијерархије његовог природног састава. Ум, који се код Отаца не поистовећује са целином личности, али је у највећем степену изражава, окреће се од Бога ка ништавности творевине, губи (премда не у потпуности) улогу владајућег начела у човеку и показује се сразмерно губљењу својих првобитних способности као пасиван и страстан. Човек који се одвратио од вишег да би се приближио нижем самим тим постаје уистину сличан животињама, јер се попут

њих руководи бесловесним, тј. ирационалним природним импулсима. Исконско добро животно начело у човеку, које је заједничко за човека и сва жива бића, услед нарушавања хијерархијског устројства његове природе, излази из потчињавања логосном начелу и почиње да господари над човеком. Међутим, оно што је за животиње, због начина на који су створене, нешто природно, за човека постаје противприродно и греховно. Човек у значајној мери губи своју царску улогу у космосу, од мудрог владара постаје тиранин и насилник.

У животу човековом после греховног пада пројављује се трагични дуализам. Човекова природа, првобитно добра, због свог рђавог коришћења доспева у греховно стање, стање палости. То исто може се рећи и о дуализму полног начела у човеку. Пад се тиче свих аспеката људског бића, па и пола. Грех доводи не само до ремећења људске природе као такве, јер је она првобитно добра, него се пре свега негативно одражава на њену грађу, хијерархију и битине основе, на оно како се личност природно реализује. Општењско, сарадничко, стваралачко начело у човеку је изопачено, преокренута је хијерархија вредности, услед чега друштво, држава, култура, цивилизација постају прожети отуђењем. Једини очигледни универзални облик међуљудског општења који се може репродуковати своди се брачне односе, који, без обзира на превласт индивидуализма и спољашњих норми у њима, чувају значајан потенцијал љубави, човечности, самопожртвованости. Човеково биће постаје двосмислено и трагично. Богом установљени продужетак људске врсте показује се као оштећен грехом кад је у питању његово место и улоге у човековој природи; он је праћен ирационалношћу, афектима, страдањима.“ (4, 602–603)

Па ипак, чак и у стању палости, човек је способан да воли. Отац Владимир каже: „Брак је установљење и личносно остварење љубавног потенцијала мушкарца и жене, без обзира на мноштво промашаја током целокупне људске историје након греховног пада; он је установа која чува и

обнавља људски живот, која непроменљиво даје искуство и срећу љубави, радост рађања деце. При томе, он представља спону између поколења, канал преношења основних моралних и духовних вредности.

Смисао људске историје после греховног пада са људске тачке гледишта састоји се у очекивању спасења, а с тачке гледишта божанске педагогије у неговању и очишћењу оног остатка који ће бити способан да прими Бога. Вектор историје у тој перспективи креће се од старе Еве ка новој Еви, Пречистој Дјеви, Мајци Божијој. Та историјска линија пролази кроз низ изабрања и отпадија, низ испреплетен мноштвом благословених бракова који даје континуитет поколења (родослов Исуса Христа)⁴. (4, 602–603)

Дакле, Бог је благословио брак мушкарца и жене као темељну вредност Њиме сазданог света. Покушај покрета политичких хомосексуалаца да наметну редефиницију брака и породице са коначним циљем њиховог укидања (о чему је, својевремено, писала радикална лезбо-феминисткиња Шуламит Фајерстон) непосредно је антихришћански подухват, усмерен против Бога и човека.

Зар православни хришћанин сме да ћути пред том чињеницом?

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ И ОКУЛТИЗАМ

Постоје, сасвим јасно одређене, квазирелигиозне основе савременог политичког хомосексуализма, које се корене у древним гностичким учењима, што их, између осталог, усвајају окултистичке праксе, попут кабале и савременог њу ејда. Руска научница Олга Четверикова о томе пише: „Бог (Ен-Соф), по учењу кабале, представља бесконачно ништа, које у себи садржи дух и материју, односно и женски и мушки принцип.

Мушки принцип произилази из његове десне стране, а женски – из леве. Први човек, Адам, такође је био духовно двополно биће – андрогин. Али, будући да је био саблажњен земним стварима, добио је физичко тело и, пошто је из себе издвојио женски принцип, поделио се на полове. Заједно са Адамом створен је велики број душа, које су на небу такође биле андрогини, али се при рођењу њихова целина цепа и они губе савршенство и хармонију. Тако кабала интерпретира падање у грех, а обзиром да је циљ живота ослобођење од физичког тела и повратак у некадашње целовито стање и сливање са божанством, онда се и подела на полове разматра као привремена појава дисхармоније која води у космички хаос. /.../ ‘Њу ејц’, који сасвим обнавља учење кабале о првом човеку као о богу сличном духовном андрогину, са целовитошћу која се распада на две половине због његове материјализације. Тако објашњен пол представља ограниченост коју треба магијски савладати. Да би се спасао, човек треба да се врати у претходно духовно стање целовитости и да се споји са божанством. Он почиње потрагу за том целовитошћу већ у садашњем животу. Пошто се Адам спојио са Евом преко брака, он не може да се са њом на прави начин споји у целину и зато остаје непотпуни мушкарац, као што она остаје непотпуна жена. Односно: док мушкарац тежи мушкости – он не може да стекне хармонију, баш као и жена која тежи женствености. Зато и божански поредак брака постаје омрзнут. Како би се обновило андрогино јединство мушкарац мора да врати себи женске принципе, а жена – мушке. Та ‘целовитост’, како учи ‘њу ејц’, формира се излажењем ван граница пола у коме је особа рођена, а то се постиже хомосексуалним и лезбијским везама.“ (5)

Четверикова додаје: „То у ствари представља ‘теологију обнове’ коју проповеда ‘њу ејц’: да бисмо се вратили у стање првоствореног хармоничног андрогина неопходно је да се постане мушко-женско – преко хомосексуалности и лезбејства. Шта више – андрогинизација ће довести до стварања

једне нове врсте, сличне анђелу, баш оне ‘седме расе’ Блавацке (основатељка теософије, из које се развио њу ејџ покрет, нап. В. Д.), која ће се састојати само из духова. Зато за ‘пророке’ ‘њу ејџа’ хермафродит представља једино нормално, и његов симбол је нераскидиво сливање супротности – јина и јанга. А подела на полове је аномалија и све што је повезано са породицом, што намеће културна ограничења за самоизражавање људи мора да буде укинута.

Тако хомосексуалност, према тумачењу ‘њу ејџа’, није само изазов савременом друштву и његовом традиционалном моралу, то је припрема за проглашавање и консолидацију ‘религије содомизма’ која као нова, екуменска религија трећег миленијума треба да замени хришћанство. Смртни грех ‘њу ејџ’ проглашава за највишу, божанску, обнављајућу љубав, иако се на тај начин човеку заувек затвара пут према истинском спасењу.“ (5)

Четверикова показује и како су се ствари развијале кроз лажну науку: „Сакривајући прави, духовни смисао свог програма, њуејџери су искористили могућности нових праваца у социологији и психологији, који су у време формирања ‘њу ејџа’ тек јачали, њихове идеје су представили у облику научних концепција и теорија које су потпуно у складу са духом времена. Међу њима је најзначајнија била концепција *рода* (*gender*), која је разрађена крајем шездесетих година прошлог столећа од стране америчких психолога. Концепцију *рода* је први формулисао сексолог Џон Мани, специјалиста за интерсексуалност и трансексуалност. Он је био тај, који је увео појам ‘род’ и ‘родна улога’ како би означио ‘социјални пол’ човека који се схвата као социјално одређујући идентитет, и који он разликује у односу на ‘биолошки пол’ који човеку даје природа.“ (5)

Окултизам је, на тај начин, проглашен за „науку“!

Руски стручњаци за њу ејџ, Вјачеслав Алексејев и Андреј Григорјев, истичу да се хомосексуализам у њу ејџу раширио

као још једна „духовно-телесна пракса“, с циљем постизања магијских моћи. Пошто је у њу ејду уобичајена пракса тзв. „ченелинга“, препуштања „духовима – водичима“ који улазе у нечије тело и говоре из њега, занимљиво је нагласити да су сви ти „водичи“ њуејдерима говорили да је „нестандардна сексуална оријентација“ нешто сасвим „нормално“. Ево шта о томе кажу Алексејев и Григорјев: „У оријенталној пракси су сексуалне манипулације барем ограничене природним односима међу половима. Што се тиче њуејдера, они предлажу да се не задржавамо у тако уским оквирима. По њиховом мишљењу, ми треба да се одрекнемо свих ограничења у сексуалном експериментисању. Дух Сет је преко ‘пророчице’ Џејн Робертс изјавио, на пример, да је за човека уопште природно да буде бисексуалан, а Вера Адлер у књизи ‘Када човечанство уђе у Ново доба’ (1981) тврди да ће у будућности бити озакоњена сва сексуална изопачења.

Са хришћанске тачке гледишта постоји одређени, од Бога освештани ред који везује мушкарца и жену, родитеље и децу. Представа о реинкарнацији душа чини све те односе релативним и условним – у прошлим животима мушкарац је могао да буде жена, син и мајка су могли да буду љубавници, зато је све дозвољено. Ево шта је, на пример, изјавио дух Золи:

‘Секс и сексуално сједињење, при чему је небитно да ли између мушкарца и мушкарца, жене и жене или мушкарца и жене – све је то општење... Ако постоји поштовање између оца и кћери, оца и сина, мајке и кћерке, мајке и сина и сви они су у тим годинама које им омогућују да уживају у сексуалном сједињавању, са висине нашег схватања у томе нема апсолутно ничег за осуду... Када се ради о деци која још нису дошла у те године када су психички способна за сексуално сједињење, тешко је говорити о поштовању. Али у тим односима постоји сагласност. Дете и друга индивидуа која га ‘злоставља’ су се договорили да стекну то искуство... То је узајамни акт, узајамно дејство карме и енергија.’

Осећај стида или гађења који се може појавити после инцеста или хомосексуалног чина, по мишљењу Золи, је резултат изопачујућег утицаја хришћанске религиозне традиције; дух саветује:

‘Ако је дошло до инцеста, пре свега се потрудите да се ослободите осећаја кривице... Систем ставова који је прихваћен у друштву – ето шта прави од тога проблем. Проблем ствара не сам чин, већ осећај кривице који га прати.’“ (6, 213)

Мерилин Фергусон и Вера Адлер предлажу да се превазиђе традиционална породица као превише егоистична и сепаратистичка структура. По мишљењу њуејцера, мушкарци треба да постану женственији, а жене – мужевније. У схватању „њу ејца“ је, како смо видели, постала широко распрострањена гностичка представа о хармоничном човеку–андрогину који садржи и мушке и женске особине. Зато њуејцери подржавају политичке хомосексуалце.

Дакле, као православни хришћанин, вишедеценијски апологета вере, борећи се против политичког хомосексуализма, знам о том покрету много више него што би они који ме на суду гоне то хтели. Политички хомосексуалци пречесто нису пуки „људскоправаши“ – иза многих од њихових организација и идеолога (не свих, наравно!) стоји окултизам препун христофобије.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Наравно да одбрану о Богом откривеној истини о тајни пола сматрам својом религиозном дужношћу. Наравно да сам се због тога нашао на удару оних који ратују против те истине, и који желе да своје измислице наметну као меру и проверу стварности. Наравно да иза њих стоје творци Новог светског поретка, чија је слика, по Орвелу, чизма на људском лицу – заувек. Наравно да, из земне перспективе, мој случај

пре може да се заврши поразом него победом. Они који хоће да нас учине робљем имају сву моћ и новац овога света. Али, какве то има везе? Зар Шарл Пеги није дефинисао хришћанску етику као „етику херојског песимизма“?

Па ипак, као што, у драми „Бој на Косову“ Љубомира Сиговића, цар Лазар каже Бајазиту да је он, Бајазит, победио у свом боју, а он, Лазар, у свом (јер су то две различите битке – једна за земно, а друга за небеско), тако и потписник ових редова може, по ко зна који пут, да понови оно што је један руски калуђер рекао бољшевицима: „Ви ћете победити, али после свих победника победиће Христос“.

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

УПУТНИЦЕ

1. <http://www.vladimirdimitrijevic.com/images/e-knjiga/grradjanin-nepokorni-dr-vladimir-dimitrijevic-2020-g.pdf>

2. http://www.spc.rs/sr/mitropolit_ilarion_zapadni_svet_je_preplavila_epidemija_bezumlja

3. <https://stanjestvari.com/2019/05/08/frankenstajnova-deca-ono-sto-ne-znate-o-menjanju-pola-ce-vas-zaprepastiti/>

4. Свештеник Владимир Шмалиј: *Православна антрополгија пола*, *Да двоје једно буду / Православни брак и породица у савременом свету*, Београд, 2006.

5. <http://www.ceopom-istina.rs/globalizam/zavera/novi-svet-nastranikh-kao-svetska-sodomska-antitsrkva/>

6. Чувајте се да вас ко не превари / *Православље на међи миленијума*, Београд, 2007.

ГЕЈ КВИСЛИНЗИ: ПАРАДЕ ПОЛИТИЧКИХ ХОМОСЕКСУАЛЦА И „МЕКА ОКУПАЦИЈА“ СРБИЈЕ

УДАРНА ПЕСНИЦА ЉУДСКИХ ПРАВА

Никола Врзић, новинар недељника „Печат“, понудио је прецизну анализу онога што се у нас збило током „геј парада“. У тексту „ЛГБТ политика“ (објављеном 27. септембра 2019. године), он је уочио да је америчка империја већ одавно инструментализовала покрет политичких хомосексуалаца, истичући да се „мапа ширења НАТО-а и његових амбиција упадљиво поклапа с мапом ширења ЛГБТ+ парада поноса“, при чему су бивши педераста, а сад „веселници“ (*gay*), својеврсна претходница америчке војске. Уосталом, каже Врзић, сетимо се шта је говорио знаменити трбухозборац америчког профит-царства, Џозеф Бајден, у Лос Анђелесу 25. марта 2014: „Барак (Обама) и ја верујемо да су права ЛГБТ особа неодвојиви део америчке промоције људских права широм света... Прва и најважнија ствар коју је ова администрација урадила је то што је искористила своју надмоћ најмоћније нације на Земљи да стане у одбрану ЛГБТ права широм света... А то значи и да смо своје дипломате обучили и опремили тако да ЛГБТ права интегришу у спољну политику Америке у 21. веку.“

Јасно? Јасно!

ГЕЈ ПАРАДЕРИ КАО ВОЈНИЦИ АМЕРИЧКОГ МИЛИТАРИЗМА

Врзић додаје: „Бајден даље у свом говору износи похвале на рачун партнера у заштити ЛГБТ права као што је Албанија – да, Албанија – и критикује оне који та права не поштују по мери америчке спољне политике – погађате, критика је пре свега усмерена према Русији и Кини – и све би то још можда и могло да се помеша са искреном борбом за људска права, додуше, овде нам на памет опет пада злосрећна Либија, само да је потпредседник Бајден и једном речју, а није ниједном, споменуо Саудијску Арабију. У којој се манифестовање хомосексуализма – према извештајима Би-Би-Сија, ‘Гардијана’ и ‘Вашингтон поста’ – кажњава и мучењем, доживотним затвором, па чак и смрћу. /.../ Тако да нимало не треба да нас чуди што је тај свој говор у Лос Анђелесу, сав посвећен глобалној америчкој борби за права сексуалних мањина, завршио речима: ‘Нека Бог заштити нашу војску.’ После чега је, стоји у званичном транскрипту, уследио аплауз.“

Врзић указује на чињеницу да „*European Pride Organisers Association*” – организација организатора парада поноса широм Европе, окупља и оне земље које се налазе на нишану НАТО чланства, готово без изузетка. Од Србије, Босне и Херцеговине, Северне Македоније и наравно Црне Горе, преко Молдавије па до оне две постсовјетске државе у којима је НАТО удар на Русију најизраженији, Украјине и Грузије.“

У Русији, Белорусији, Казахстану и Кини прајдова нема. Јер, тамо нема америчке окупације. Ни меке, ни тврде.

АНА БРНАБИЋ, ГАУЛАЈТЕРСКО „ОНО“ ОКУПАЦИЈЕ СРБИЈЕ

Врзић додаје: „Све нас то доводи до Србије и Београда који ће, пошто су имали задовољство да овог септембра организују Параду поноса којој је – наравно – присуствовао и одлазећи амерички амбасадор Кајл Скот, имати и нарочито задовољство да кроз три године, 2022, буду домаћини Еуро прајда, паневропске Параде поноса. У надметању за организацију тога *победили* смо Барселону, Лисабон и Даблин. И све то можда не би ни било вредно нарочитог осврта да организатори београдског *прајда*, уз своју пријаву на конкурс за 2022, нису приложили и писмо премијерке Србије Ане Брнабић у коме она у име Владе Србије пружа ‘пуну подршку’ кандидатури и обећава помоћ у организацији ове манифестације. Због које ће, најављено је већ, „главна обележја града бити декорисана дугиним бојама“ а наш град, иако нас о томе нико ништа није питао, сав раздраган и весео (енг. *īej*). Иако бисмо, из пристојности, радије по страни оставили премијеркино сексуално опредељење (њена лична ствар, уосталом), то не можемо већ и због разложне сумње да је упала у, такорећи, морални сукоб интереса будући да функцију коју обавља користи за афирмацију сопствених склоности.“

Иако се томе, што се јасно видело и у Ваљеву и у Чачку у септембру 2019, већинска Србија овоме одлучно противи. Чак и *најредњааци*, чије вођство води, на изванредан начин, *назадну* сексуалну политику. Разумете шта сам написао, наравно.

НЕ ТРЕБА НАМ ПРИРАШТАЈ, ТРЕБА НАМ ПАРАДА

Све је то, упозорава Врзић, у потпуној супротности са Стратегијом безбедности Србије, која је пред усвајањем у Скупштини. Тамо пише да „све већи безбедносни ризик представља стање у демографској сфери које карактерише ниска стопа наталитета“, да „проблеми демографског развоја Републике Србије“, који се „испољавају у виду ниске стопе наталитета“, могу „допринети (...) старењу становништва и, у крајњем, угрожавању самих основа биолошког опстанка становништва Републике Србије“. Тамо је речено да је „развој демографског потенцијала од примарног значаја за Републику Србију и њене грађане. У складу с тим, предузеће се интензивно системско деловање друштвених субјеката у свим сферама демографског развитака, и то: повећања наталитета, смањења морталитета и миграција грађана (унутрашњих и међународних) ради повећања радног и фертилног потенцијала неопходног за репродукцију нових генерација.“

Врзић је јасан кад пита „каква се то друштвена клима ствара, не поштовањем права мањина јер уопште о томе није реч, већ овако агресивним јавним заговарањем опредељења које (таква је, наиме, биолошка нужност), представља слепо црево када се ради о ‘повећању радног и фертилног потенцијала неопходног за репродукцију нових генерација’, ово насупрот ‘угрожавању самих основа биолошког опстанка становништва Републике Србије’.“

Зар је биолошки опстанак могућ кад је партијска политика *најредна*, а сексуална оријентација *назадна*?

Разумете? Знам да разумете.

А ПОЛИТИЧКА КОРЕКТНОСТ?

Врзић упозорава и на лудило политичке коректности које нас чека: „Што се пак будућности ових процеса тиче, наставе ли да иду путем којим су кренули, па, њу већ можемо да видимо тамо одакле нам је и дошла. Примера ради, Масачусетски технолошки институт, чувени МИТ, студентима објављује упутство за употребу родно неутралних личних заменица (ни мушки, ни женски, ни средњи род, измишљене су неке нове речи), извесна Кејт Денијелс на Би-Би-Сију деци предшколског узраста објашњава да не постоји само мушко и женско, бата и сека, него ‘више од 100, ако не и више, полних идентитета’, а кад смо већ код образовања деце, широм Америке, пишу ‘Њујорк тајмс’ и ‘Гардијан’, травестити по књижарама деци читају приче као што је ‘Џулијан је сирена’, све то са циљем да се ‘деци дају гламурозни, позитивни, и непоколебљиво *квир* узор’...“

Ана/А Брнабић/Ка најавила је да ће све те *најредне назадносћи* ући у наше школе. Морају деца педерасте да воле. Јер, педераста, још од доба старе Грчке, воле децу. То им име и значи: *они који воле дечаке*.

ДИЈЕГО ФУЗАРО О ЛАКРДИЈАШТВУ ПАРАДЕРА

Изврсни италијански филозоф Дијего Фузаро, у свом тексту о „хомосексуалним лакрдијама“ (у истом броју „Печата“), јасно каже да је покрет „политичког хомосексуализма“ у ствари квислиншки покрет помоћника крупног капитала, који уништава последње трагове људскости ради тријумфа безумне потрошње: „Зашто су се медији, телевизије, академски и новинарски дискурси намерили да промовишу трансродну фигуру? Капитал има за циљ уништење породице:

не жели солидарне заједнице, већ само потрошачке атоме (...) Као што је Маркс рекао, свака идеологија има нарочиту шифру прикривања своје суштине и представљања себе као природне. Овде је циљ уништити људску природу и замени-ти је ситном прашином атома без идентитета којом се може неограничено манипулисати путем рекламе и капитала“.

Уништити људску природу – какав задатак! Просветитељско-луциферијански, зар не?

СМЕТА ИМ МЛАДА МАЈКА

Ако се уништи примарна социјализација породице, ако победи обескорењени „потрошач похоте“, „аполитични бесполни појединац“, ако случајни сусрети замене осећајне везе, ако полни чин није израз љубави него потрошње, ако је породица антикапиталистичка „препрека“ која мора бити уништена, ако су слободно време, болести, забава, туга, сан и јава заузети у име тријумфа турбо-капитала, онда је јасно шта је циљ: убити човештво као такво. Фузаро каже: „Млада жена на Универзитету у Парми доји бебу. Гест нежне хуманости природног живота. А шта се дешава? Девојка је удаљена из зграде: ‘Може да узнемири студенте.’ То је надреално образложење (таман и да студенти имају десет година). Али подразумева се да су хомосексуалне лакрдије добродошле. Не да се толеришу већ да су добродошле: и поздрављене су као суштински еманципаторне.“

Еманципација од изворне људскости. Опет просветитељско луциферијанство, зар не? Јер, Луцифер, по њима, беше први просветитељ. А они су илуминирани – просветљени. Капитализам је глобална илуминација, Луциферов ватромет. И такви „воле децу“. А кога би другог? УНИЦЕФ сведочи о томе на својим маскенбалима, где се славне личности показују у сатанистичким костимима, и са роговима на главама. (1)

ПРОЛЕТАРИЈАТ, ПРЕКАРИЈАТ И ПРАВА *ВЕСЕЛНИКА* (GAY)

Наравно да геј параде служе за прикривање чињенице да је пут савременог капитализма пут у пропаст – људи су непотребни, нико им не да и неће им дати посао. Фузаро нас учи: „Људи, хомо или хетеро, морају имати могућност да имају посао, образовање, здравство... Апсурдно је да им је данас формално загарантовано право на склапање брака, али да за то материјално немају могућност. То су све ствари које служе да одврате пажњу, оружје за масовно одвлачење пажње.“

Он додаје да капиталистички систем „истовремено дисциплинује и понижава до мере у којој посматра и третира на сличан начин, као да су идентична стварност, школе и компаније, болнице и банке, финансијска улагања и људски животи, пословни пројекти и снови о слободи, берзанске трансакције и сентиментална питања. /.../ А када се једном изгради ова аксиоматичка основа, лако се намеће свет флексибилности и радничке несигурности (‘апсолутни капитализам’ за разлику од ‘дијалектичког капитализма’ с почетка двадесетог века). То је либерализовани и конзумеристички пансексуализам за атоме који воле цендер задовољство, недефинисану родност и да буду без дугорочних веза несвојствених апсолутном капитализму.“

Будимо у коми, весели атоми!

ХИПЕРЕСЕКУАЛИЗАЦИЈА И ЦЕНДЕРИЗАЦИЈА

Турбокапиталистичко друштво мора бити, кажу идеолози „сексуалне коректности“, родно неутрално и хиперсексуализовано, јер истовремено треба уништити природну границу између полова и десаκραлизувати мушко–женске односе, лишавши их жеље за рађањем, и натерати потрошачке атоме да

се хаотично крећу у потрази за новим задовољством. И тако, *ad nauseam*, све до бесмисла престанка живљења у овом свету: „У том смислу, кријумчарећи као права она права који су у ствари приватне жеље у складу са антрополошким стварањем хомопотрошача, родна идеологија поверава појединцу избор сексуалног идентитета – обећава еманципацију и, у стварности, ствара отуђеност, дезоријентацију, губитак идентитета и све интензивнију потчињеност човека економском намету. Постојање људске расе зависи од постојања хетеросексуалности и управо с обзиром на овај циљ објашњава се постојање полних органа.“ То не значи, каже Фузаро, да човек нема лично право и на друге облике сексуалног понашања, али значи да се хетеросексуалност не може свести на једну од „оријентација“ међу многима. Од ње зависи биолошки опстанак човечанства. А капиталисти му, они илуминирани, одавно желе смрт, звану „златна милијарда“.

РАТ ПРОТИВ БИОЛОГИЈЕ

Злочиначки капиталистички поредак је решио да уништи човека пустошећи његов стварни и симболички свет. Опет, по Фузару: „Баш као што на економској страни либерализам тежи да сруши државна политичка ограничења, тако и са сексуалне стране он има за циљ растварање концепта природне границе, растварање идеје о природи која није у потпуности разрешена у друштву и историји. Неолиберални мит о транснационалном се огледа и у сфери сексуалности, у сталном медијском хваљењу трансродне особе, оне која је прешла сваку меру и сваку природну границу, сваки остатак историјске традиције. Пошто либерални транснационализам циља на дерегулисано и од свега ослобођено глобално тржиште, нарочито од демократске националне суверености, онда се и трансцендеризам, као медијски модел, заснива на

сексуалној дерегулацији, уништавању сваке границе и сваког суверенитета везаног за природу и биологију.“

Давно је рекао велики Честертон: Рокфелери и Ротшилди не бране приватну својину; њу брани обични човек који жели да се његово имање јасно граничи са имањем његовог комшије. А Рокфелери и Ротшилди желе да све међе нестану, да би сва имања била њихова.

ТУРБОКАПИТАЛИСТИЧКИ ЛУДАЦИ И ПОЛИТИЧКА КОРЕКТНОСТ

Све је могуће, и све је потрошно у свету који су створили турбокапиталистички лудаци што пропагирају права политичких хомосексуалаца. Зато нас њихове слугерање, маскиране у *политички коректне*, нападају. Фузаро нас опомиње: „Унисекс појединац тежи ка потпуној андрогинији, јер не сме бити ни мушкарац ни жена, како би био обоје одједном. Односно мора да пређе све границе и буде у стању да буде све без природних или моралних, биолошких или културних инхибиција. Хомофобија је помодни епитет којим се ућуткавају они који се усуде да мисле да постоје мушкарци и жене и да, упркос бројним сексуалним оријентацијама, постоје само два пола. Нису осуђени као хомофобични само они који користе насиље (у овом случају, наравно, исправна је пуна осуда насилништва, јер је исправно да се осуди и казни било које насиље), већ и оних који мисле да, како рекох, по природи постоје само два пола.“

Не смеш ни да мислиш против турбокапиталистичких квислинга, геј парадера: и то је „нама наша борба дала“.

Ако мислиш ПРОТИВ, већ си насилник.

ШТА ЈЕ НА КРАЈУ ТУНЕЛА?

Шта им је коначни циљ? Ево Фузара: „Мондијалистичка цендер идеологија жели да створи и извезе нови антропо-лошки модел, потпуно функционалан у неолибералном капитализму: појединац без идентитета, изолован, бескрајно лак за манипулацију, без културне подлоге, чист производ стратегије манипулације.“ Зато се цендерист боре против нормалног људског језика: „Не можете више рећи одређени пол, већ само уопштено род; не можете више рећи отац и мајка, већ родитељ 1 и 2 и тако даље. Стварање новоговора је у функцији пустошења мисли и спречавања могућности за замишљање другачије стварности од оне коју пропагира, *urbi et orbi*, владајући светски поредак.“

Орвеловски новогovor уместо живог и слободног људског општења. Наравно. Дизниленд је, баш данас, само маскирани ГУЛАГ.

БОРБА СЕ НАСТАВЉА

Али, не будимо уплашени. Почињемо од вести: „На *Породичној шейњи* у Чачку окупило се око 2.000 Чачана како би заједно поручили да је породица наша највећа вредност. Професорка Радмила Живковић, одборник Двери у Чачку је истакла да данас бити родитељ није само лична срећа већ и својеврстан патриотски чин. ‘А рађање није одлука само брачног пара већ ствар услова и рађање мора имати подршку државе,’ рекла је она. Она је нагласила да ово није политички скуп и да је циљ окупљања да ‘заједничким снагама спречимо промовисање антихришћанских и антипородичних идеологија.’ Професор др Зоран Чворовић истакао је да неotuђиво право сваког родитеља јесте да васпитава и образује своју децу и прочитао је обраћање Владимира Димитријевића.

У том обраћању се истиче: ‘Политички хомосексуализам нема везе ни са каквим ‘правима хомосексуалаца’; он је противпородична идеологија. Не сумњајте у то! Савремена лезбо-феминисткиња, Маша Хесен, мрзитељка Владимира Путина, открила је планове политичких хомосексуалаца: ‘Овде се не ради о правима хомосексуалаца на брак, већ о томе, да институцију и брак, као такав, односно породицу, треба – демонтирати!’ Истомишљеници Маје Хесен не желе да окупирају само Београд. Они су кренули широм Србије, па им је стало да окупирају и Чачак, град жупана Страцимира и владике Николаја, Танаска Рајића и војводе Степе, Надежде Петровић и Владислава Петковића Диса. Зато смо се овде скупили да им кажемо: Нећете моћи!“ (2)

Крстовданској породичној шетњи претходио је низ провокативних најава да ће у Чачку бити одржана противпородична парада политичких хомосексуалаца (3), која је, на покварен начин (без најава, изненадним упадом на улице уз полицијску пратњу), била изведена у низу градова Србије. Сјајно се супротставило Ваљево. А ево га и Чачак.

Али, и православни Београд је пружио отпор. (4)
Отпор се наставља.

НЕОДУСТАЈАЊЕ ОД БОРБЕ

„Тврда“ или „мека“, окупација се наставља.

Геј парада на челу са премијер/ком и амбасадорима држава НАТО Империје је у Београду 2019, на сасвим постмодеран начин, оно што је била парада нацистичких окупатора у том истом Београду 1941. Might is right.

Ма је ли можно, чуди се наш ЕУ малограђанин.
Јесте, јесте, ЕУ малограђанине.

Нацистички милитанти су, на почетку Хитлерове власти у Немачкој, масовно имали „геј“ оријентацију. Ко не верује, нека чита. (5)

А нацизам је, гле чуда, у Немачкој настао спојем наказног шовинизма и крупног капитала, маскираног у национал-социјализам. И имао је вођу који је веровао у идеју звану *Један вођа, Један народ, Један њоредак*. И тај је држао дуге говоре народу окупљеном на стадионима, и обећавао куле и градове. А волео је и аутопутеве. И користио је борбене гејеве – СА одреде, на челу са Ернстом Ремом, ради учвршћивања власти.

Знам да ме разумете, наравно.

Но, такође наравно, ништа није изгубљено док све није изгубљено. Прозрели смо милитантне квислинге у служби глобалног животомирзачког капитализма. И то, бар за сада, није мало. Сад се сабирамо. И сабраћемо се, ако Бог да.

А парадери треба да знају: они су, да опет и опет нагласимо, квислинзи који нису хтели дијалог са србијанским друштвом, него су дошли до политичке и медијске моћи захваљујући тренутној окупацији Србије. За сада – *мекој*; у будућности, све *шврђој*, што се више ближи планетарни рат за Нови поредак. Ипак, кад се заврши окупација, они ће остати без јавне сцене; биће простора за дијалог само са онима који нису сарађивали са империјалном окупацијом.

На нама је да се, свим средствима правне државе и грађанског отпора, боримо за слободу и указујемо на на геј слуге крупног капитала. Места у тој борби има за све којима је слобода дража од плаћених илузија.

А слобода ће доћи. Јер слобода увек долази.

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 29. 9. 2019. године)

1. <http://pravoslavnaporodica.org.cрд/index.php/pravoslavna-porodica/2082-unicefov-bizarni-maskenbal>
2. <https://dveri.rs/clanci/odrzana-porodicna-setnja-u-cacku#сyr>
3. <https://moravainfo.rs/2019/09/azdejkovic-najavio-gej-paradu-u-cacku-pa-priznao-da-je-bila-provokacija-foto/>
4. <http://pravoslavnaporodica.org.cрд/index.php/pravoslavna-porodica/2084-krtovdanska-litija-nedelja-porodicnog-jedinstva-2019>
5. https://electrodes.files.wordpress.com/2008/12/the_pink_swastika_lively__abrams_1995_4th_edition.pdf; https://www.conservapedia.com/Nazi_Germany_and_homosexuality

НЕЋЕТЕ НАС
ПОБЕДИТИ,
А КАМОЛИ
УБЕДИТИ

ЦРНО БЕЗ ИМАЛО БЕЛОГ: НАША ДЕМОГРАФСКА БУДУЋНОСТ И НОВА ВЛАДА ДРЖАВЕ СРБИЈЕ

ПРЕДУСЛОВ ОБНОВЕ ДЕМОГРАФИЈЕ

Србија је земља која изумире. Мање од један посто људи у Србији има четворо и више деце. (1) Да би се ситуација поправила, неопходне су озбиљне мере, које се уопште не могу свести на материјалну помоћ вишедетним породицама, која је ионако само реторички озбиљна, а практично вишеструко условљена и суштински оскудна.

Чувени руски социолог и филозоф, Александар Панарин (умро 2003), у свом тексту о хоризонтима глобалног грађанског рата, тврдио је да није довољно само материјално подржати рађање да би се демографска слика једног друштва поправила. Неопходно је људима у некој земљи открити обзорја будућности. Здравље и напредак једног народа духовно су одређени јер, како Панарин каже на основу руских научних истраживања, „показало се да главни деструктивни фактор, који изазива превремену смртност људи и снижавање средње дужине животног века у националним размерама, није материјална беда сама по себи, него осећај безизгледности перспективе, осећај историјског незнања.“

Кад нема наде, нема ни рађања.

ОБНОВА ДЕМОКРАТИЈЕ И МАТЕРИЈАЛНО СТАЊЕ ДРУШТВА

Панарин је указивао на чињеницу да је демографска обнова у Совјетском Савезу почела после Другог светског рата, иако су материјални услови били веома лоши: „Материјални положај становништва СССР у ратној 1945. години у поређењу с 1940. годином био је неупоредиво гори (потрошња меса смањила се за 62%, млека – 51%, јаја – 72%, шећера – 55%, кромпира – 54%. Па ипак смртност код жена (за разлику од мушкараца у рату) и обично разболевање код мушкараца знатно се смањила.“

Панарин каже да је, у епохи демографске обнове, Совјетски Савез био пун енергије која је извирала из наде, што ју је, упркос огромним страдањима, покренула победа у Другом светском рату. Он додаје: „После рата у земљама Источне Европе, које су чиниле социјалистички систем, уочено је скоро двоструко снижење смртности средином 1960-их година. Немогуће је тај ефект објаснити растом материјалног благостања, јер у Западној Европи, где су приходи расли знатно брже, такво побољшање здравља није примећено... Основна разлика била је у томе, што су се народи земаља Варшавског уговора били устремили да граде ново, како им се тада чинило – праведније, друштво, и та духовна енергија се показала моћним исцелитељским фактором. Обрнуто, после окончања хрушчовског ‘пролећа’ разочараност ‘застојем’ довела је, после 1964. године, до погоршања здравља и раста смртности. Неповољни демографски процеси 1970-х година бујали су у земљама социјалистичког лагера на фону непрекидног побољшања животног стандарда становништва“.

Обнова рађања међу Русима почела је, поново, у доба наде настале у часу Горбачовљеве перестројке, која се, ипак, претворила у катастрофу, и довела до стравичног пада броја становника за време пљачкашког капитализма Јељцинове

епохе. Када је Русија, у доба јачања за владавине Владимира Пугина, опет кренула да стиче наду, и демографија се побољшала, да би, услед нове кризе, и светске и унутрашње, резултати у тој области поново постали неповољни.

НАШ ДЕМОГРАФСКИ СУНОВРАТ

Тако је било и у Југославији после Другог светског рата: народ је почео да се биолошки обнавља, надајући се будућности. А онда је, мада је, нарочито седамдесетих година прошлог века, кренуо да расте стандард, отпочео демографски колапс – егоизам и хедонизам учинили су своје. Вишедетне породице су, у зениту титоизма, сматране изразом заосталости. Данас је ситуација још гора. Тријумф потрошачке логике позног капитализма све је разорио.

Некада је брачни однос био узрок продужења врсте, својеврсне биолошке борбе за бесмртност, а деца су се рађала као помоћници и наследници. Данас су, тврдио је филозоф Зигмунд Бауман, она постала само несигурна инвестиција: дете је пуки „објекат емотивне потрошње“. Уосталом, каже Бауман, „у чисто монетарном смислу, деца коштају више него луксузни, најмодернији аутомобил, крстарење око света, чак и здање на које сте поносни. Још горе, укупна цена ће порасти током година и њен износ не може бити унапред утврђен, бити процењен уз било коју дозу сигурности“. Бауман додаје: „Осим тога, имати децу је у наше време ствар одлуке, а не случајности – околност која још више погоршава узнемиреност. Имати или немати децу је неспорно одлука са највише последица, која има најтрајнији утицај међу свим другима, и зато је то одлука која највише тестира живце и ствара највише тензија с којима се неко може сусрести током целог живота“. Стварање породице је, вели Бауман, скок наглавачке у вир неизрецивих дубина. Одбацивање и одлагање неиспробаних

потрошачких радости зарад стварања породице је жртва која је у раскораку са „навикама разборитог потрошача“.

Ко има децу, угрозиће своју каријеру, и преузеће обавезе које су против модерне флуидности јер, како каже Бауман, „радости родитељства изгледа да долазе у пакету са тугом саможртвовања и страховима неистражених опасности“. Зато се кренуло у потрошачку логику везану за децу – бирање из каталога „квалитетних“ донатора сперме већ је постало уобичајено. Сексуалност без љубави је норма живота у нашој епохи – зато се и деца не доживљавају као плод љубави, него као „пројекат“.

Томе треба додати и доминацију противпородичних идеологија и наметање пожељних облика друштвеног понашања који обнови демографије нимало не одговарају.

ПОЛИТИКА РАЂАЊА У СРБИЈИ

То што је у новој Влади Србије формирано министарство за породицу, које би требало да се бави и демографском обновом, само је бацање прашине у очи јавности. Јер, Србија је земља без будућности, из које млади масовно беже.

Уз то, на власти у Србији су људи којима је стало само до те исте власти, до моћи и привилегија, и они, без обзира на реторику, о демографији мисле као о лањском снегу. Такви су, да би им бриселско-вашингтонски господари допустили да се нађу на челу земље, усвојили све принципе противпородичних идеологија, попут радикалног феминизма, и не пада им на памет да се мењају.

Као што каже Миша Ђурковић у својој књизи „Рат за породицу у Србији“: „Огроман проблем на овом пољу је настојање великих делова друштва да побију идеју да држава уопште може и сме да води било какву популациону политику. Феминисти у Србији, који су зацарили простором породичне

политике, универзитетима и јавном речју, побијају сваку идеју да држава или црква има право да говори о депопулацији као проблему и да врши пропагандни или мисионарски рад усмерен ка подизању броја рођених. /.../ Кад међутим питате било кога од тих актера, који најчешће сами немају деце, да ли очекују да примају пензију, одговор ће наравно бити потврдан. Кад их осим тога питате ко ће да ради да би обезбедио средства из којих ће држава да им плаћа пензију, остају без икаквог одговора. За њих је потпуно нормално да се други жртвују, подижу децу, школују их и оспособљавају за посао, а да они хедонистички уживају без обавеза и да при томе очекују да наша деца зараде пензију за њих. И уз то нам забрањују да уопште говоримо о томе да нема довољно деце која би сутра требало да раде и да и њима створе пензију.“

Кратко, јасно, сурово!

„GAY FRIENDLY“ ВЛАДА

У том смислу, слика новооктроисане Владе Србије је сасвим јасна: на месту премијера је и даље декларисана јуришница политичког хомосексуализма, Ана Брнабић, која демонстративно присуствује „прајдовима“ и подржава своје саборце, мада јој они радикални не признају потребну „радикалност“. (2)

Потпредседник Владе и министар просвете је Бранко Ружић, најактивнији СПС борац за права „елцибитника и елцибитница“. (3)

Његов својевремени саветник, политички хомосексуалац Борис Милићевић, јасно је рекао да, после избора Ане Брнабић за премијера/ку/ а/у (ово је, наравно, иронисање на рачун „елцибитничко-цендерске“ граматике и правописа), нема назад и да ће „права и слободе“ политичких хомосексуалаца у Србији – која, наравно, изумире – само расти. (4)

Милићевићев сличномишљеник, Предраг Аздејковић, јасно је рекао да је владајућа, тзв. напредна („Напред, па у кречану!“; говорило се некад у народу), странка учинила више од свих „постпетооктобарских“ власти за „елцибитнике- & елцибитнице“. (5)

Од Ружића као министра просвете може се очекивати неки нови „елцибити ил’ не бити“ образовни пакетић, какве смо имали у доба отишавшег упропаститеља школства, Шарчевића. (6)

Додамо ли томе и, маскулино одлучну, феминисткињу – јуришкињу Гордану Чомић, на месту министар-даме која анимира друштвени дијалог и брани људска права (7), ето нама слике демографске будућности Србије.

Она ће, наравно, као и до сада, бити црна без имало белог (осим ако се не рачуна *бело* што се, упркос званичној борби власти против мафије, редовно и „повољно“ може купити код одговарајућих неопорезованих трговаца).

То, међутим, не значи да они који знају о чему је реч не треба да се боре, јавно и одлучно, за преокретање ситуације и заустављање демографског слома. А, као што рече Ње-гош, код нас одавно наде више нема ни у кога – „до у Бога и у своје руке“.

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 28.10.2020. године)

1. <http://www.politika.rs/sr/clanak/403806/Prosecna-porodica-mama-tata-i-jedno-dete>; <https://www.novosti.rs/srbija/vesti/927731/srbija-izumirelose-prognoze-grad-velicine-kragujevca-20-godina-moze-nestati-ima-nasmanje-7-miliona>

2. <https://pecanik.net/ana-u-secernoju-vuni-ili-tragedija-drzavne-službenice/>

3. https://www.b92.net/info/komentari.php?nav_id=755938; <https://www.gay-serbia.com/branko-ruzic-lgbt-zajednica-ima-mnogo-vise-saveznika-nego-sto-misli-6879/>; <https://www.izazov.com/drustvo/premijerka-i-ministri-na-prajdu/>; <http://novimagazin.rs/vesti/parada-ponosa-danas-u-beogradu>; <https://www.glasamerike.net/a/održan-peti-po-redu-prajd-u-beogradu/5084408.html>; <https://www.glasamerike.net/a/branko-ružić-o-lgbt-zajednici/4978862.html>

4. <http://arhiv2015sr.labris.org.rs/2015/09/page/3/Boris-Milićević>; <https://www.espreso.rs/vesti/drustvo/406275/gore-mi-je-bilo-sto-sam-siroce-nego-sto-sam-gej-boris-iz-sps-a-otvoreno-o-nasilju-skupstini-prajdu-i-premijerki>

5. <https://www.danas.rs/drustvo/azdejkovic-sns-uradila-vise-za-lgbt-nego-druge-politicke-opcije/>

6. <http://www.pecat.co.rs/2017/04/pornografija-za-mladje-od-12-godina/>

7. <https://www.nedeljnik.rs/gordana-comic-pitala-premijerku-dali-ce-biti-predstavljen-izvestaj-o-stanju-i-zivotu-lgbt-zajednice-u-srbiji/>

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ НА ПРАГУ „РОДНОГ БУЏЕТИРАЊА“ ИЛИ У ТОМ ЛУДИЛУ ИМА СИСТЕМА

ЈЕДАН ДОГАЂАЈ У АКАДЕМИЈИ НАУКА

Догађај о коме пишем је већ прошао. Позивницу за тај догађај сам добио на увид од једног пријатеља. Да је заједно прочитамо: „Позивамо Вас да присуствујете међународном скупу ‘Планови за родну равноправност у науци, и важност родно осетљивог буџетирања’, који ће се одржати у среду 17. фебруара 2021. у 14:00 часова, на Zoom платформи. Скуп организујемо у оквиру европског Хоризонт 2020 пројекта ‘LeTSGEPs’ (Leading Towards Sustainable Gender Equality Plans in Research Institutions), у коме је Математички институт САНУ један од партнера. Разговараћемо о родној равноправности у науци и иновацијама, са посебним освртом на припрему планова родне равноправности, и увођење родно осетљивог буџетирања у научне институције. Ове теме, и иначе битне за све нас, додатно су важне јер се очекује да ће план родне равноправности сваке појединачне институције представљати обавезан елемент интегрисања родне перспективе у науку, и услов финансирања у оквиру ЕУ програма ‘Хоризонт Европа’ (2021–2027). На скупу ће, поред представника и представница МИСАНУ, говорити и проф. др Тиндара Адабо, са Универзитета у Модени, координаторка пројекта ‘LeTSGEPs’, проф. др Иванка Поповић, ректорка Универзитета у Београду, као и професори др Коста Јовановић са Електротехничког

факултета и др Драгица Вујадиновић, са Правног факултета Универзитета у Београду, чије су институције већ почеле припрему ових докумената. Национални оквир за родно осетљиво буџетирање представиће колегинице и колеге из радних тела Владе Републике Србије, министарстава, организације UN Women, као и других институција које ће нам пренети информације и искуства од значаја за ову тему. Детаљнији програм скупа можете да видите у прилогу, као и на адреси: <http://www.mi.sanu.ac.rs/>. Учествовање на скупу је отворено за све и бесплатно, али је регистровање обавезно, на следећем линку: tinyurl.com/nofxlmxu. За све додатне информације можете да нам се обратите на адресу: letsgeps@mi.sanu.ac.rs. Молимо Вас да ову позивницу проследите колегама и колегиницама у Вашој институцији. Радујемо се сарадњи.“

Шта видимо из ове позивнице?

В ЧЈОМ ДЈЕЛА?

Пре свега, видимо да је у Математичком институту САНУ усвојен термин „родна равноправност“, који се заснива на ненаучној и по друштво штетној теорији рода – цендера, која је већ одавно научно оповргнута, и којом се леви либерали западне Империје Вашингтон–Брисел служе само као средством за остваривање својих политичких циљева. То уопште није равноправност полова, која је у друштву одавно прихваћена и кроз законе примењена. Математичари у САНУ, представници „најнаучније“ науке на свету, баве се применом идеолошких флоскула, и то ни не крију: „**Разговараћемо о родној равноправности у науци и иновацијама, са посебним освртом на припрему планова родне равноправности, и увођење родно осетљивог буџетирања у научне институције.**“

Тема је, из научне перспективе, још мање научна од теме равне земље. Ипак, математичари су решили да се њоме баве. И то у Академији НАУКА!

Суштина ове приче је, авај, као и увек, у парама: „Ове теме, и иначе битне за све нас, додатно су важне јер се **очекује да ће план родне равноправности сваке појединачне институције представљати обавезан елемент интегрисања родне перспективе у науку, и услов финансирања у оквиру ЕУ програма ‘Хоризонт Европа’ (2021–2027).**“

И тако почиње.

НЕ ИЗДРЖАХ

Баш сам био решио да се не мешам у расправу о односу председника САНУ према предаји Косова и Метохије НАТО Империји и њеним слугама, мада сам, радо, потписао апел за његову оставку – не зато што о Косову и Метохији у саставу Србије мисли другачије него већина нормалних, незгрбљених и непропузалих, Срба (јер на то има право, које се зове *йраво на слободу мишљења и изражавања*), него зато што у медијима није наступао као слободно мислећи појединац, већ окићен својом титулом – председника САНУ.

И уздржавао сам се да пишем о титулоносцу – трговцу Косовом и Метохијом.

Разлог? Јасно је: председник САНУ који се брука није пожељна, али је, историјски гледано, већ испричана прича.

На уму су ми биле претходне бруке из историје САНУ. Рецимо, брука звана Александар Белић.

БРУКА ЗВАНА БЕЛИЋ

Познати српски лингвиста, Александар Белић, у пред-ратном Београду био је знан као човек лојалан монархији и поретку, и један од делатника Краљевог фонда. Још 1910. године постао је дописни члан царске Академије наука у Петрограду, па је био и председник Државне комисије за Русе избеглице у Краљевини Југославији. Године 1941, потписао је антикомунистички апел, у коме је стајало да је дужност „сваког правог српског родољуба да свима силама настане да се онемогуће паклени планови комунистичких злочинаца“ (био је тридесет трећи на списку потписника, као председник Краљевске академије); молио је ђенерала Милана Недића да се прихвати дужности председника Владе под окупацијом.

А кад је Тито у Београд дошао, одмах му се ставио у службу. Као освајачи југословенске престонице уз помоћ совјетских тенкова, посетили су тог истог Белића другови Ђилас и Кардељ и понудили му сарадњу, што је он, лака срца, прихватио. Већ 21. новембра 1944. објавио је, на насловној страни „Политике“, текст „Нови видици“, у коме хвали руске ослободиоце и Стаљина. Онда су му сви путеви били отворени. Одуживао се комунизацијом, негда краљевске, Академије наука.

Већ на свечаном скупу српских академика 20. јануара 1946. године, Белић благодари Титу као великом „заштитнику“ ове установе, да би 12. марта 1948. године, због великог буџета који јој је додељен, захвалио „ономе који тако мудро и тако зналачки организује нашу савремену државу“. Све је, захваљујући Белићевим напорима, крунисано 11. новембра 1948, у 11 часова пре подне, у свечаној сали Београдског универзитета, испод слика Лењина, Стаљина и Тита. Тада је човек са слике, иначе бравар по струци, постао први почасни члан Српске академије наука и уметности, оне у којој су се прославили Ђура Даничић, Јосиф Панчић, Јован Цвијић,

Слободан Јовановић, Михаило Петровић, Јован Жујовић, и други, слични њима. Скупу је присуствовала комунистичка елита: од Ранковића, преко Ђиласа и Моше, до Коче Поповића. Свануло у САНУ!

Белић је том приликом рекао да је Титова научна заслуга у томе што је организовао партизанску војску у току рата, а затим стваралачки разрадио марксистичко-лењинистичке принципе, примењујући их у нашој стварности. Предајући Титу у руке диплому, Белић је обзнанио, *urbi et orbi*: „Друже Маршале, Предајући Вам ову диплому, ја Вас молим да је сматрате не само као знак дубоког признања, захвалности и особитог поштовања свих чланова Српске академије наука, НЕГО И КАО ЗАЛОГУ ЊИХОВЕ ОДАНОСТИ“ (1, 51).

Брука звана Белић је прошла, САНУ остала. Иако никад није поништила давање почасне титуле академика Јосипу Брозу.

БРУКА ЗВАНА ПАВЛЕ САВИЋ

Била је ту и брука звана Павле Савић. О њему академик Драгослав Михаиловић, писац и голооточки заточеник, сведочи да је пола века верно сеизовао Титу и титоизму, будући „као крпа са које се цеди прљавштина, попуштајући и пред најситнијим притисцима и спроводећи и најпрљавије титовске замисли. Његове везе с тајном полицијом можда нису биле видљиве, али су, рекло би се, одржаване редовно и постојано. Бивши начелник службе безбедности у Београду Душан Ступар десет година касније пред телевизијским гледалиштем ће јавно посведочити да га је председник Академије повремено звао у свој кабинет. И тада би двојица момака од струке разговарала о ‘проблемима’. А проблеми не могу бити никакви друкчији до персонални и подметачки.

Можда је академик гајио илузију да са удбашем пријатељски ћаска, али то није било пријатељско ћаскање. Када смо економиста Обрен Благојевић и ја деветсто осамдесет прве, рецимо, били кандидовани за чланове Академије – Обрен за редовног, ја за дописног, председник Павле Савић је два пута држао јавне говоре против те кандидатуре, сматрајући да голооточанима није место у највишој српској научној установи. /.../ Како два Академијина одељења као наши предлагачи нису у предизборном процесу одговарала онако како је очекивао, послао је дописног члана Академије и вишегодишњег председника Београда архитекту Богдана Богдановића у Службу безбедности да се о нама распита. /.../ Тајна служба је у том тренутку убрзано губила моћ и само је могла да одговори да наша кандидатура представља питање за чланове Академије, а не и за полицију. То је двојицу агилних сарадника јако разочарало. И кад смо и Обрен и ја затим на изборимо глатко изабрани, они су поднели оставке. Богдан Богдановић је то учинио с навикнутом парадом, јер је знао да се оставке у Академији статутарно не признају и као могућност не прихватају.“ (2, 117)

Прошао је и Павле Савић; отишао је и Богдан Богдановић. Академија је, упркос свему, остала и опстала, да би могла да настави своју службу народу, а не Служби државне безбедности.

Потписник ових редова зато јасно разликује САНУ од оних који су се, иако академици, брукали пред Србијом и светом. Они су били академици, али нису Академија. И то свако ко има ума и очију зна и види.

Па ипак, бруке бивају. И понављају се, готово циклично...

Зато сад прелазимо на нову бруку – прихватање лажне теорије цендера као једне од основе за будући рад (и „буцетирање“) САНУ.

Морамо да објаснимо о каквој теорији је реч, и куда нас она води у пракси.

ОДУЗИМАЈУ НАМ РЕЧ „РОД“

У српском језику реч „род“ је рођена, драга реч: род је народ, родбина, сродство, родољубље; род је и „родина“ – завичайна радост („Прости ме, родино блага“, каже Момчило Настасијевић). Али, глобалистички сејачи хаоса, који свесно претумачују речи, решили су да нам је одузму. Сад причају о *теорији рода*, о *родној равнојравности* (није то, легална и легитимна, равноправност полова – то је нешто сасвим, сасвим друго). Али шта је?

То је, у свом екстремном и од глобалиста подржаном, виду ненаучно лупетање да нема природног пола, мушког и женског, него постоје само друштвено конструисани „цендери“. Доле пол, живео цендер! „Род“ је „цендер“. Не обележава нас генетика, него нас, чим се родимо, проглашавају дечацама и девојчицама, а затим нас, тобож, разним врстама манипулисања „приморавају“ да то будемо. А ми треба да слободно бирамо (да бирамо „цендер“, а не, рецимо, право да нам НАТО не одређује судбину – ту избора, каже Империја, нема и не може га бити!).

ШТА СЕ БИРА?

Постоје два пола. Али цендера има онолико колико их душа глобалистичког олоша, маскираног у глобалну финансијско-политичку елиту, жели!

Рецимо, кад се уписујеш на амерички факултет, нуде ти, да се определиш, следеће типове сексуалне оријентације: асексуалан, бисексуалан, геј, стрејт (хетеросексуалан), лезбејка, пансексуалан, квир, у трагању (несигуран), љубитељ истог цендера, није на листи, не желим да откривам. У понуди су ови цендери: без цендера, андрогин, полуцендер, цендер-квир или цендерофлуидан, мушкарац, жена, трансмушкарац,

трансжена, у трагању или несигуран, нека додатна цендер категорија, не желим да откривам. (3)

Тако то бива у пракси насталој на основу безвредне теорије у служби глобалистичке идеје о „златној милијарди“, која на све могуће начине жели да спречи размножавање људског рода.

Главна теоретичарка лажне цендер науке је Џудит Батлер, која је 2019. године постала почасни доктор/докторка/докторкиња (бирај шта ти је воља!) Универзитета у Београду. (4)

О ЧЕМУ ЈЕ РЕЧ?

Немица Габријела Куби, бивша феминисткиња која је постала искрена хришћанка, у својој књизи о сексуалној револуцији подробно се бавила овом причом. О идејама Џудит Батлер немачка научница каже: „Било чија сексуалност је фантазам, само нешто у шта верујемо због тога што се често понавља. Цендер се не да повезати са биолошким полом, који не игра апсолутно никакву улогу и који се пројављује једино због тога што је језички саздан, и зато што људи верују у оно о чему стално слушају. По схватањима Батлерове, наш идентитет је плутајући и флексибилан. Нема мушког и женског бића, него постоје само извесни ‘перформативи’, то јест човеково понашање се може променити у било ком тренутку“. (4, 214)

Глобалистичка врхушка користи овај покрет ради својих циљева. Габријела Куби истиче да пут цендеризације води у нови тоталитаризам што показује документ звани „Принципи из Џогџакарте“ припремљен од „стручњака за људска права“, који се спроводи без легитимитета, са дозволом и ауторитетом УН. На питање зашто међународне организације и моћне америчке фондације, попут Рокфелера и Била Гејтса, дају подршку интернационалним хомосексуалним и

феминистичким организацијама, дајући им могућност да утичу на глобалну политику, тешко је одговорити, сматра Габријела Куџи. У сваком случају, оне могу бити искоришћене за америчке интересе у сфери глобалног смањења становништва.

Наравно: Империја не одустаје од „златне милијарде“. Зато јој „пасују“ лудачке теорије.

ПОЛ ЈЕ ФИКЦИЈА, КАЖЕ БАБА ЦУДИТ

Ево шта о Батлеровој/Батлеркиној/Батлер мисли/мишљењу/мислилаштву кажу Ана Бужињска и М. Павел Марковски у својој студији о књижевним теоријама 20. века: „Ако се као полазна тачка прихвати претпоставка да је биолошки пол/sex (природно дат) нешто примарно, а културнодруштвени пол (gender) секундарна полна улога – надограђена на ону прву и конструисана помоћу друштвенокултурних норми, очекивања и представа – онда одатле проистиче и одређена узрочнопоследична зависност: пол је овде биолошки узрок, а друштвенокултурни пол је последица. Међутим, у концепцији Батлерове, та зависност је битно изокренута. Своје погледе о овоме она је изложила у књизи Gender Trouble – објављеној 1990. године, једној од најважнијих књига која се појавила у области gender студија последњих година. Од почетка је било јасно да она у спору есенцијалиста с конструктивистима пристаје уз друго становиште, и то веома радикално, а у њеној теорији чак и биолошки пол постаје само одређена унутрашња фикција уз помоћ друштвенокултурног пола. У Gender Trouble Батлерова је истраживала функционисање полних категоризација у дискурсима (конкретно, дискурзивне полне конструкције), а њена главна теза гласи да нема никаквих биолошких узрока који би могли чинити основу gender, па чак и још изразитије – управо културни пол конституише биолошки пол, а не обрнуто.

Таква представа традиционалног поретка била је у gender дискурсу позната већ неколико година раније – сличне погледе заступала је у ствари Кристин Делфи, скрећући пажњу на то да је биолошки пол у дискурсу био проглашаван као категорија захваљујући културном полу, пошто је размишљање о проблематици gender на битан начин утицало на наше схватање биолошких чињеница повезаних с полом, као и на то какву хијерархију успостављамо у том домену. Дакле, од одређеног тренутка све што је биолошко постало је биолошко из перспективе gender, заправо, може се рећи да је узрочнопоследична зависност на тај начин изокренута. Међутим, Батлерова је пошла још корак даље тврдећи да је друштвенокултурни дискурс произвео наше сексуализовано (gendered) тело, а тај процес је већ започео у сали за порођаје; самим чином називања детета девојчицом или дечаком извршена је нека врста његовог полног одређивања и управо је тај тренутак иницирао историју функционисања нашег тела као 'девојчице' или као 'дечака'. Од тог тренутка смо заправо перципирани. Развијајући своју концепцију, Батлерова се позвала на теорију чинова говора Џ. Л. Остина, а конкретно: на идеју перформативног чина. Овај језички чин усклађивања према одређеном полу јесте, према њеном мишљењу, истовремено врста перформативног чина (који у извесном смислу утврђује биолошки пол), дакле, од самог почетка реч је о друштвеној конструкцији а не о некој примарној, неоспорној природној основи. У Батлеровој теорији gender добија, дакле, коначно перформативан вид – настаје због сталног извршавања и понављања полне улоге, услед којег тек после тога постаје друштвена норма. Биолошки пол није примарна основа gender – међутим, перформативно га ствара дискурс, јер од тренутка рођења и 'додељивања' пола, а исто тако од давања имена (женског или мушког), стално подлежемо притиску околине како бисмо се понашали као девојчице или као дечаци – а понављањем и устаљивањем

одређених понашања *de facto* и постајемо такви. Батлерова ће једноставно рећи да ‘настајемо’ као полни субјекти (понашајући се на женски или мушки начин) и истовремено прилагођавамо томе наше тело и стилизујемо га како би било стварно женско или стварно мушко. Друштвенокултурни пол је, дакле, више ‘ефекат’ језичког утврђивања полне улоге. Он настаје захваљујући свакодневним поступцима стилизовања тела који се устаљују као ‘инскрипције’ (врста записа); управо различита понашања, гестови, покрети, начини одевања и слично, понављани из дана у дан, доприносе, према мишљењу Батлерове, да наше тело све више постаје мушко или женско. То је стварање одређене илузије – успостављања усклађености сличношћу, наметнутој у овом почетном гесту усклађивања према полу и давању имена. Важан аспект у мишљењу Батлерове представља и питање силе – то значи питање наметања личности одређеног пола, а најконтроверзнији елеменат њене концепције представља теза да нам је и биолошки пол наметнут и да се он материјализује услед деловања одређених норми (друштвених, културних и језичких), понављања и ‘цитирања’ (*citational practice*), дакле, позајмљивања и устаљивања свега што нам је овим нормама наметнуто како бисмо могли бити сматрани женом или мушкарцем. Због тог процеса се *gender* норме материјализују у телу које је у извесном смислу и настало у складу с њима, а процес изградње идентитета једноставно се показује као подражавање културног пола. С обзиром на апсолутну неминовност таквих усклађивања (нужности полног обележавања), *gender* постаје услов субјекта и услов постојања одређене личности у друштвеном и културном дискурсу. Ауторка *Gender Trouble* коначно долази до уверења да не постоји никакав ‘прави’ или нормативни полни идентитет (а исто тако ни сексуални). Између осталог, пише: ‘Ако су полне особености и све активности које се односе на пол, као и различити начини на које тело испољава и ствара

своје културно значење, перформативи, то значи да не постоји идентитет према којем ове особености и ова понашања могу бити оцењена као права или погрешна, страна или привидна; дакле, постулат правог полног идентитета јесте изазов за успостављање фикције.” (6)

Да, да, драги читаоче: Џудит Батлер, почасна докторка/докторкиња/докторица Универзитета у Београду јасно каже – и биолошки пол нам је наметнут. То је врхунац њене теорије, због кога је, после почасног доктората Универзитета у Београду, можда чека и чланство у САНУ.

Таква су времена. Крајње либерална.

КО СУ ЏУДИТИНЕ „ПРЕТКИЊЕ“?

У докторској дисертацији „Језик, род, разлика: конструкција/деконструкција идентитета у феминистичкој теорији“, Петра Митић каже да Џудит Батлер воли да цитира низ мислитељки/ица које су је надахнуле. Рецимо, Симон де Бовоар, која указује на културну конструкцију жене („женом се не рађа већ се њом постаје“), Јулију Кристеву, која доводи у питање већ и саму идеју жене („строго говорећи, не може се рећи да ‘жене’ постоје“), као и Лис Иригареј („Жена нема пол“), Мишела Фукоа („Диспозитив сексуалности... установио је ово схватање пола“) и теоретичарке Моник Витиг, која пол проглашава политичком ујдурмом јер је „катеорија пола политичка категорија која утемељује друштво као хетеросексуално“. (8)

Каква је то наука! Као марксизам – лењинизам, који је себе звао „научним социјализмом“! Као теорија Френсиса Фукујаме, који је 1992. тврдио да смо стигли на „крај историје“. Или као приручник Спренгера и Инститориса, „Маљ за вештице“, који је у ренесанси сматран врхунцем науке за откривање вештаца и вештица и последично спаљивање истих.

СТВАРНО, КАКВЕ ТО ВЕЗЕ ИМА СА НАУКОМ?

У „Искушењима радикалног феминизма“, Слободан Антонић се позабавио научношћу идеја Џудит Батлер. Ево шта каже Антонић (иначе, тај није примљен у САНУ, а, по свему судећи, неће ни бити кад је „заостао“ и „конзервативан“): „Перформативи“ су, по изворном схватању Џона Остина /.../, искази којима се нешто (ус)поставља. Тачније, перформативи су радње речима, то јест радње које се не могу обавити друкчије до речима. Остинови језички акти, дакле, никако нису сви говорни акти, него само ванјезички акти речима обављени („doing things with words“). Рецимо, исказ „Узимам те за жену/мужа“ успоставља однос мужа и жене, што значи да овим исказом мушкарац промовише жену у супругу, а она њега у мужа. мада, у најширем смислу, сваки исказ има извесну перформативну последицу, па Батлерова идеју о (ус)постављајућим исказима транспонује на сваки чин који има значење. Она мисли да се род „перформативно успоставља“ /.../ кроз наше „дискурзивне праксе“ /.../. Рецимо, када нас неко пита ког је пола наша беба, а ми одговоримо: „То је дечак“, тим чином се такође успоставља род /.../. Наиме, наш одговор је по облику описујући (дескриптивни, „јесте“) исказ. Али, у његовој позадини постоји и један прописујући (прескриптивни, „треба“) елемент, садржан у нашем односу према чињеници да имамо сина. Тај елемент је, рецимо, дошао до изражаја у тону с којим смо изговорили овај формално дескриптивни исказ. Зато је читав овај перформанс – питање које подразумева да је пол нешто суштински важно и одговор који ту важност потврђује, уз емоцију која га прати (рецимо, понос) – такође (ус)постављајући (перформативни) чин. Или, рецимо, када деца читају и преписују из буквара реченице: „Мама кува“, „Тата поправља ауто“, „Бака плете“, „Деда чита новине“... Наизглед, то су пуки описујући искази. Они сведоче о свакидашњици обичне породице.

Али, то није само опис онога што се дешава, то је и дискурзивна потврда модела понашања преко којих се уобличавају типичне родне улоге. Ти искази у позадини, дакле, имају и скривену, прописујућу функцију. Управо понављање таквих исказа, из нараштаја у нараштај ђака, јесте (у)постављање рода. Њиме се поједине родне улоге утврђују као „природне“, па је реч о процесу тзв. натурализације која је један од кључних начина деловања „режима моћи маскулиног и хетеросексистичког тлачења“, односно „хегемоније маскулине и хетеросексистичке моћи“ /.../“ (8)

То је, драги читаоче, „наука“ на основу које ће САНУ да се „буџетира“! Па ти види шта ћеш и куда ћеш кад те спопадну нове научне „чињенице“ које ти кажу да нам је доста биологије, и да је сва биологија пука политика!

ОПОВРГАВАЊЕ ЛАЖНЕ ТЕОРИЈЕ

Али, вратимо се науци. Да опет чујемо Антонића: „Ово је свакако занимљива теорија. Али, рекао бих да је њена занимљивост обрнуто сразмерна њеној тачности. Она је, најпре, научно непроверљива јер јој недостаје референтни или разликовни део. Како проверити теорију да су сви наши значењски чинови перформативни, ако нема дискурзивног поступка који то није? Та тврдња је једнаког научног статуса као и теорија да се цео космос у секунди рашири и скупи. Нема разликовне, референтне тачке, дакле, нема проверљивости, а онда ни научности. Теорија је једноставно толико општа да је практично испражњена од информативног садржаја. Такође, шта значи тврдња да се род ‘перформативно успоставља’ кроз све наше ‘дискурзивне праксе’? Она је слична ‘теорији лептира’ која каже да је све на свету повезано, па замах крилима лептира у Кини има неког утицаја на појаву урагана на Флориди. Може се рећи да је све повезано. Али, задатак

научника није да изриче тврдње толико опште да им је инфоформативни садржај нула (јер, исказ ‘све је повезано’ може да има вредност само ако постоји бар једна ствар која није у вези са другом ствари), него је задатак научника да утврђује прецизне узрочнопоследичне везе. Још мање је задатак научника да, на основу оваквих тврдњи, плаши Флориђане кинеским лептиром. Његов је задатак да утврди стварни степен лептировог утицаја, односно стварни узрочнопоследични однос између лепршања неког лептира и покретања урагана на другом крају света. У том смислу треба рећи да одговор родитеља на питање о полу бебе има утицај на уобличавање родног идентитета детета таман колико и лепршање лептира у Кини на појаву урагана на Флориди. На садржај родног идентитета детета више од те реченице утиче васпитање родитеља и околине. У том смислу је утицај школе, из другог примера, нешто значајнији. Међутим, и утицај таквих ‘перформатива’, као што је срицање реченица ‘Мама кува’ и ‘Бака плете’ ђака првака, феминисткиње веома прецењују. /.../ Заправо, ‘перформативна теорија рода’ Батлерове, која не прави разлике у степену утицаја појединих ‘перформатива’ на уобличење рода/пола, води рађању и ширењу типичне магијске праксе. Као што шамани верују да ће кроз одговарајућу, чврсто формализовану језичку праксу произвести жељену стварност, тако и поједине радикалне феминисткиње верују да ће кроз одговарајућу, чврсто формализовану језичку праксу произвести жељени облик друштвене једнакости полова. Такође, као што шамани мисле да онај члан племена који не поштује њихове строге језичкоритуалне форме производи зло за цело племе, тако и поједине радикалне феминисткиње претерују у веровању да свако ко се не држи њиховог формализованог језика тиме ојачава систем тлачења жена и наноси свим женама директну штету. Батлерова у својој књизи као добар пример побуне против ‘хегемонског језика’ /.../ – јер, ‘ни граматика ни стил нису политички неутрални’

/.../ – наводи учење канадске феминисткиње Монике Витиг (Monique Wittig). Витигова сматра да језик има ‘моћ да ствара „друштвену стварност“ посредством локуционих чинова говорећих субјеката.’ /.../ Рецимо, у француском – као и у српском, усталом – граматички мушки род је универзалан. Када се у реченици нађу заједно жена и мушкарац, множина се гради од мушког рода. Дакле, ‘Мара и Мома су дошли’ (а не ‘дошле’ или ‘дошла’). Кроз језик се, по Витиговој, производи уверење да је мушкарац универзалан представник људског рода, а жена само један пол. /.../ Пошто по Сапир–Ворфовој хипотези наша перцепција умногоме зависи од структуре нашег језика, онај ко контролише језик контролише и опажање. По интерпретацији Витигове, коју нам даје Џудит Батлер /.../ не само род већ и пол ‘означава историјски контингентан режим, језик који формира опажање насилним обликовањем међуодноса кроз које се опажају физичка тела’. Једноставно, ми жене и мушкарце видимо као два пола – један доминантан, а други подређен – зато што су они такви у језику. ‘„Мушкарци“ и „жене“ су политичке категорије, не природне чињенице’, тврди Витигова. /.../ Зато се Моника Витиг (уз све симпатије Батлерове) буни против стандардне граматике као ‘гласачког дискурса’ који ‘захтева да говорећи субјект, како би говорио, мора учествовати у самом процесу гласања.’ /.../ Наспрам уобичајеног ‘гласачког дискурса’, Витигова захтева ‘нов речник који установљује и умножава различите партиципе презента, преозначиве и експанзивне категорије које се одупиру и бинарним и супстанцијализујућим граматичким ограничењима роду.’ /.../ Зато се не треба обазирати на језичка правила ‘гласачког дискурса’ већ кроз нову, дискурзивну праксу мењати нашу перцепцију стварности, а тиме и стварност рода и пола као друштвених конструкција. Видели смо да је први захтев у овој политизацији језика ‘повећање родне видљивости’, то јест одбијање језикословног објашњења да је граматички мушки

род стварносно универзалан, односно да денотира особе оба пола. Дакле, више се не може говорити ‘професори и ученици’ већ ‘професори, професорке, ученици и ученице’. Други корак, након успостављања појмовне репрезентативности оба рода, јесте стварање њихове синтаксичке репрезентативности. Дакле, то је оно што нам је демонстрирао Ранко Вукчевић: ‘Мара и Мома су дошли/е’. У трећем кораку би се вероватно захтевала видљивост и репрезентативност свих родова јер, на пример, у реченици ‘Сви треба да су срећни’ постоји само мушки род. Ако би се реченица преформулисала у ‘Сви/е треба да су срећни/е’, недостаје читава једна важна категорија становништва – деца. А ко то жели нашој деци да ускрати право на срећу? То значи да би, ради потпуне родне видљивости, реченица морала да гласи: ‘Сви/е/а треба да су срећни/е/а’. Али, зашто бисмо се зауставили код представљања само тих трију родова? Моника Витиг тврди да ‘лезбејка није жена’ јер појам жене ‘стабилизује и утврђује бинаран и супротан однос према мушкарцу; тај однос је хетеросексуалност. Будући да одбацује хетеросексуалност, тврди Витиг, лезбејка се више не одређује у светлу тог опозитног односа. (...) лезбејка уистину делује као трећи род’ /.../ Ако граматика производи нашу перцепцију и ако је нужно синтаксички променити језик да би се једнака родна репрезентативност, хоћемо ли конструисати нове граматичке родове како бисмо ‘политички коректно’ покрили све самодефинишуће родове?’ (8)

Толико о „научности“ нове теорије, која треба да „буцетира“ САНУ.

Какав је, пак, квалитет стила громаде зване Џудит Батлер? Научни часопис *Philosophy and Literature* 1998. године доделио јој прву награду на „Такмичењу лошег писања“ (*The Bad Writing Contest*). (9)

КО СЛУША ЛУДУ БАБУ, ПОРИЧЕ „ИНЦЕСТНИ ТАБУ“

Џудит Батлер тврди да је узрок присилне хетеросексуалности инцестни табу, један од најстаријих табуа човечанства. За њу је, објашњава Габријела Куби, „инцестни табу правни акт који забрањује и инцестне жеље и ствара извесне идентитете цендер субјеката кроз механизам принудне сексуалне идентификације“. Шта то значи? То значи да је, за радикалне феминисткиње и ЛГБТ активисте, забрана родоскрнављења препрека ка потпуној „сексуалној слободи“. Женски пол је, по Батлеровој, само конструкција. Габријела Куби указује на значење оваквог става: „Само ако постоји нешто такво као што је *жена*, жена може бити подвргнута репресији. Само ако постоји „принудна хетеросексуална нормативност“ „друге врсте жудње“ могу бити одбачене. /.../ Батлерова своди људски идентитет – који се обликује на основу безброј утицаја, а не само пола, укључујући у те утицаје и породицу, културу и религију – на слободно изабрану, променљиву сексуалну оријентацију. По мишљењу Батлерове, породицу не уобличавају везе између родитеља и деце, него самовољни чиновни тренутног припадништва. У паралелном универзуму Батлерове, деца не бивају зачета, него „дизајнирана“ и произвођена путем вештачких техничких начина репродукције, као што су донирање сперме и јајних ћелија, сурогатно материнство, вештачке материце и манипулација генима. /.../ Према овој теорији, мушки и женски пол појединца је небитан за његов идентитет, и представља „диктатуру природе“ против човековог самоодређења, од које се треба ослободити. Човеков идентитет је, уместо полом, одређен његовом сексуалном оријентацијом, због чега је флексибилан, променљив и разнолик. Ова илузија, или „фантазам“, о два пола створене је инцестним табуом и лингвистичким одредницама какве су „мушкарац“ и „жена“, „отац“ и „мајка“, које се морају уклонити да бисмо

„изумели“ себе саме. „Ознаке“ друштвене хетеросексуалности морају бити одстрањене из сваке области. Мушкарац и жена, брак и породица, отац и мајка, полност и плодност нису нешто природно; реч је о нечему што је проглашено, и помоћу чега се успоставља хегемонија мушкарца над женом, као и хетеросексуалности над свим облицима сексуалног понашања. То треба да буде разорено до темеља“. (5, 214–215)

Да ли је ико из САНУ размишљао о овоме пре но што се определио за „родно буџетирање“?

Да ли цео буџет САНУ обезбеђује Брисел, или нам бар нешто узимају од пореза да би дали САНУ?

Да ли се порески обвезници Србије питају кад им неко намеће сомнабулне теорије као „науку“?

ПОСЛЕДИЦЕ ЛУДИЛА

Основна идеја „родне теорије“ је, по ко зна који пут да поновимо, да човек нема фиксиран пол, него да га у „цендер“ обликује друштво. Педесетих година 20. века амерички психолог Џон Мани је покушао да то и докаже. Узео је два близанца, и једног од њих васпитавао као девојчицу. Оба дечака су, кад су одрасли, дигли руку на себе. Пошто је права наука, од генетике до психологије, у потпуности порекла цендеристе, они су, путем глобалистичке диктатуре, кренули да своје лудачке идеје намећу широм света. (3)

Запад, лишен Бога и морално труо, донео је законе који руше све породичне и општељудске вредности, управо на основу те лажне теорије: закони о „родном самоодређењу“ омогућују промену пола у личним документима, и то на темељу обичне изјаве надлежном телу да се неко „осећа“ припадником супротног пола (чак и без хормонско-хируршке „промене пола“). Према таквим законима мушкарци могу улазити у женске тоалете и свлационице. Уводи се и обавеза

тзв. „родно неутралних“ простора у школама и на јавним местима, што жене доводи у непријатне, а понекад и опасне ситуације. Закони забрањују употребу речи „мама“ и „тата“, као и „супруг“ и „супруга“. Уводе се рубрике „родитељ 1“ и „родитељ 2“. У Британији уместо појма мајке труднице октроисан је појам „трудна индивидуа“. Уместо заменица ‘она’ и ‘он’ уводи се заменица ‘оно’. У службеним формуларима све више земаља уводи, поред уобичајеног мушко или женско, и све друге могуће „родове“. Будући да нема законских граница у „слободном избору родног идентитета“, све је могуће: 52-годишњи Канађанин оставио је супругу и седморо деце да би „постао“ шестогодишња усвојена девојчица која се „игра“ с унуцима својих усвојитеља. (3)

Тзв. „родно осетљиви“ закони омогућују *транспродним* личностима да на спортским такмичењима наступају у категорији супротног пола, па се тако „бивши“ мушкарци такмиче у женској категорији (у противном би били „дискриминисани“). Мушкарци, међутим, иако прођу хормонске или хируршке захвате, и даље имају већу мишићну масу, снажнију грађу и већи капацитет плућа, тако да без проблема победе своје женске противнице. Према смерницама Међународног олимпијског комитета тзв. транспродне личности се не морају подвргнути операцији промене пола како би наступале на Олимпијским играма и другим међународним такмичењима. (3)

На Западу децу преваспитавају преко облачења, играчака, сликовница и сл. У вртићима дечацама облаче сукњице. Мушкарчићи треба да се играју луткама, да лакирају нокте и испробавају хаљине за принцезе, а девојчице да носе мушку одећу и играју се мушких игара. Уводе се сликовнице за децу у којима главни ликови нису принц и принцеза, већ два принца. Избегавају се сликовнице с породицама коју чине мама, тата и деца, преферирају се оне с два тате или две маме.

У америчким школама постоји тзв. „џендер свич деј“, када ђаци морају да се облаче у одећу супротног пола. (3)

НАШ СЛУЧАЈ

Деци се на Западу, такође од вртића, намеће сексуално образовање, које нема веза ни са душевним, ни са телесним здрављем, него са разарањем полних идентитета.

То су покушали и 2017. године у Србији, преко приче о борби против насиља у школама. Све је ишло путем „пројекта“ Министарства просвете уџбенички приручник под насловом „Образовни пакет за учење о теми сексуалног насиља над децом за основне и средње школе у Србији“, под паролом „Од вртића до факултета уз уџбенике из разних предмета, учимо да се одупремо насиљу над децом и женама“. (10) Кључни издавачи су Инцест Траума Центар из Београда и Министарство просвете, а подршку је Канадски фонд за локалне иницијативе. (У Канади одеш у полицију, кажеш да си женско без обзира на неодстрањене тестисе, и добијаш личну карту са правом да будеш женско, јер се тако осећаш!)

На страни 346 даје се подрбан одговор на питање: „Како извести француски пољубац?“ На страни 347 имамо причу о женском кондому за лезбејке: „И девојке које воле девојке користе заштиту кад воде љубав. Некада је важно имати у виду да се жене лезбејске оријентације можда нису увек идентификовале као лезбејке, те имају и своју сексуалну предисторију као „стрејт“ особе. У оквиру лезбејског љубавног односа, средство заштите су фолије од латекса или полиуретанске (врло танке, од меке пластике), квадратног облика, које се користе да се покрију женске гениталије или анус током оралног секса. Помажу као баријера да се спрече полно преносиве болести.“ Наравно, како је приметио један интернет аналитичар, ОВО нема везе са са сексуалним насиљем. У ствари, има: приморавање деце на размишљање о лезбејским сексуалним односима је својеврсни вид сексуалног насиља. На странама 346 и 347 се описују орални и анални секс. На страни 347, дат је опис оргазма као из

„оних“ прича и романа: ту је хормон среће, ту су контракције, са све потребом да се јеца и виче. На истој страни пише и да мастурбација није штетна, него да могу (и треба, што да не?) да је упражњавају и младићи и девојке. (Наравно, озбиљна наука учи сасвим супротно. Мастурбација изазива разне штетне последице, попут сексуалне дисфункције, умањеног квалитета семена и депресије. Постоји читав низ озбиљних научних радова који ово доказују – нарочито је штетна мастурбација повезана с порнографијом, један од кључних узрока импотенције код младих мушкараца.) На страни 348 су цртежи на којима се љубе дечак и девојчица и две девојчице. Ту видимо и дечака који поклања другом дечаку букет цвећа. Једном потенцијалном младом „геју“ аутори поручују: „Прати своја осећања и потребе, немој да их се плашиш или стидиш, заљубљеност и љубав су драгоцене осећања. Шта би ти на ово исто питање одговорио твом „стрејт“ другу који ти се повери да му се свиђа другарица из одељења? То су иста осећања.“

На странама 348–350 наше друштво је описано као хомофобично и насилно према ЛГБТ „заједници“, а на странама 352–354 се рекламира Инцест Траума Центар из Београда. (Чија је скривена агенда, по свему судећи: „Бежите од инцеста у ЛГБТ покрет!“)

На страни 355 имамо једну „врућу сцену“: „Божа је завукао руку испод Тинине блузе, почео да откопчава и скида брусхалтер. Њој су били пријатни додири, мажење и љубљење. Уживала је у тој страсти и топлини. Тек кад је почео да завлачи руку у њене гаћице, осетила је непријатност, хтела је да га прекине. Отворила је очи и видела изнад себе Божу, свог узбуђеног и ван себе од страсти.“ Шта би нам на овај уџбенички материјал рекао Кривични закон Републике Србије, члан 185, став 1: „Ко малолетнику прода, прикаже или јавним излагањем или на други начин учини доступним **текстове**, слике, аудио-визуелне или друге предмете порнографске

садржине или му прикаже порнографску представу, казниће се новчаном казном или затвором до шест месеци“?

Једна од ауторки пакета за биологију била је Душица Попадић, за коју у уџбенику пише (страна 356): „Душица Попадић, Инцест Траума Центар – Београд. Чланци су производ дугогодишњег рада ауторке кроз: 1. пружање психолошке асистенције девојкама и женама лезбејске оријентације (саветовалиште: веб, разговори „1 на 1“ и групе подршке), 2. едукативне програме из области различитости за бројне женске и мешовите невладине организације, запослене у здравственим и васпитно-образовним установама и медијским кућама. У периоду 2003–2008. је установила и водила психолошко саветовалиште организације за лезбејска људска права „Лабрис“ из Београда.“ (10)

Згодно, зар не?

Жива згода за мрзитеље брака, породице, рађања.

Монструозна конструкција будућности планете без људи на њој.

ШТА ЈЕ ЦИЉ?

Агресивна пропаганда родне теорије и „флуидног“ схватања сексуалности у предшколским и школским програмима и медијима има за последицу све већу збуњеност и изгубљеност деце и младих која у доба пубертета и адолесценције тек треба да изграде свој полни идентитет. Неке државе озакониле су могућност промене пола већ у детињству (нпр. у Великој Британији од девете године, а у Норвешкој од седме године живота!). Наводни „поремећај родног идентитета“ код деце „лечи“ се тако да се малој деци хормоналном терапијом зауставља улазак у пубертет како би дете са 14 или 15 година одлучило жели ли да буде мушко или женско. (3)

У свету огромном брзином расте број клиника за промену пола (тзв. центри за „трансродно здравље“) – само у

САД их има педесетак, и то навике за децу и младе. Поред оних који долазе на „промену пола“, има и оних који желе да се реше својих полних органа и постану „асексуални“. Познат је пример 22-годишњег Американца који је потрошио 50.000 долара на 110 операција, како би постао „бесполни ванземаљац“. (3)

С порастом броја клиника за „трансродно здравље“ и обављених захвата, расте и број оних који касније зажале што су ишли на њих и који би свој пол желели да врате, а више не могу... Према биолошким законитостима није могуће променити пол, јер је полни идентитет записан у генима. Могуће је само хормонско-хируршким путем уништавати свој пол, и више или мање успешно имитирати супротни пол. И то је све. То јест – ништа. (3)

„Цендер инквизиција“ је, преко закона, омогућила хомосексуалним паровима не само да склапају „бракове“ већ и да усвајају децу. Тако се, наводним „правом“ политичких содомита на родитељство, крши право деце на мајку и на оца. (3)

Све је већа раширеност полно преносивих болести, све мање склопљених бракова, све више развода, све мање деце (демографски слом) итд. Рушењем породице руши се друштво.

А то је циљ глобалиста, зар не?

Био и остао.

Они су изабрали смрт уместо живота.

ЦЕНДЕРИЗАМ И КОМУНИЗАМ

Хрватски професор др Матко Марушић, упоредио је комунизам и цендеризам (11):

1. Као теорија комунизма, родна теорија настала је без истраживања и доказа.

2. Као теорија комунизма, родна је теорија настала на основу дела једног човека (Алфреда Кинсија), с тим да за

Кинсија постоји оправдана сумња у научноистраживачку превару, сарадњу с настранима и личну настраност.

3. Као идеологија комунизма, родна идеологија циља на људе који су нечим незадовољни. (Некад социјалним, данас сексуалним статусом.) Под маском бриге за једне, спроводи насиље над другима.

4. Као комунизам, циља на рушење парадигме, на уништење вишевековне људске културе у име „новог почетка“.

5. Као комунизам, служи се крилатицама о којима не допушта расправу.

6. Као комунизам, има стратегију проширења револуције на цео свет.

7. Као комунизам, посебно непријатељство усмерава на све облике религије, а нарочито на хришћанство.

8. Као комунизам, скрива, омета и забрањује објављивање података који јој не одговарају, а објављене податке игнорише, потцењује и исмева.

9. Као комунизам, друкчије мишљење проглашава прекршајем, чак и злочином, денунцира га и кажњава државним законима.

10. Као комунизам, служи се силом и насиљем – интелектуалним, друштвеним, грађанским и политичким.

И у свему томе неко из САНУ би да се „родно буџетира“!

ПАРОЛЕ ЗА ПУТ У СВЕТЛУ БУДУЋНОСТ

На основу теорије рода, научне као што је то био марксизам – лењинизам, могу настати нове паролe за пут у светлију будућност. Нудим неке:

Неуиџралишимо ѿол, не осећајмо бол!

Теорија рода – ѿо је жива зѿода!

Не ѿледај ми међу ноје, разлике су родне мноје!

Два су ѿола, сѿо цендера, шѿо ѿрансродних, шѿо ѿедера!

*У души ми влада мир – бејак сѝрејѝ, а сад сам квир!
 Ко Бриселу смело хийа не йреба му мушка доминација!
 Сексуално васѝиѝање и за веће и за мање!
 Некрофиљу људска йрава кад би с лешом он да сѝава!
 И йедофил смерно чека на законска йрава нека!*

Што да не? Зар се, у доба „научног социјализма“, није певало: „Америка и Енглеска биће земља пролетерска!“ Или: „Носим капу са три рога и ратујем против Бога, али не и против Христа, јер је и он комуниста!“ Као и: „Ми имамо три народна сина: Енвер Хоџу, Тита и Стаљина!“

СРПСКА АКАДЕМИЈА У ОДБРАНИ НОРМАЛНОСТИ

Понављам: Академија је наша, није њихова. И огромна већина академика се не слаже са овом бруком и срамотом, званом „цендеризам“. Али, као и огромна већина Срба, ућуткани су од оних који намећу идеолошке лажи као науку 21. века.

„Борке“ за родну равноправност већ одавно траже да се у српском језику паралелно користе изрази типа „војник/војнициња“, „психолог/психолошкиња“, а све са једним циљем: да се успостави „родно неутралан“ језички израз. Овом насилију над језиком одлучно се, у октобру 2017, супротставио Одбор за стандардизацију српског језика САНУ. Највећи стручњаци су јасно указали на чињеницу да „поглед на свет, систем културе или друштвени систем нису условљени пуким постојањем или непостојањем одређених граматичких категорија, те се они стога не могу ни мењати њиховим увођењем или инсистирањем на доследности њихове употребе.“ (12)

Истакнуто је да „родна неутралност генеричког мушког рода у српском језику није претпоставка, већ лингвистичка чињеница: граматички и природни род именица у српском

језику нису идентични“ при чему „граматике српског језика у званичној употреби кажу да именице које значе врсту, звање или занимање означавају бића оба пола (човек/људи, пас, голуб, писац, судија...)“ (12)

Накарадно прављење женских именица за разна занимања значило би да су сви наши закони, од Устава до Закона о равноправности полова, „родно дискриминаторски, јер се у њима не користе доследно облици женског рода“ (12)

Српски лингвисти јасно кажу: „Граматицка категорија женског рода није једино средство за обезбеђивање видљивости жена у српском или било ком другом језику, нити пак може утицати на дискриминацију или равноправност жена. Равноправност не зависи од употребе појединих граматичких категорија, већ од контекста у коме су оне употребљене, односно – од значења целине текста.“ (12)

Нормирање језика се не може засновати на пуком слању пожељних политичких порука, нарочито ако се то коси са научно утврђеним чињеницама или урушава структуру неког језика. Одбор је истакао: „Облике женског рода за именице које значе професије треба употребљавати тамо где је њихова употреба у складу са постојећом нормом и добром језичком праксом. Када је реч о облицима женског рода за означавање професија који нису нормирани или уобичајени у језичкој пракси, исправно је користити генерички мушки род (нпр. борац, пилот, академик), јер његова употреба никако не имплицира дискриминацију жена, већ подразумева свет о једнакој друштвеној (људској) вредности мушкарца и жене.“ (12)

Нарочито је наглашено да се мора избегавати наказност „новоговорних“ конструкција: „Коришћење паралелних форми или навођење форме у мушком роду са ознаком за наставак у женском роду непотребно оптерећује реченицу, уз сасвим изгледну могућност њеног довођења до апсурда (Сви присутни/присутне на овој прослави били/биле су

недвосмислено разочарани/разочаране итд.), те их због тога не треба користити.“ (12)

Наш језик се буни против насиља над собом!

Нормални сатрудници САНУ бране свој језик и нашу нормалност!

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Во времја оно, беше Титово „марксистичко-лењинистичко буџетирање“, а сад нас чека ЕУ „цендер буџетирање“. Тако се живот САНУ непрестано окреће око идеолошки условљеног и по Србе пречесто штетног „буџетирања“. Од Тита до Брисела.

Ипак, САНУ је жива. У њој има људи спремних да се боре. Ову значајну установу бране и они који не желе да у САНУ уђу по сваку националну и личну цену. Уосталом, ни сама стварност не признаје идеолошке лажи попут цендеризма.

И зато треба да се држимо Фортинбрасове заповести: „Go softly on“.

Мада је Његош то рекао још лепше: „Наде више нема ни у кога до у Бога и у своје руке“.

Ма како буџет за остварење те наде био скроман, поште-нима и храбрима биће више него довољан да се ослободимо свих облика окупације.

Кад за то куцне час, наравно.

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 1. марта 2021. године)

1. Слободан Г. Марковић: Јосип Броз – употреба научних уста-нова у Србији за деификацију југословенског диктатора, *Hereticus / Часопис за преиспитивање прошлости*, бр. 1/2005.

2. Драгослав Михаиловић: Страх, Српска мисао, 9–10–11, 2021.

3. <http://istinaoistanbulskoj.info/rodna-ideologija-u-svijetu>
4. <http://www.autonomija.info/dzudit-batler-pocasna-doktorka-beogradskog-univerziteta.html>
5. Бежите од блуда/ Како сачувати чистоту душе и тела, Очев дом, Београд, 2019.
6. <https://www.scribd.com/doc/284422274/Knjizevne-Teorije-20-Veka-Poljaci>
7. <https://fedorani.ni.ac.rs/fedora/get/o:856/bdef:Content/download>
8. <https://fedorabg.bg.ac.rs/fedora/get/o:2783/bdef:Content/get>
9. <https://www.colorado.edu/Sociology/gimenez/corner/writing.html>
10. http://incesttraumacentar.org.rs/files/2016/MPNTR-ITC_Obrazovni_paket_za_osnovne_i_srednje_skole_2016.pdf
11. <https://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zapanjujuce-cinjenice-deset-slicnosti-komunizma-i-rodne-ideologije-uvedene-u-hrvatske-skole-98807/>
12. <http://www.isj.sanu.ac.rs/ru/2018/05/14/jezik-rodne-ravnopravnosti/>

ХОМИНТЕРНА,
ГЕЈСТАПО И ЦЕНДЕР
ЖАНДАРМЕРИЈА

МОЖЕТЕ НАС ПОБЕДИТИ, АЛИ НЕ И УБЕДИТИ: УОЧИ ЈЕДНОГ СУДСКОГ ПРОЦЕСА У БЕОГРАДУ

ПРЕ ЧИТАЊА

Молио бих читаоце који избегавају дуже чланке да овај текст не читају. Унапред упозоравам: у питању је штиво које захтева издвајање више времена, које многи данас немају. Ипак, пошто је тема озбиљна, настојавам на подробности у излагању.

Шта је у питању?

Др Зоран Чворовић, у интервјуу Павелу Тихомирову, заменику главног и одговорног уредника угледног руског патриотског сајта „Руска народна линија“, поновио је, по ко зна који пут, о чему је реч у тужби НВО „Да се зна“ против потписника ових редова: „Тужилац захтева од суда да утврди да је др Владимир Димитријевић, „текстом *У одбрану њприродне њородице*, објављеном на вебсајту www.vladimirdimitrijevic.com дана 12. 01. 2018. године, и текстом *Одговор на њужбу ЛГБТ зашћићшара или Поново As Long There Is One Hundred* од 30. 05. 2018. године, извршио тежак облик дискриминације – поновљену дискриминацију припадника и припадница ЛГБТ популације по основу сексуалне оријентације.“ Према речима тужиоца, др Владимир Димитријевић је извршио акт дискриминације тиме што је у јавно публикованим текстовима пренео истраживачке увиде о негативним друштвеним последицама пропаганде идеологије политичког хомосексуализма појединих светски познатих аутора из области друштвених

наука који су наведени у тужби, од Алана К. Карлсона и Пола Т. Меруа до Слободана Антонића и Наталије Нарочнице. Сходно таквом разумевању права, тужилац тражи од суда да наложи др Владимиру Димитријевићу да са свог вебсајта уклони проскрибоване текстове и да му забрани да убудуће на било ком месту јавно износи сличне вредносне ставове. Овакав тужбени захтев јасно показује да тужилац има намеру да уз помоћ суда спречи јавно изражавање сваког мишљење које је другачије од мишљења пропагатора идеологије политичког хомосексуализма.“ (1)

То је, укратко, то. А „политичка позадина“?

ШТА СЕ ЗБИВА У СРБИЈИ

У свом уводнику „Успех“ („Печат“ број 587/2019), главна и одговорна уредница овог реномираног недељника, Љиљана Богдановић, позабавила се најавом да ће у Београду, за две године, бити организовано светско демонстрирање „геј покрета“, огромна манифестација која ће се одвијати у име „демократије и људских права“. Фаланге политичких хомосексуалаца, у служби ширења НАТО-а на Исток, долазе да покажу своју моћ, као Еуро прајд.

Госпођа Богдановић је у свом тексту истакла: „Ова асоцијација упитних родних идентитета потврдила је наине своју чврсту веру да је српско друштво еманциповано, дакле кадро да организује тандербал за 200.000 ЛГБТ припадника са свих страна света (статистика бележи примере окупљања и по пола милиона, као што је било ове године у Бечу, или чак 2,5 милиона, колико их се окупило у Мадриду 2007). У случају Београда, ишло је муњевито – кандидатура, агитација, прихватање кандидата. Догодило се то на годишњој конференцији поменуте асоцијације (ЕПОА) на којој је Београд прајд освојио титулу града домаћина и организатора европске

манifestације Еуро прајд 2022. године, тријумфујући над кандидатима попут Барселоне, Лисабона, Даблина. Еуро прајд, савремени Вудсток ЛГБТ племена, додељује се иначе градовима као домаћинима догађаја још од 1992. године, али срећа која је стрефила Београд увећана је чињеницом да је српска престоница центар у којем ће се овај догађај први пут организовати изван Европског економског простора (ЕЕА). Напомена „први пут“ без сумње је важна и знаковита. Не само да потврђује да је српска престоница изузетак од правила већ упућује на извесност да је Србија у фокусу интересовања и озбиљног програмског рада вероватно најмање поменутог ЕПОА, а далеко више (и по последицама значајније) интересовања неких моћнијих, но мање видљивих удружења. Када је реч о згодицима који се Србији обећавају са Запада, подсетимо да су протеклих месеци овдашња надања била усмерена ка другачијем хоризонту, углавном везаном за привредне, спортске, банкарске, културно-уметничке аспекте живота. Поменимо неке од бројних „замало-шанси“: најављивано је да нам долази фабрика „Мерцедес“, фабрике авио-делова, локомотива и бродова, захтевна високотехнолошка производња, потом и светско дворанско такмичење у атлетици, Европско првенство у фудбалу, могуће организовање наредног Мундијала... Уместо јата ових и овде непоменутих рајских птица које су отперјале другима, Србија у овом тренутку има само једног сигурног врапца у руци – Еуро прајд!“ (2)

Љиљана Богдановић је указала и на радосне реакције НАТО фалангиста маскираних у „људскоправаше“: „Горан Милетић, директор за Европу организације „Civil Rights Defenders“, каже да је „поносан и захвалан свим организацијама за људска права са Западног Балкана на подршци, као и Туристичкој организацији Србије, те да очекује да се Београд докаже као добар домаћин“. (2) Колико је *прајдовски бинио*, премда понегде дочекан раширених руку и захвалног срца, обрадовао Србе? Није тајна да за велики, несразмерно

велики број грађана наше земље најављени мегакарневал представља бачену рукавицу и изазов. Егзибиционизам и неодмереност у исказивању воље за моћ део су менталитетског и психолошког профила (бројем скромне) трансродне популације, а комуникацију овдашње већинске популације с том групацијом не олакшава чињеница да су у уобичајеном вокабулару који ЛГБТ-овци користе, речи *йонос*, *слобода*, *йрава* и *йроженосй* неодговарајућом употребом обесмишљене до неразумљивости. Негодовање већине за овдашњи службени дискурс „није тема“, па се у јавном простору сада чују само речи задовољства због „великог међународног успеха земље“. О дубљим узроцима и могућим озбиљним последицама ове „српске победе“ несумњиво ће у нашем друштву тек бити узаврелих сучељавања.“ (2)

У истом броју „Печата“, славни италијански филозоф млађег поколења, Дијего Фузаро, објашњава шта је смисао политичког хомосексуализма у свету: „Баш као што на економској страни либерализам тежи да сруши државна политичка ограничења, тако и са сексуалне стране он има за циљ растварање концепта природне границе, растварање идеје о природи која није у потпуности разрешена у друштву и историји. Неолиберални мит о транснационалном се огледа и у сфери сексуалности, у сталном медијском хваљењу трансродне особе, оне која је прешла сваку меру и сваку природну границу, сваки остатак историјске традиције.“ (2) Реч је, по њему, о „сексуалном лакрдијаштву“.

У исто време, у Музеју савремене уметности организују се квазиизложбе Марине Абрамовић, која већ деценијама, повремено са врхушком „неолибералне агенде“, попут Хилари Клинтон и Џона Подесте, кокетира са сатанистичком кроулијевштином, коју треба да плаћају порески обвезници из Србије. (3)

Љиљана Богдановић је, поново, јасна: „У Београд ме вратила Ана Брнабић“, казала је новинарима уочи отварања

изложбе Марина Абрамовић. Из Европске асоцијације организатора прајдова нису морали нешто слично да понове, није било сумње о идентитету за њихову одлуку најзаслужнијег појединца из Србије.“ (2)

Ако је, што би рекли Хрвати, „тому тако“, зар је случајно да се потписник ових редова нашао на Вишем суду у Београду, проглашен од Повереника за заштиту равноправности за „дискриминатора“ и тужен од LGBTQXYZ НВО „Да се зна“?

Није случајно. Србију треба сломити, уништити је као хришћанску земљу. Ко брани хришћанске вредности, мора се наћи на суду (овако или онако).

УОЧАВАЊА РАНКА ГОЈКОВИЋА

Српски православни публициста и борац за српско-руско заједништво, Ранко Гојковић, у свом тексту о прогону православних Срба од стране содомита, објављеном на већ поменутом сајту „Руска народна линија“, наглашава да судски процес покренут против потписника ових редова има само један циљ: удар на слободу мишљења и изражавања у држави Србији на крају друге деценије 21. века. „Како смо били наивни кад смо мислили да је ово време давно прошло“, вели Гојковић. (4)

Још пре десетак година, када је Повереник за заштиту равноправности тужбено насрнула на угледног философа, др Милана Брдара, упозорио сам јавност да проглашавање за дискриминаторе оних који хомосексуализам сматрају девијацијом, значи провокацију насиља према свима који не прихватају мртвачки језик „политкоректности“, а Дамоклов мач закона се подиже изнад слободоумних глава. Приморвајући инакомислеће да се сагласе са владајућим злостављањем у име „демократије“, „људскоправаши“ воде друштво ка насиљу у стварном животу земље Србије. Они су насилници,

а не људи који слободно сведоче алтернативну истину, која се не уклапа у НАТО наратив. Јер, ваљда је одавно јасно, НАТО није само војни савез, него антицрква за империјално намећање лажи и смрти читавом човечанству. НАТО има многе армије, међу којима је најзначајнија она што јој припадају политички хомосексуалци. Брдар се није предао, јер је умео да буде слободан у свом ставу. Ко има право да уцењује и застрашује оне који другачије мисле? Ко има право да спречава слободу изражавања?

Гојковић је, због садашњег стања у Србији, веома оштар: „Либерали–содомити су увек плували на право. Још је комисија сенатора Макартија у САД, која је, између осталог, пратила подривачку делатност америчких содомита, уочила да педераста свим снагама подржавају једни друге, пењући се у врхове власти, и ако се у једној установи појави један „нетрадиционални“, ускоро ће их бити неколико, па ће на крају преузети власт у потпуности. Макартијева комисија је тражила да се државни службеници строго проверавају, и да такве не пуштају на власт. Управо се у Србији десило све по „Макартијевом сценарију“. Кад је српска премијерка постала лезбејка Ана Брнабић, над српском породицом су се не само згуснули црни облаци, него су се чули громови и синуде праве муње. Сада се говори о неопходности да се у српско законодавство уведу „бракови“ изопачених, да се содомитима дозволи улазак у школе, да се у наставу uvede „сексуално васпитање“... Лица „нетрадиционалне оријентације“ у Србији не само да нису изложена дискриминацији, него су практично заузела кључне позиције у многим установама и у самој власти.“ (4)

После професора Брдара, геј лоби је, вели Гојковић, кренуо на многе угледне делатнике православно-патриотског усмерења. Воде се процеси против неколико учесника у активностима „Породичног сабора“, нарочито „Недеље породичног јединства“, чији је саставни део и „Руски сабор у

Србији“. Поред Димитријевића, на разним правцима удара НАТО фалангиста у наводној борби за „људска права“, нашли су се др Јована Стојковић, др Бранислава Ристивојевића, др Милош Ковић, др Миша Ђурковић... Ранко Гојковић истиче: „Није реч само о познатим српским научницима, него и о православним хришћанским верницима. После тужбе против православног публицисте Владимира Димитријевића, верник не може а да не постави питање: „Зар ово не личи на време прогона хришћана у прва три века после Христа? Зар нећемо морати да се опет склањамо у катакомбе?“ (4)

Он додаје: „И мени се десило да се, пре седам-осам година, нађем на суду због организације литије у Београду пред, по злу познату, Параду поноса. Одлично се сећам речи једног српског монаха коме су рекли да ми прети суд за организацију литије. Баћушка је рекао: „Радуј се, Србине! Слава Богу, ниси организатор „Параде поноса“ /.../ Шта друго рећи Владимиру Димитријевићу, осим истог оног: „Радуј се, Србине!“ А руску браћу позивам да се 22. јануара помолe Богу за српског православног публицисту Владимира Димитријевића. Из свега написаног руска браћа, која бране породичне вредности и боре се против увођења антипородичних закона у Русији, могу да стекну поуку. За разлику од Србије, Русија још има снаге да своје законодавство одбрани од наметања „правних“ узуса западне цивилизације, оних узуса који разарају породицу“. (4)

Тако Ранко Гојковић.

ЗАШТО ЈЕ ВАЖАН ПРАВЕДАН СУД?

Иако грешни и недостојни Христовог имена (јер, како рече Свети Јован Златоусти, да смо ми хришћани као што треба, не би било ниједног незнабошца), ипак се увек сећамо речи Господњих: „Ако свет мрзи на вас, знајте да је на мене

омрзнуо пре вас. Кад бисте били од света, свет би своје љубио. А како нисте од света, него вас ја изабрах од света, зато мрзи на вас свет. Сетите се речи коју вам рекох: Није слуга већи од господара свога. Ако су мене гонили, и вас ће гонити; ако су моју реч одржали, и вашу ће одржати. Али све ће вам ово чинити за моје име, јер не знају онога који ме је послао.“ (Јован 15, 18–21)

А како је Господ прошао на суду?

Жељко Степановић, у својој студији о правним аспектима суђења Господу Исусу Христу, истиче да су закони старозаветног јеврејства имали за циљ да бране оптуженог, а не да га осуде: „Оптуженог су од неправедне пресуде штитили и прописи који су се тицали гласања у синедрионима, укључујући Велики Синедрион. Један од њих је предвиђао да се млађи чланови Синедриона изјашњавају пре старијих, како ови не би утицали на њихову одлуку. /.../ Онај који би се изјаснио за ослобађајућу пресуду) није имао права накнадно се изјаснити о супротном; али ко би најпре био за то да се човек осуди, могао је све до закључења поступка повући изјаву и гласати за ослобођење. У случају да се гласало за ослобођење или смртну пресуду, проста већина (36 од 71, 12 од 23) била је довољна да се изгласа ослобођење, али није била довољна да се изгласа смртна пресуда. За то је био потребан бар још један глас више (нпр. 37 од 71, или 13 од 23). Ослобађајућа пресуда могла је бити донета исти дан, али не и смртна пресуда. (*Мишнах*; *Санхедрин* 4, 1) Она се одлагала за наредни дан, како би се дала прилика онима који су гласали за њу да преиспитају своју одлуку. Преиспитивали би случај целу ноћ, постећи и дискутујући о њему у паровима. Нису пили вино (које је било симбол радости), показујући да им цео случај тешко пада. На поновљеном гласању одлуку су могли променити само они који су се првобитно изјаснили за осуду. (*Мишнах*, *Санхедрин* 5, 5) Тиме су се желеле избећи могуће манипулације на штету оптуженог.“ (5)

У Светом Писму судија је онај који брани и избавља (Судије 2, 16; 2, 18; 1. Самуилова 24, 16; Псалом 9, 4; 68, 5; Исаија 33, 22; Лука 18, 1–4) На јеврејском суду није било бранилаца јер су судије, у исти мах, били и браниоци, дужни да свим силама штите права оптуженог. Па ипак, према Христу није тако поступљено.

За Њега није важио закон, иако се Он суду предао добровољно (Јован 18, 6), и није дозволио Светом апостолу Петру да Га брани, наредивши му да остави нож и исцеливши слугу кога је Петар ранио. (Лука 22, 51)

Пре извођења пред Синедрион, Христос је вођен пред првосвештеника Ану (Јован 18, 13 и даље). Када га је Ана питао за Његову делатност међу људима, настојећи да у њој нађе елементе тајне завере, Христос је истакао да је све говорио јавно, и да никад ништа тајно није говорио. Није правио никакво злочиначко удружење, нити је било потребно да Га хапсе ноћу. Степановић наглашава: „Зашто је било потребно да Исуса хватају ноћу, кад је сваки дан јавно учио у храму и у синагогама? Зашто да га испитују о свему што је учио, као да ће што ново чути? Било је читаво мноштво сведока сваке Исусове речи. Његово учење није било непознато ни члановима синедриона.“ (5)

Иако Христа, док проповеда, непрестано уходе (Лука 20, 20; Матеј 22, 15; Марко 12, 13), Он се никад не крије: говори и пред старешинама, и пред народом јасно и отворено (Јован 2, 23; 5, 1; 6, 4) Томе учи и апостоле: „Јер нема ништа сакривено што се неће открити, ни тајно што се неће дознати.“ (Матеј 10, 26.27).

Но, то Му не помаже пред неправедним судијама, који крше сва правила јеврејског судства. Са Господом су поступали као да је кривац пре но што Му је било каква кривица доказана. (Јован 18, 12.24) Њега чак и туку. Он се не жали на физички ударац, али се непосредно противи неправди која стоји иза таквог ударца, па каже злоставитељу: „Ако зло

рекох, докажи да је зло; ако ли добро, зашто ме бијеш?“ (Јован 18, 22.23)

Тиме свима ставља до знања да и земни закони морају бити усклађени са оним законима који потичу од Бога.

Зашто је тако било са Господом?

Зашто су кршена процесна правила?

Зашто је злостављан пре доказане кривице?

Зато што се Христос није уклапао у слику Месије какву су имали јеврејски вођи. Они су очекивали Месију као ослободитеља од римске окупације, а дошао је Онај Који је рекао да Његово царство није од овог света, него је у људском срцу. Зато Кајафа, плашећи се да не изгуби „лидерску позицију“, каже да је „нама боље да један човек умре за народ, него да сав народ пропадне“ (Јован 11, 50).

По Жељку Степановићу, „ова изјава, више од других, сведочи о невиности онога кога су тражили да убију. Да би доказао потребу Исусовог погубљења, Кајафа се позива на могуће последице његовог живота и службе. Нема ниједне речи о његовој кривици. Да је било могуће уочити било какву кривицу, Кајафа би могао да се позове на то и поткрепи свој став. Овакво, здравој савести неприхватљиво расуђивање поглавара свештеничког присутно је и данас. По речима Зорана Стојановића „...друштвена опасност често служи и томе да се пуким позивањем на њу настоји легитимисати инкриминисање било ког понашања“ (Зоран Стојановић, *Кривично право*, општи део, 8. издање, Београд, 2003, стр. 152)“ Чак и када би позивати се на друштвену опасност било оправдано, у овом случају то је било неосновано. Каснија историја јеврејског народа то је потврдила. Исус је био погубљен, а ипак се догодило оно чега су се чланови Синедриона прибојавали. Римски војсковођа Тит 70. године освојио је Јерусалим и разрушио храм. Том приликом погинуо је готов читав народ, који је по обичају био окупљен за Пасху у Јерусалиму.“ (5)

Како је изгледао судски процес?

Сведочења су, наравно, била лажна (Матеј 26, 60). Она нису била усаглашена, него су свела на пуче клевете (Марко 14, 55.56). На крају су опет доведени лажни сведоци, који су тврдили да је Христос рекао да ће срушити храм у Јерусалиму, и за три дана опет га подићи (Матеј 26, 61; Марко 15, 58) Али, „...ни ово свједочанство њихово не бијаше једнако“. (Марко 15, 59)“.

А сведочења су, по јеврејском закону, морала бити једнака, иначе нису уважавана.

На основу чега је потоња лаж понуђена судијама? Било је у питању деконтекстуализовање Христових речи: Он је говорио о томе да ће Га противници распети, и тако разорити Његов телесни храм, и да ће Он, тридневним васкрсењем, обновити Своје тело и устати из гроба, победивши смрт. (Јован 2, 21) Није рекао ни реч о томе да ће срушити и опет подићи јерусалимски храм од камена.

Пошто лажни сведоци говоре један против другог, Христос не одговара првосвештенику, који од Богочовека тражи изјашњење о исказима сведока. Господ ћути, јер је, како каже Степановић, у Писму речено: „...Устадоше на ме лажни сведоци; али злоба говори сама против себе“. (Псалам 27, 12)

Међутим, иако не одговара на излишна питања, када Га првосвештеник заклиње живим Богом да каже да ли је Он Христос, Син Божји, Господ не прећуткује, него потврђује да јесте. Он, невино оптужени, јесте Жива Истина, и зато јасно казује истину. (Матеј 26, 63.64; Марко 14, 61.62)

Тада га Кајафа осуђује на смрт, као богохулника. Глувачки, лицемерно, да би уплашио присутне судије и на њих извршио притисак, раздире своје хаљине, и позива да се Месија осуди на смрт. Жељко Степановић истиче: „Раздревши хаљине своје, првосвештеник је грубо преступио заповест из *Торе*, коју су сматрали основом свога законодавства. Првосвештеник није смео ни под каквим околностима раздирати своје хаљине. (3. Мојсијева 21, 10; 10, 6) У тренутку када је предлагао смртну пресуду, Кајафа је учинио дело које је, према

важећем законодавству, заслуживало смрт.“ (5) Степановић додаје и ово: „Кајафа је поступио и против правила јеврејског кривичног поступка, којим је било предвиђено да се млађи чланови најпре изјасне о кривици. Својом изјавом и поступком сугерисао је да је Исус хулник и да га треба осудити. Такође, сви чланови Синедриона морали су знати да не смеју заседати ноћу. Чак су и суђења мањег значаја морала почети дању, а она у којима су разматрана дела запрећена смртном пресудом, морала су и почети и завршити се дању. Међутим, док би ослобађајућа пресуда могла бити донета истога дана, смртна пресуда се морала одложити за наредни дан, кад се понављало гласање.“ (5)

После свега, Господа воде пред Пилата. Степановић указује: „Пошто ниједна од кључних тачака оптужнице није доказана (хуљење на Бога, лажно месијанство, стварање илегалне организације, позив на побуну против римског цара, самозвано проглашење за цара), Пилат је ослободио оптуженог, али је под притисцима и претњама тужилаца променио одлуку.“ (5)

Степановић нас подсећа: „Принципијелност и истинољубивост обележавале су и Исусов јавни рад. Проповедао је оно за шта је био уверен да је истина, без обзира на последице.“ (5)

Наравно да ми не само што нисмо Христос, него се може, по Берђајеву, увек говорити о „достојанству хришћанства и недостојности хришћана“. Па ипак, како рече Свети Јустин Ћелијски, ми се за Њега држимо макар једном сузом и уздахом. И зато се, каткад, нађемо пред судовима овога света.

СЛУЧАЈ ПОРЕШ

Текст који ће чииџалац моћи да уиозна љреводио сам давне 1993, за један број часојиса „Градац“, љосвећен љравослављу и љолиџици, који је уређивао мој граџи љријатишељ, љокојни Небојша М. Крсџић, љолиџичар са крсџом из Ниша.

Док сам њреводио, дивио сам се ономе што читам – било је њрошло шек њринасти година од њроцеса у Лењинграду, када је један млади Рус, оштац двоје деце, изведен на комунистички суд, да му се суди збој религиозној активизма у Совјетском Савезу. Мој њревод није изашао у „Грациу“, али сам ја касније више њушта објавио. После седамнасти година од њревођења, и ја излазим на суд у доба новој, НАТО комунизма, који ошети њодразумева њројон слободне јавне речи, као и речи Божје (јер, мени се, као њправославном хришћанину, десило да ме НВО „Да се зна“ њужи збој исјоведања моралној учења Православне Цркве). Наравно, што се увек мојло очекивајти. Јер, кад се човек кришћава, он, окренути Зайаду, дуне и њљуне на сајтану. И онда њочиње бој, који њтраје до гроба. Недостојан сам штој боја, али он није само мој, нејо је њре свеја Госјодњи, као и свих оних Срба који исјоведају Христја и моле се Боју за мене, на чему им бескрајно хвала и од Госјода најрада.

Од 23. до 25. априла 1980. у Лењинградском суду трајало је суђење Владимиру Јурјевичу Порешу, једном од оснивача „Хришћанског семинара“. По члану 70. Кривичног законика РСФСР Пореш је осуђен на 5 година строгог затвора у конц-логору и три године прогонства. Доносимо неколико одломака из самиздатског записа тока суђења као сведочанство о страдању хришћанина (као што је било суђење Св. Кипријану Картагинском), па све до данас, а нарочито у тадашњој тамници комунистичког Совјетског Савеза.

Исјуй Владимира Пореша

„Године 1974. смо организовали „Хришћански семинар“ о проблемима религијског препорода у Русији. Размотрили смо круг тема и одредили да задатак Семинара буде израда – по форми православног, а по садржају хришћанског погледа на стварање хришћанског међународног друштва. О томе нећу подробније говорити, јер смо о томе детаљно писали у нашој Декларацији и у часопису „Община“. Од самог почетка семинар је био изложен прогонима од стране КГБ-а.

У психијатријску болницу смештен је члан семинара А. Аргентов из чије се историје болести види да је потпуно здрав. Над осталим члановима Семинара вршена је стална присмотра. Читаво лето 1976. уходило ме је неколико људи који су ми, између осталог, претили и следећим речима: „Поломићемо ти руке и ноге!“. Стално је праћен и А. Огородњиков, како на Проспекту мира, тако и у насељу Реткино. Милиционер (коме се Огородњиков обратио, нап. прев.) цинично му је одвратио: „Вас, попове, су пострелили још двадесетих година. Откуда ви, гњиде, сад измилесте? И вас ћемо тако средити!“ Цинична је била и изјава милиционера који су нас напали на улици Мјасковског; тада су нас назвали „људима другог реда“. Зато смо били дужни да се обратимо Ф. Потеру у „Светском савезу цркава“. 18. октобра 1977. написао сам у „Савез“ писмо о судбини А. Огородњикова и других учесника Семинара. После чланка објављеног у „Литературној газети“ под насловом „Слободна религија и клеветници“ побојао сам се да Огородњиков може бити ухапшен, и – као што се показало, моје сумње су биле оправдане. Тон чланка је био у тој мери скандалозан; аутор је на најбестиднији начин извртао и фалсификовао чињенице. У заштиту А. Огородњикова написао сам писмо „Литературној газети“; потписали смо га ја и још неколико пријатеља.

Августа 1976. написао сам чланак под насловом „Круг проблема семинара“. Било је то обавештење о Семинару, о прогонима семинара, о духовно-друштвеном стању (у СССР-у), о задацима и темама семинара. 1976. скупио се код нас већ прилични број докумената због чега се јавила потреба да направимо наш часопис. Будући да је код нас на Семинару било много младих људи из разних градова и сви нису могли да долазе два пута месечно на састанке, на страницама часописа имали би прилике да се упознају са темама и чланцима разматраним на Семинару. Билтен је био намењен ужем кругу људи. Марта 1977. сабрали смо материјале и склопили број 1

„Билтена“ у којима су се појавили чланци о којима сам већ говорио. Ти чланци нису садржавали, нити су могли да садрже никакве клевете. У истражном процесу сам не једном тражио да ми се објасне критеријуми по којима се оцењује антисовјетизам односно неантисовјетизам овог или оног чланка, али конкретни одговор добио нисам. Истрага је само констатовала чињеницу „антисовјетског карактера“ тих чланака. Јуна 1977. донео сам часопис А. Огородњикову који се налазио у обласној московској болници број 4. Тамо су му материјале часописа на незаконит начин одузели агенти КГБ-а. Не верујем исказу сведокиње Канишеве која тврди да су документи одузети приликом провере од стране санитарне комисије, јер су у време одузимања докумената све болеснике извели из зграде и позвали их на некакав чудан збор, при чему је главни лекар болнице категорички одбио да саопшти имена чланова санитарне комисије, рекавши да је за њега од свега важнија опрезност, иако – сматрам – да би лекара ипак најважније требало да буде здравље болесника.

Након одузимања „Билтена 1“ одлучили смо да покренемо часопис „Обшчина“, а у спомен одузетог билтена да издамо први број „Обшчине“ као број 2. Часопис је замишљен као периодични часопис који је требало да садржи чланке философско-религијске, естетичке и културне. Часопис је требало да буде намењен ширем кругу читалаца. Циљ му је био: успостављање сарадње у циљу покретања духовног препорода Русије, изградња хришћанског братства, продубљивање хришћанске самосвести, изградња независне хришћанске друштвености...

Судија: Ко је написао „Декларацију семинара“?

Пореш: Тај документ је саставило више људи међу којима се налазим и ја. У њему се говори о циљевима и задацима Семинара, о превладавању кризе Православне Цркве у СССР-у (нпр. постоје парохије, а не постоје црквене општине), као и многим другим проблемима који су везани са

изградњом хришћанског виђења света. Јуна 1976. у Смоленску Т. П. Шчипковој је одузет часопис када је у њеном стану локално одељење КГБ-а извршило претрес у вези са истрагом која је вршена над А. Подрабенком – кога она, иначе, никада није видела у своме животу. Претрес је извршен противзаконито... Након одузимања материјала за часопис сабрао сам преостале материјале, допунио их новим и штампао часопис „Обшчину“...

Пошто је часопис био замишљен као периодичан, настао сам да прикупљам материјале, припремио их за штампу, саставио трећи број „Обшчине“. Ти материјали су одузети у мом стану у улици М. Железњака.

Што се тиче фотокопирања књиге А. Солжењицина „Шут са рогатим“, сматрао сам својом дужношћу да ту књигу даље растурам зато што Солжењицина сматрам великим руским писцем, највећим писцем наше савремености, једном од најважнијих појава нашег савременог живота.

Написао сам и писмо „Омладини Запада“ у коме сам говорио о друштвеној греховности, о задацима нашега Семинара у изградњи хришћанског виђења света. Писмо је написано у заштиту А. Огородњикова, С. Јермолајева и Т. Шчипкове.

У оптужници се каже да сам написао писмо антисвјети А. И. Солжењицину, у коме сам злобно клеветао друштвено и државно устројство, и позивао Александра Исајевича да се на сваки начин бори против совјетске власти. Заиста сам написао писмо, али у њему није било никаквих лажи, ни клевета. У том писму није било никаквих позива на подривање и обарање друштвеног и државног устројства. У писму сам говорио о нашем Семинару.

Судија: Обраћали сте се Солжењицину са молбама?

Пореш: Да. Молио сам га да нас повеже са омладинским религијским организацијама нашега типа...

Судија: Због чега сте слали траке Красунову–Левитину?

Пореш: А. Е. Красунов–Левитин је у своје време био неправедно

осуђен због личних религијских убеђења и протеран из земље. Знам га као часног, дубоко поштеног човека, истинског хришћанина. Замолили смо га да заступа наше интересе у иностранству, са чим се он љубазно сложио. Наш циљ је био да заинтересујемо различите кругове и религијске организације за садржај „Обшчине“ и разраду православног хришћанског виђења света.

Тужилац: Оптужени Пореш, желим да вам поставим неколико питања. Ако не желите не морате на њих одговарати. Ви сте радили у библиотеци Академије наука?

Пореш: Да.

Тужилац: Као?

Пореш: Млађи научни сарадник.

Тужилац: Ви сте верујући?

Пореш: Да.

Тужилац: Да ли вам је вера сметала да се бавите научним радом?

Пореш: Не. Писао сам чланке, испуњавао захтеве издаваштва; да су правила била другачија, писао бих другачије чланке.

Тужилац: Значи, радили сте у складу са издавачким планом?

Пореш: Да.

Тужилац: Имате двоје деце?

Пореш: Да.

Тужилац: Деца су вам крштена?

Пореш: Да, старија, Оља, а за млађу не знам.

Кашукова: Зато што се она родила после вашег хапшења?

Пореш: Да.

Кашукова: Да ли сте имали могућности да се исповедите и причестите?

Пореш: Да.

Кашукова: Антисовјетске Солжењицинове књиге су утицале на ваш поглед на свет?

Пореш: Да, утицале су, као и књиге Ф. М. Достојевског, у истој мери. Књижевнике не могу да делим на совјетске и антисовјетске. То је све велика руска књижевност.

Кашукова: Ви делите Солжењицинове погледе на марксизам-лењинизам?

Пореш: У општим цртама – да.

Кашукова: Како се односите према великој Октобарској социјалистичкој револуцији?

Пореш: Негативно. То је велика трагедија за Русију.

Кашукова: Да ли се Ваши погледи на будућност Русије, такође, поклапају са Солжењициновим?

Пореш: Не познајем погледе Александра Исајевича на будућност Русије и зато не могу да вам одговорим на ово питање.

Кашукова: Сматрате ли да се социјалистичко друштво могло сагласити са Вашом делатношћу?

Пореш: У Уставу СССР-а пише да је коначни циљ социјалистичког друштва изградња комунизма, тј. безбожне државе. Као хришћанин ја сам против такве државе, и у том смислу ја је не подржавам. Царство Божије укида комунизам.

Кашукова: Ви сте радили у име антисовјетских интереса?

Пореш: Ја сам радио у националном интересу.

Кашукова: Чијем?

Пореш: У националном интересу Русије.

Сведочење Сергеја Шувалова

(Шувалов, Сергеј Јурјевич, град Уфа, улица Револуције 2/20. Радник Уфасељмашстроја. Учио на два Института: на Башкирском универзитету и Позоришном институту, напустио Универзитет...)

Судија:... О чему сте разговарали?

Шувалов: Разговарали смо о религијско-философским темама.

Судија: Ви сте изјавили да су Пореш и Огородњиков водили разговоре о монархији као идеалном друштвеном уређењу?

Шувалов: Огородњиков је говорио, а Пореш није.

Тужилац: (Чита) У Октобру 1979. ви сте изјавили: „Пореш је позивао на рушење совјетске власти и успостављање монархије“.

Шувалов: Не сећам се. Било је то давно. То није говорио Пореш, већ Огородњиков.

Судија: Мени се чини да бисте ви, када би на оптуженичкој клупи био Огородњиков, исказе стављали у уста Порешу.

Шувалов: Не, ја говорим истину.

Судија: Али, у својим изјавама сте тврдили да су Огородњиков и Пореш причали о монархизму и да су имали свог кандидата за престо – А. И. Солжењицина.

Шувалов: Сматрам да је то говорио Огородњиков, али Огородњиков и Пореш су истомишљеници.

Судија: Значи, то што је говорио један могао је рећи и други?

Шувалов: Да.

Судија: (Пита Пореша) Потврђујете ли да сте говорили на тему монархизма?

Пореш: О свачему смо разговарали уз чај...

Судија: А о монархизму?

Пореш: Много смо разговарали, уопште. Разговарали смо од јутра до мрака, скоро да нисмо ни спавали. Допуштам могућност да сам и о томе говорио, али не у смислу позивања на некакво рушење. У изјавама сведока Шувалова стоји да сам ја позивао на успостављање самодржавне монархије што је просто неозбиљно. О монархији сам могао разговарати на духовно-естетичком, али никако на политичком нивоу. Монархијско устројство дало нам је два врхунца: 1) нови тип црквене светости, 2) дворску културу, њено најузвишеније цветање и ја се, на крају крајева, са симпатијама односим према монархији.

Судија: (Шувалову) Код вас су се Огородњиков и Пореш склањали ради разговора?

Шувалов: Да, имали су својих проблема.

Судија: Чиме сте се бавили та четири месеца?

(Шувалов прича како је код Огородњикова прочитао 30 бројева „Посева“ /руски емигрантски часопис/. На суду је рекао да је прочитао 7 бројева, у истражном поступку 30, затим 20. На крају, остало је 30.)

Тужилац: Шта сте још читали од антисовјетске литературе?

Шувалов: „Границе“ (тешко се присећа, тужилац га подсећа – „Континент“) „Континент“, „Архипелаг ГУЛАГ“...

Тужилац: Колико је годишта „Посева“ било?

Шувалов: Неколико, али је у сваком недостајало по неколико бројева.

Тужилац: Ко вам их је дао?

Шувалов: Саша ми је предложио. Стајали су код њега на столу.

Тужилац: На „Гласу Америке“ било је речи о вама. Кажите нешто о томе.

Шувалов: Једне летње вечери дошао је код мене Борја Развејев, позвонио ми на врата и реко да говоре о мени на радију. Укључио сам радио и чуо како причају о томе да сам истеран са Института због својих верских убеђења. Отишао сам до Огородњикова и протествовао због тога. Питао сам га да ли је он послао тај прилог. Рекао је да јесте и да ће ми то користити.

Тужилац: У истражном поступку писали сте да вас је Саша подвргао пропаганди.

Шувалов: Да, он је то чинио, утицао је на моје погледе, давао ми да читам антисовјетску литературу.

Тужилац: И хтео да вас учини антисовјетом?

Шувалов: И хтео да ме учини антисовјетом.

Судија: Ви верујете у Бога?

Шувалов: (Неуверљиво) У овом тренутку о томе ништа не могу да кажем...

Из сведочења Олеја Охайкина

(Охапкин, Олег Александрович, рођен 1944, Лењинград, улица Тамбасова 27/44. Ради као мајстор за плинске котлове.)

Охайкин: (Порешу) Христос воскресе!

Пореш: Ваистину воскресе!

Судија: Зашто гледате оптуженог? Имаћете пуно време на да га се нагледате. Гледајте у мене. Знате ли оптуженог?

Охайкин: Да. То ми је најближи пријатељ последњих година.

Судија: У каквим сте односима са њим? У добрим?

Охапкин: Да!

Судија: Кажите шта вам је познато у вези са делима оптуженог Пореша?

Охайкин: Са В. Ј. Порешом упознао сам се почетком 1976. Знао га као човека пуног етичке лепоте, дубоко верујућег, чистог, часног, веома обдареног. Чини ми се да он није само даровит филолог, историчар књижевности, већ несумњиво поседује и књижевни дар. Те особине највише су ме и привукле њему. Занимао ме је његов стваралачки и књижевни развој, као и начин на који би кроз наше дружење могао да му помогнем, исправљајући његове књижевне покушаје стога што сам од њега старији и по годинама и по књижевном искуству. Толико смо се зближили да смо чак заједно изнајмљивали стан у Црвеној улици. Код нас није било тајни, знао сам каквим се он стварима бави, знао сам све његове заносе, и сада памтим све наше разговоре у којима никада ништа није било некоректно у односу према држави. И до сада сам његов истомишљеник у свему, а нарочито када су у питању наша православна убеђења. Ја сам лично дубоко верујући од детињства, и имао сам предањско православно васпитање. У свог пријатеља имао сам толико поверења да сам га замолио да крсти моју жену (Јелену Охапкину) и да буде девер на нашем венчању. По руском православном предању окумио сам се са њим и он ми је сада род...

1. августа 1979. у мом стану био је претрес, а након претреса сам ухапшен и одвезен у тужилаштво у улицу Јакубовича; одатле сам отпуштен са обавезом да се одазовем позиву истражних органа. У попису са претреса налазила се „литература клеветничког садржаја, која излаже порузи државно и друштвено устројство“. На крају су ми вратили одузету литературу и писаћу машину; нису ми вратили само један број „Весника РСХД“. Не памтим да сам икога клеветао, нити да је то чинио мој друг Пореш, нити његови другови са Семинара. Ми смо људи верујући, и пре свега бојимо се Бога, а не земаљске власти. Наше дело је чисто, у њему клевете нема.

Одбрана Владимира Пореша

У истрази и током суђења нисам порицао чињеничну страну дела за које сам оптужен. Међутим, не слажем се са оценом моје делатности и мотивима који ми се приписују. И у истражном поступку и овде, на суду, не једном сам тражио да се документују квалификације појединих докумената и материјала да су „клеветнички антисовјетски“. Где и у чему су они антисовјетски у закључку оптужнице није показано. Постоји само оцена тих материјала коју су дали истражни органи.

Уосталом, ја као хришћанин не могу да прихватим задатак изградње комунизма, тј. безбожног друштва – што је циљ совјетске државе – као свој задатак. Држава непрекидно води атеистичку пропаганду, вређајући осећања верника, говорећи да је вера „опијум за народ“, да је време да се „уништи та гнусоба“, итд. Од самог успостављања совјетске власти почео је прогон Цркве. Стрељани су и мученичком смрћу пострадали хиљаде свештеника: ти Мученици ће ускоро бити канонизовани, биће насликане њихове иконе. Да ли је и то антисовјетска пропаганда? Да не говорим о посвудашњем скрнављењу моштију. Године 1963. било је 20.000 затворених храмова. Ја сам хришћанин и мој поглед на свет – хришћански

и црквени – поглед је који сагледава свет у његовој пуности. Марксизам-лењинизам, такође, има свој поглед на свет који претендује на пуноту и који је – тешко је то оспорити – за- добио популарност у многим земљама света. Ми, природно, поред те чињенице нисмо могли тек тако да прођемо, тј. морали смо да је критички оценимо и осмислимо.

Тужилац ме је питао да ли сам био прогањан на радном месту. На радном месту – не. Али сам био прогањан на улици Мјасковског када су семинаристи похапшени; био сам сведок и других прогона Семинара од стране власти. Мени су, заиста, дали могућност да се под истрагом исповедим и причестим, и ја сам због тога спреман да изразим своју захвалност. Али, то још не значи да у СССР-у нема прогона верујућих.

У закључку оптужнице каже се да сам ја хтео да утичем на друге. То је сасвим природно: човек који пише жели да врши утицај и да убеђује. Према совјетској власти имам негативан став, али никада нисам позивао у борбу, на оружани обрачун, ни на тровање водовода и томе слично. Из мог писма А. И. Солжењицину управо следи да сматрам да је најбољи начин борбе против совјетске власти – уопште се не борити са њом; тј. у писму сам говорио превасходно о стваралаштву, о афирмативној улози стваралаштва, о Стварању света, о сили догмата. Још једном подвлачим да је реч о Догматици. То што сам у писму написао А. И. Солжењицину да његове књиге видим као директан позив на деловање, а пре свега сам мислио на духовно деловање, на стварање нове реалности. Стога још једном кажем да је циљ нашег часописа – и мој лично – охристовљење света, ослобођење од бремена греховне друштвености, што потврђује и моје писмо италијанским и француским пријатељима.

У току истраге сам вам рекао да сам се сретао са две Италијанке, Агнецом и Грацијелом, из омладинске католичке организације „Саборност и ослобођење“. У програму те католичке организације пише: „Против друштвеног угњетавања,

а за духовну слободу“. Ако сам ја, наводно, позивао на обнову капитализма, од чега онда треба да се ослобађају? Откуда потреба да се у капиталистичкој Италији млади боре против друштвености? Ствар је у томе што ми имамо један општи циљ: борити се против друштвене греховности света. Зовемо на ослобођење од греха, од греховног друштвеног живота.

Друг тужилац је у свом обраћању говорио о томе како су нама, преко неких трећих лица, руководили некакви центри моћи. У закључку оптужнице каже да сам у писму А. И. Солжењицину позивао да се совјетска власт руши свим средствима. У писму стоји: „Драги Александре Исајевичу, повежите нас, молимо Вас, са религијским омладинским друштвима и групама нашег типа у САД или другим земљама. Ми смо толерантни према другим вероисповестима и имамо широка схватања“. У мом писму „Омладини Запада“ пишем исто. Наш задатак је стварање хришћанске и наднационалне заједнице и новог хришћанског виђења света. Ето, о чему је било речи у писму.

У суштини, осуђен сам због свог схватања света. Ако је наша држава тоталитарна, онда признајем да нарушавам њен закон, остајући при свом схватању света које никада нисам сакривао и о коме сам говорио часно и отворено. Не могу да замислим како је уопште и могло да се деси да не будем стрпан у затвор. Оно што сам чинио проистиче из мојих убеђења. По законима наше земље, морао бих без гласа да седим и да ћутим, али Хришћанину није довољно само да учествује у својим богослужењима, он не може да се ограничи само на такву делатност: нама је потребан читав свет!

Судија: Али, ви сами тврдите да нисте били прогоњени због ваших религијских убеђења. Дата вам је могућност да се крстите, да крстите децу, чак сте и у истражном поступку имали могућност да се исповедите.

Пореш: Да на послу су се према мени коректно односили, чак је и партијски секретар према мени био љубазан, а

у затвору сам имао молитвеник и Библију; хвала због тога. Но, то нам је мало. Нама је неопходан читав свет.

Судија: Шта вам је неопходно?

Пореш: Читав свет.

Немам намеру да поколеbam социјалистичку правну науку у складу са којом се процес водио. Не молим никог за милост, јер би то било супротно мојим начелима. Грађанин тужилац је за мене тражио најкраћу могућу казну – ја бих тражио душу – али схватам да би то била превелика част за мене. Има људи који су за своју Цркву учинили много више од мене.

Овуда су прошли многи сведоци. Сви они су моји пријатељи; међу њима има и верујућих и неверујућих; видео сам радост на њиховим лицима и био сам радостан што их видим а они су били радосни што виде мене. У овој сали је непрестано владало осећање радости, без обзира што се налазимо под присмотром страже. Многи од њих су ми помогли чак и тиме што нису са мном делили сва моја уверења. То је та нова религијска друштвеност, то су војници Цркве Христове који ће за њу освојити читав свет. Моји пријатељи су ти војници Христови који ће ради Њега освојити читав свет. Стварање ове нове духовне стварности саборног хришћанског схватања света збива се свуда и овде, у сали овог суда, и у томе ја видим смисао овог процеса. Срећан сам јер сам осуђен због дотичног чланка и због материјала за које сам оптужен.“

После низа жалби вишој инстанци, Волођини пријатељи су коначно били пуштени у судницу. Међутим, сала је већ била препуна доведених статиста тако да није било места за седење. Зато смо остали да стојимо очекујући пресуду. Стојећи изражавали смо љубав и састрадање према Волођи, пружајући му подршку уочи искушења која су га очекивала. „Суд долази!“ – и осуђује Владимира Пореша на пет година строгог затвора и три године прогонства... После читања пресуде из сале се чују узвици: „Христос воскрес!“; „Волођа, ми те волимо!“; „Волођа, поносимо се тобом!“

Милиционери нас избацују из сале мимо сваког протокола, потискују нас низ ходник на степениште, али ни ту нам не дозвољавају да последњи пут видимо Волођу, гурају нас у друга ходник и затварају пред нама врата. Сви су ту: Волођини родитељи, његов брат и супруга, његови пријатељи. И одједном из груди се сама од себе изви души мила песма: „Христос воскрес из мртвих, смртију смерт поправ и сущим во гробјех живот даровав!“ Певамо је до промуклости, песма одјекује огромним здањем Суда, стиже до стражара и гардеробера. Први пут се, можда, после 60 година, слободно разлива васкршњи пој по градском суду Лењинграда! Веру у Христа не могу поколебати немилосрдне судске пресуде, ни претње прогонитеља!

Превод са руског: Владимир Димитријевић,
из: *РУСКИ семинар, Посев, Франкфурт*,
А. М. 1980, 81–101

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Руска Православна Црква је (свега двадесет година после лењинградског суђења невином Владимиру Порешу!), на Преображење 2000, у обновљеном храму Христа Спаситеља у Москви канонизовала преко хиљаду Новомученика и Исповедника, пострадалих од безбожног комунизма, на челу са Царском Породицом. То је било сасвим у складу са речју једног калуђера бољшевицима у доба њиховог тријумфа: „Ви ћете победити, али после свих победника победиће Христос“. Улазећи у Виши суд у Београду, и очекујући земну правду од судства државе Србије, и то зато што сам тужен од оних који желе да нас, хришћане, спрече да исповедамо православну веру у њеној пуности, уздам се, пре свега, у Бога Правде, Онога Који ће победити после свих победника, као и

у молитве Цркве Његове, светосавских и светолазаревских синова и кћери.

А НАТО фалангистима, политичким хомосексуалцима маскираним у борце за „људска права“, поручујем оно што је Мигуел де Унамуно рекао фалангистима из доба грађанског рата у Шпанији: „Ви нас можете победити, али нас не можете убедити“.

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 21. 1. 2020. године)

1. <https://stanjestvari.com/2020/01/20/tihomirov-cvorovic-progon-v-dimitrijevic/>
2. <http://www.pecat.co.rs/2019/09/uspeh/>
3. <https://www.washingtontimes.com/news/2016/nov/4/wikileaks-john-podesta-invited-to-spirit-dinner-ho/>
4. https://ruskline.ru/news_rl/2020/01/20/presledovanie_pravoslavnyh_serbov_so_storony_sodomitov
5. <http://media.hereticus.org/2014/11/Hereticus-1-2005.pdf>

ИЗВЕШТАЈ СА ПРВОГ РОЧИШТА У ПРОЦЕСУ ВЛАДИМИРУ ДИМИТРИЈЕВИЋУ

Дана 22. јануара, у среду, у Вишем суду у Београду, пресељеном у Палату правде, одржано је прво рочиште на основу тужбе за дискриминацију коју је НВО „Да се зна“ покренула против Владимира Димитријевића. Тужилачка и тужена страна изнели су доказе које сматрају валидним за даљи ток процеса, предложили сведоке, а било је речи и о потенцијалној дужини процеса. Са тужилачке стране, било је неколико активиста НВО „Да се зна“, док су Владимира Димитријевића својим присуством подржали: свештеник Јован Пламенац, парох из Бара, професор др Љиљана Чолић, професор др Мило Ломпар, професор др Милош Ковић, професор др Дејан Мирковић, др Драган Хамовић, др Биљана Ђоровић, др Слободан Јанковић, Бранислав Матић, уредник часописа „Европа нација“, књижевник Момчило Селић, предузетник Милоје Стевановић, са, како рече, својим унуком Јанком, студентом, Бранимир Нешић, директор ИК „Катена Мунди“, Хаџи Слободан Стојичевић, аутор књиге о мрежном рату у Србији, антрополог Виктор Бејатовић итд. Сви они су изразили подршку не толико Владимиру Димитријевићу као појединцу, колико праву на слободу мишљења и изражавања, које је у овом тренутку у Србији угрожено.

Питали смо господина Димитријевића како изгледа почетак процеса, на шта је он одговорио: „За сада, све делује коректно, онако како се очекује од суда једне нормалне државе. Наравно, то је почетак. Надам се да ће и даље бити тако. Веома сам захвалан свима који су дошли да ме подрже, како нашим јавним делатницима, тако и осталој браћи у Христу, Ристи (који је, као подвижник правоверја, дошао са својим

сином), и Жељку, с којим се знам још из Мисионарске школе нашег проте Љубодрaгa Петровића. Наравно, ту је и брат Срђан Крунић, познаник из доба учења од владике будимског Данила. Сви су они показали да им је стало до слободе, као основног начела људскости. Хтео бих да захвалим свима који су ми упутили молитвену и вербалну подршку, од свештенства и монаштва до браће и сестара којима је стало до одбране породичних и хришћанских вредности.“

Сајт „Стање ствари“ и даље ће пратити развој догађаја везаних за тужбу против Владимира Димитријевића при Вишем суду у Београду.

30. јануар 2021. године

ДА СЕ ЗНА – А САД МАЛО ЈА

Поводом текста „Почело суђење
Димитријевићу због дискриминације ЛГБТ“

Сматрајући да је објективно информисање јавности веома битно за развој дијалога у Србији, шаљем извесне примедбе на нетачности у тексту горенаведеног наслова. (<https://stanjestvari.com/2020/10/13/da-se-zna-dimitrijevic/>)

ПРЕТПРИПРЕМНО РОЧИШТЕ И „ПОДРЖАВАОЦИ“ ДИМИТРИЈЕВИЋА

На претприпремно рочиште, одржано 22. јануара 2020, нису дошли никакви анонимни и провокаторски настројени „подржаваоци“ Владимира Димитријевића, него низ угледних интелектуалаца и јавних личности (међу којима и више универзитетских професора). Они су устали не толико у одбрану нижепотписаног, колико права на слободу мишљења и изражавања. Ту слободу су, у датом случају, угрозили Поверник за заштиту равноправности Бранкица Јанковић, проглашавајући ме „дискриминатором“, и Удружење „Да се зна!“ тужбом суду због мог текста „У одбрану природне породице“. Они који су 22. јануара дошли у Виши суд у Београду нису никог провоцирали, него су сматрали да имају право да присуствују овом процесу, битном за будућност интелектуалних слобода у нас, јер је реч о парничном поступку који није затворен за јавност. Тог дана (а ово је у извештају НВО „Да се зна!“ датом „Данасу“ прећутано) у суду су били присутни и „подржаваоци“ НВО „Да се зна!“. Судија је, с обзиром на величину суднице, решила да рочишту могу присуствовати свештеник Јован Пламенац и

професор др Мило Ломпар, као и двоје симпатизера (чланова?) НВО „Да се зна“.

ПРАВО НА СЛОБОДУ ВЕРОИСПОВЕСТИ

Мишљењем Повереника за заштиту равноправности, после кога ме је, као „дискриминатора“, НВО „Да се зна!“, тужила Вишем суду у Београду, угрожено је пре свега моје право на слободу вероисповести. Наиме, из перспективе православне етике, о којој три деценије говорим и пишем, хомосексуално понашање спада у греховне болести које се, кад су православни верници с таквим склоностима – не агностици и атеисти, којима се Црква ни не бави – у питању, лече, између осталог, постом и молитвом, што је двомиленијумско становиште православних. Такође, угрожено је и моје право на слободу мишљења, јер ја нигде не нападам нечију „сексуалну оријентацију“, него разобличавам противпородичну и квазинаучну идеологију политичког хомосексуализма. Она је, како каже италијански филозоф Дијего Фузаро, једна од ударних песница неолибералног капитализма, што жели да све претвори у робу, разарајући могуће препреке (укључујући и природну породицу) за ширење тзв. слободног тржишта. Да је у питању тужба НВО „Да се зна“ против мене настала на основу настојања да се у Србији поново наметне деликт мишљења, може се видети и у новом броју часописа „Херетикус“ (3–4/2019), где је објављен читав досије посвећен овом случају, као и темељна правна анализа коју је спровео професор др Јовица Тркуља. (Електронска верзија часописа доступна је на Интернету.)

КОРОНА И СУЂЕЊЕ

Да напоменем: 3. марта 2020. Вишем суду у Београду мој адвокат упутила је молбу за добијање веће суднице у којој би, поводом првог рочишта, могао да присуствује већи број заинтересованих, што је Виши суд и одобрио. Рочиште заказано за 7. мај је отказано због пандемије корона вируса, после чега су из Вишег суда замолили тужену страну да одустане од усвојеног захтева за одобрење веће сале. То је тужена страна разумно прихватила, и баш због тога (а не због страха од људскоправашких суперхероја из „Да се зна!“) сада није било интелектуалаца и јавних делатника много више него прошли пут. Судија је, такође због ванредне пандемијске ситуације, на рочишту одржаном 12. октобра, спречила „подржаваоце“ НВО „Да се зна“ да присуствују рочишту, тако да су у судници били само адвокати, представница НВО „Да се зна!“ и ја.

О ПРАЋЕЊУ НВО „ДА СЕ ЗНА!“

Још једна лажна тврдња НВО „Да се зна!“ је да сам се бавио њиховим радом, и то „помно“, извргавајући га руглу. Мене НВО „Да се зна“ занима као лањски снег, а „помно праћење“ њиховог рада сматрам најзалуднијом могућом делатношћу. Додуше, понегде сам био ироничан, сматрајући да нас скраћеница назива ове НВО подсећа на појам из Брозовог доба: ДСЗ из синтагме „ОНО и ДСЗ“. Тад је, у име светле будућности комунизма, то била „друштвена самозаштита“, а сад је, у име неолибералног тоталитаризма коме је политички хомосексуализам ударна песница, то НВО „Да се зна“.

ТРИ КЊИГЕ О МОМ СЛУЧАЈУ

До сада сам, поводом свог случаја, објавио чак три књиге (а не једну): „Да се зна / Повереник за заштиту равноправности против слободе мишљења и изражавања“ (наслов „Да се зна“ је намеран, јер и ја, а не само ова НВО, имам своју верзију приче, па желим да се и та верзија зна); „Грађанин непокорни / Случај Владимира Д. пред Вишим судом у Београду“; „Шта се згоди кад се цендер роди / Политички хомосексуализам као нови бољшевизам“. У првој књизи сам се бавио прогонима слободних интелектуалаца које спроводи покрет политичког хомосексуализма, и ту сам писао о нападима на професора др Милана Брдара, научног саветника др Мишу Ђурковића, књижевника Николу Маловића, као и професора др Бранислава Ристивојевића, већ извођеног на суд (и ослобођеног кривице за изнето мишљење). Велику пажњу сам посветио Поверенику за заштиту равноправности, Бранкици Јанковић, и необољшевичко-инквизиторским методама читања текстова који се њеним штићеницима у Србији не свиђају. Нема у књизи „Да се зна“ никаквог „помног праћења“ НВО „Да се зна!“. Књига „Грађанин непокорни“ доноси текстове које су угледни српски интелектуалци писали у одбрану мог права на слободу мишљења и изражавања, као и петицију преко стотину јавних делатника из земље и иностранства поводом мог случаја. И у тој књизи НВО „Да се зна!“ удељена је узгредна, минимална пажња, јер ја та НВО само „феноменологија“, а не „онтологија“ проблема прогона слободне мисли у овој и оваквој Србији. У књизи „Шта се згоди кад се цендер роди“ водио сам „унутарправославну“ полемику са човеком који сматра да имам превише благе ставове о хомосексуалцима, али сам се бавио и додељивањем почасног доктората Универзитета у Београду квазинаучници Џудит Батлер, главној глобалистичкој „цендеристкињи“, које сам поредио са почасним докторатом што га је тај исти Универзитет својевремено доделио

Јосипу Брозу. И ту је НВО „Да се зна!“ сасвим споредна. Не тема, него темица. Јесам се позабавио њиховом методологијом изједначавања свих који не мисле као они (та методологија се, иначе, зове *reductio ad Hitlerum*), па смо се, као „дискриминатори“, на истом месту нашли професор др Бранислав Ристивојевић, певач Аца Лукас и ја. НВО „Да се зна!“ се тако показује као „тужибаба Јеца“, која, уместо зеца, лови све који јој се не свиђају, и баца их пред Повереника и судове земље Србије. Како је кренуло (оптужен сам да их „изврavam руглу“ само зато што, бавећи се њиховим несувислостима, користим иронију и сарказам), ускоро ће по судовима тражити да ми се укине право на коришћење стилских фигура.

КАМИЛА ПАЉА О ИСТОМ

По ко зна који пут понављам – моји ставови о политичком хомосексуализму као политичкој идеологији нису само моји. Чак и познати интелектуалци који су „нестандардне сексуалне оријентације“ умеју да буду радикални критичари хомосексуализма претвореног у политику. Чујмо Камилу Паља: „Хомосексуализам није „нормалан“. Напротив – то је изазов упућен норми, који има свој почетак у перманентно револуционарном карактеру квир – теоретичара, који су сами по себи штаб намрштених лоповчића – грамзиваца, који у духу постструктурализма покушавају да устврде како никакве норме ни нема, јер је све условно, све релативно. То су глупачки оквири у које себе смештају људи опседнути вербаллизмом, глуви, тупи и слепи за свет који их окружује. Природа постоји, свиђало се то научницима или се не свиђало, а у природи је наставак врсте једино и неумољиво правило. То је норма. Полно различита тела су саздана за размножавање. Мушки уд одговара женском и никакво чудачко жонглирање речима не може да промени ту биолошку чињеницу“.

Она каже: „У свом истраживању сам открила да се историја циклично понавља. У древности увек видимо једну те исту појаву – кад култура упада у стање расапа, долази до појаве трансцендеризма. То је симптом културног колапса. Ништа тако јасно не показује декаденцију Запада као наша толерантност према отвореном хомосексуализму и трансцендерској манији. Трансцендеризам је модерна и удобна етикета коју социјално отуђена омладина лепи на себе. Педесетих година отуђеници су се звали битници, шездесетих хипици, а сада их подстичу да мисле како је њихово отуђење изазвано проблемима с цендером.

Узнемирава ме популарност и доступност операција „промене пола“. Људе подстичу да их врше чак и сада, када су сва достигнућа науке показала де нема начина да се измени нечији пол. Можете себе да зовете како хоћете, али, на крају крајева, свака ћелија у вашем телу и њен ДНК остају кодирани вашим урођеним биолошким полом“.

У својој књизи „Vamps And Tramps“ Камила Паља истиче: „Морамо имати свест о томе да је погубно мешање геј-активизма са науком, која ствара више пропаганде него истине. Геј научници морају бити више научници него гејеви. /.../ Последњих деценија изгубили смо контролу над ситуацијом: веродостојна научност је немогућа јер рационални дискурс контролишу јуришници, у овом случају геј-активисти, који са фанатичним апсолутизмом претендују на искључиву власт над истином. /.../ Прича о 10% (по којој су 10% сваке популације гејеви, нап. В. Д.), коју ропски понављају средства масовног информисања, била је чиста пропаганда, и то ме је, као научника, довело до презира геј-активиста због тога што они, без икаквих принципа, пренебрегавају истину. Њихове измислице и измишљотине трају до данас, овога пута у вези са фрагментарним сведочењима генетике везаним за хомосексуализам, као и хомосексуалним понашањем животиња. /.../ Нико се не рађа као геј. Сама идеја

је смехотресна, али, пошто је то својствено нашој претерано политизованој клими, сличне тврдње добијају тренутну подршку геј-активиста и и њихових следбеника у СМИ. /.../ Раније сам сматрала да стари психоаналитички модел неадекватно описује праузрок хомосексуализма, као последицу ометености у развоју. Али се испоставило да је то истина, јер сви моји пријатељи хомосексуалци су имали доминантне и господареће мајке, сасвим у складу с прототипом. /.../ Осамдесетих и почетком деведесетих страх од СИДЕ је претворио геј активисте у бесне нихилисте и мономанијаке, који су лажно оптуживали државу да су се због ње разболели. СИДА није дошла ниоткуда. Она је непосредна последица сексуалне револуције, коју је моје поколење отпочело с најбољим намерама, али чије су најгоре последице најпре погодиле гејеве. Упркос интензивне пропаганде да није тако, на Западу је СИДА пре свега болест гејева и таквом ће остати и у догледној будућности“.

Она каже: „Женски хомосексуализам је у порасту, јер бојажљиви и немужевни мушкарци мало шта могу да понуде. Мушки хомосексуализам је у порасту, јер се мужевност налази у кризи... садашњи геј не може да тврди да хомосексуализам није ствар избора, јер се елеменат избора налази у сваком понашању, сексуалном или другом. Да би се општило са супротним полом потребни су напори, а са својим полом је простије. То је увек избор између прескакања препрека и комфора. /.../ Хистерија геј активизма навела ме је да поново сагледам случајеве оцрњених терапеута и пастора, који сматрају да је промена хомосексуалне оријентације могућа, и чије скупове геј агитатори непрестано ометају. Зар је геј идентитет тако крхак да не може да поднесе идеју да неки људи не желе да остану гејеви? Сексуалност је променљива и преокрети су теоријски могући, али уз то су и навике врло снажне, што се види из борбе против гојазности, пушења, алкохолизма и наркоманије...“

Да ли би због ових изјава требало тужити Камилу Паља? (Иначе, све сам ово цитирао у својој књизи „Шта се згоди кад се џендер роди / Политички хомосексуализам као нови бољшевизам“.)

Све је то много пута речено и поновљено.

И због свега тога, много пута реченог и поновљеног, потписник ових редова изведен је на суд.

УМЕСТО ПОЛЕМИКЕ, ИЗВОЂЕЊЕ НА СУД

Своје текстове ни о чему, па ни о политичком хомосексуализму као идеологији канцер-капитализма наших дана, не сматрам црвеним словом у календару, и мислим да су апсолутно подложни свакој врсти критике и полемике, поготово у друштву које себе сматра демократским, дакле дијалогским. Имам пуно право да мислим да расправи тог типа није место на суду, него у простору јавне дебате. А тужба НВО „Да се зна!“ је, уверен сам, само чарка у озбиљном рату покрета политичког хомосексуализма против слободе мишљења и изражавања у Србији. Они потајно прижељкују да се њихова борба, што у медијима, што по судовима, заврши онако како су се, у доба брозоморе, завршавали случајеви професора др Михаила Ђурића и песника Гојка Ђога. Да, да, драги читаоци: јуришници милитантног капитализма по својој суштини, а необољшевици по менталном склопу, тренутно маскирани у „људскоправаше“, опет певају: „Ко друкчије каже, тај клевете и лаже, и нашу ће осетит’ пест“.

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ,
ТУЖЕНИК ОВДАШЊИ

Шира верзија текста објављеног у новинама „Данас“ 19. октобра 2020.

НА СУДУ, УОЧИ САВИНДАНА: НА УДАРУ ЦЕНДЕР ЖАНДАРА

ЗАШТО САМ ПИСАО ТЕКСТ „У ОДБРАНУ ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ“

Текст „У одбрану природне породице“, објављен јануара 2018. године, управо је текст због кога сам тужен од стране НВО „Да се зна“ – прво пред Повереником за заштиту равноправности, а затим пред Вишим судом у Београду. Повереник је тражио да свој текст уклоним, извиним се политичким хомосексуалцима – тужибадама, а затим ме прогласио „дискриминатором“. Процес пред Вишим судом наставља се 26. јануара 2021, уочи Савиндана.

Свој текст сам писао у оквиру јавне расправе поводом наметања противпородичног Закона о родној равноправности, заснованог ка ненаучној теорији рода (цендер). Цендер теорија је природна „савезница“ идеологије политичког хомосексуализма, чији је циљ разарање сваке природне полности и по којој нема мушкараца и жена. Габријела Куби каже о идејама Џудит Батлер, која је главни пропагандиста оваквих лажи: „Било чија сексуалност је фантазам, само нешто у шта верујемо због тога што се често понавља. Цендер се не да повезати са биолошким полом, који не игра апсолутно никакву улогу и који се пројављује једино због тога што је језички саздан, и зато што људи верују у оно о чему стално слушају. Схватање Батлере је да је идентитет плутајући и флексибилан. Нема мушког и женског бића, него постоје само извесни „перформативи“, то јест понашање се може променити у било ком тренутку“.

Џудит Батлер тврди да је узрок присилне хетеросексуалности инцестни табу. За њу је, каже Габријела Куби, „инцестни табу правни акт који забрањује и инцестне жеље и ствара извесне идентитете цендер субјеката кроз механизам принудне сексуалне идентификације“. Шта то значи? То значи да је и забрана родоскрнављења препрека ка потпуној „сексуалној слободи“. Женски пол је, по Батлеровој, само конструкција. Габријела Куби указује на значење оваквог става: „Само ако постоји нешто такво као што је жена, жена може бити подвргнута репресији. Само ако постоји „принудна хетеросексуална нормативност“ „друге врсте жудње“ могу бити одбачене. /.../ Батлерова своди људски идентитет – који се обликује на основу безброј утицаја, а не само пола, укључујући и породицу, културу и религију – на слободно изабрану, променљиву сексуалну оријентацију. По мишљењу Батлерове, породицу не уобличавају везе између родитеља и деце, него самовољни чиновни тренутног припадништва. У паралелном универзуму Батлерове, деца не бивају зачета, него „дизајнирана“ и произвођена путем вештачких техничких начина репродукције, као што су дозирање сперме и јајних ћелија, сурогатно материнство, вештачке материце и манипулација генима. /.../ Према овој теорији, мушки и женски пол појединца је небитан за њихов идентитет, и представља „диктатуру природе“ против човековог самоодређења, од које се треба ослободити. Човеков идентитет је, уместо полом, одређен његовом сексуалном оријентацијом, због чега је флексибилан, променљив и разнолик. Ова илузија, или „фантазам“, о два пола створене је инцестним табуом и лингвистичким одредницама какве су „мушкарац“ и „жена“, „отац“ и „мајка“, које се морају уклопити да бисмо „изумели“ себе саме. „Ознаке“ друштвене хетеросексуалности морају бити уклоњене из сваке области. Мушкарац и жена, брак и породица, отац и мајка, полност и плодност нису нешто природно; реч је о нечему што је

проглашено, и помоћу чега се успоставља хегемонија мушкарца над женом, као и хетеросексуалности над свим облицима сексуалног понашања. То треба да буде разорено до темеља“.

СТАВ ЦРКВЕ И МОЈИ СТАВОВИ

Тематиком разградње природне породице и наметања политичког хомосексуализма бавио сам се од самих почетака свог публицистичког и вероучитељског рада, а свој став сам подробно објаснио у тексту „Учење Православне Цркве о хомосексуализму: грех или полна оријентација“, који сам објавио још 2011. године у научном часопису „Нова српска политичка мисао“ као прегледни научни рад, и који достављам у прилогу. Ставови које сам износио у својим чланцима, па и у чланку „У одбрану природне породице“, изражавају религиозно-морално учење Православне Цркве. Пошто сам већ приложио низ доказа на ту тему, овом приликом износим и став епископа бачког Иринеја (Буловића), портпарола СА Синода СПЦ, који је, у интервјуу часопису „Печат“ пред Божић 2021, јасно рекао: „Став Српске Православне Цркве о том питању исти је какав је увек био – негативан да не може бити негативнији. Тај став су 2009. године делиле, а сигурно и данас деле, и све остале традиционалне Цркве и верске заједнице у Србији – Римокатоличка Црква, Цркве Реформације, Исламска и Јеврејска заједница. Стога се усуђујем да и сада говорим не само у име своје Цркве него и у име свих који у Бога верују јер добро знам да по питању светиње брака и породице сви поштујемо исте Божје заповести и исте етичке вредности. Наш став је следећи: човек је од Бога створен као муж и жена, као брачна заједница, као породица, а не као „двојица тата“ или „две маме“. По овој ствари исто је учење Библије и Корана. Хомосексуално понашање је неприхватљиво и за Јевреје, и за хришћане, и за

муслимане, али садашње време и давно прошло време нису исто време, тако да данас нико и нигде у културном свету не каменује хомосексуалце. Ми се данас не мешамо ни у чији лични избор и приватни живот нити желимо да икоме буду ускраћена права и слобода воље, али не прихватамо наме-тање хомосексуалности одраслима и деци као равноправне „оријентације“ и медијско, дириговано давање *йредности* тој „оријентацији“ над већинском, по мени природном и саморазумљивом. Дошло се до тога да је геј-парада постала један од главних предуслова за чланство у Европској Унији. Уверен сам да ни иницијатива госпође Гордане Чомић није њена идеја већ бриселска – и ина – директива. Ако је то, као и признање Косова и Метохије за посебну државу, услов или ултиматум, хвала им на свему – и на „отварању поглавља“, и на „имајућем бити“ чланству, и на обећаним економским „бенефитима“ (што бисмо ми старински, превазиђени, нересетовани Срби казали – предностима или добитком), и на обећаним „зјапећим висинама светле будућности“ (Александар Зиновјев), и на свему осталом и још понечем! Нека живи како ко хоће и нека ради шта ко хоће, али брак и „истополна заједница“ нису исто. Једна ствар је признавати слободу и права члановима и чланицама таквих заједница, сасвим друга је прогласити их за еквивалент браку, а трећа – бесомучно их пропагирати. Уосталом, нека наша држава организује референдум о овом питању!“ (1)

НИСАМ ИЗВРШИО ДИСКРИМИНАЦИЈУ

Никад нисам био „мрзитељ“ хомосексуално оријентисаних, јер је основно учење Цркве: борити се против греха, а волети грешника, а Православна Црква никад није имала инквизицију. Такође, своју полемичност нисам подвргавао дискурсу увреда и понижавања, јер ми је, као хришћанину, то

страно. Никакву дискриминацију према било коме нити сам намеравао, нити сам могао учинити, о чему је писао др Слободан Антонић, редовни професор Универзитета у Београду, у свом тексту „Нема слободе у Србији. А у којој колонији је има?“. „Дакле, чињенице су следеће: др Димитријевић нема никакву државну функцију да би могао било кога да дискриминише у стварном значењу те речи: ускратити некое право које му припада; др Димитријевић објавио је текст на свом личном сајту који се тако и зове „Владимир Димитријевић“; др Димитријевић изнео је чисто вредносне судове и то општег карактера („једино је природно“, у датом контексту – пошто није реч о биологији – није дескриптивни већ вредносни исказ и не односи се директно, у смислу *клевети*е као неистинитог исказа, ни на ког појединца, нити на групу); др Димитријевић није ни из једног свог вредносног суда извео захтев за било каквим насиљем или противуставном радњом; др Димитријевић је, међутим, оптужен да је његов текст, објављен на његовом личном сајту, довео до дискриминације ЛГБТ особа; др Димитријевић не може да се брани тако да, рецимо, захтева конкретан доказ да је његов текст произвео дискриминацију – на пример: Петар Петровић је прочитао текст др Димитријевића и онда је ускратио то-и-то право Николи Николићу; за др Димитријевића, заправо, не важи *презумпција невиности*; напротив, управо он као оптужени дужан је да докаже своју невиност; др Димитријевић, стога, мора да докаже, како би се одбранио, да из његовог текста није произашла никаква конкретна дискриминација.“ (2)

ТУЖЕН САМ ЗБОГ ДЕЛИКТА МИШЉЕЊА

Удружење „Да се зна“ ме је, по мом дубоком уверењу, тужило да би спречило слободу мишљења и дијалога у Србији, о чему пише професор Универзитета у Београду, др Јовица Трукуља, у свом тексту „Повратак деликта мишљења у Србији: случај Владимира Димитријевића“: „Један од случајева ограничавања слободе мишљења и изражавања у Србији је сте прогон др Владимира Димитријевића и судски процес у којем је оптужен да је својим ставовима у тексту „У одбрану природне породице“ угрозио родну равноправност, маргинализовао трансродне особе и пропагирао идеје на начин који дискриминише лица на основу брачног статуса и сексуалне оријентације. По нашем мишљењу, Димитријевић је користио право да јавно изнесе своје мишљење. А слобода говора и мисли не може се квалификовати као дискриминација. Мишљење Повереника за равноправност, тужба Удружења „Да се зна“ и судски процес против Димитријевића имају за циљ да спрече изражавање сваког мишљења које је другачије од официјелног. Тиме се директно крше основна права на слободу мисли и изражавања која су дефинисана међународним правом, Уставом Републике Србије, као и чланом 18 Универзалне декларације о људским правима и чланом 9 и 10 Европске конвенције, а који гарантују слободу мисли и изражавања, слободу савести, веровања и испољавања своје вере. Само из перспективе једног изразито хуманистичког, хришћанског и патриотског схватања, које се налази у основи читаве Димитријевићеве критике насртаја ауторитарне власти у свету и Србији на традиционалну породицу, радикалног феминизма и политичког хомосексуализма – могу се разумети тежина и озбиљност његове узнемирености због угрожавања темељних вредности традиционалне породице и хришћанских вредности. У његовим ставовима које је изнео у тексту „У одбрану природне породице“ нема дискриминаторских

тврдњи у погледу „родне равноправности“, нити неистина о личностима које је поменуо. Чињеница је да су поједини ставови у његовом тексту недовољно теоријски утемељени, да неке кључне тезе нису потпуније образложене, да његове формулације нису у складу са стандардима „политичке коректности“ и сл. За јавну и стручну расправу о овој теми било би боље и плодотворније да је Димитријевић консултовао и друге научне приступе и погледе на статус и права ЛГБТ особа, чиме би своју полемику подигао на виши ниво, убедљивије критиковао противничко и бранио сопствено гледиште. Штавише, његови текстови би могли да послуже као предложак, пледоаје за стручну расправу у коју би се укључили представници друштвених и природних наука, филозофије, теологије и других области културног стваралаштва. Међутим, критичко претресање његових схватања и евентуално њихово кориговање има смисла само у академској средини, у кругу стручњака, пред судом науке, а никако у (дис)квалификацијама државних органа, посебно не у судској дворани у судском поступку. Суђење Владимиру Димитријевићу је суђење људском мишљењу – повратак деликта мишљења у суднице, у судску праксу Србије. Слаба је утеха што повратак суђења за деликт мишљења за сада није добио државну подршку, па можда неће ни успети да добије на ширем значају. Виши суд у Београду још увек – осамнаест месеци од подношења тужбе – није донео пресуду. Забрињавајуће је, међутим, па и застрашујуће то што се тако нешто уопште могло догодити – да се о ставовима једног угледног аутора суди у судници, да се и данас може тражити забрана јавног иступања и изношења својих ставова.“

Дакле, са мојим ставовима се могло полемисати (и може се полемисати, наравно), јер они нису „црвено слово у календару“. Али, место за полемику је јавност, а не суд.

ШТА ЈЕ ИДЕОЛОГИЈА ПОЛИТИЧКОГ ХОМОСЕКСУАЛИЗМА?

Моја борба је, дакле, борба против идеологије политичког хомосексуализма, која се намеће као један од кључних начина ширења неолибералног капитализма и његове „културе смрти“. Покрет политичког хомосексуализма је у служби нечовечности глобализма. А циљ тог злочиначког пројекта је атомизација човечанства зарад тријумфа профита. Савремени италијански филозоф Дијеџо Фузаро, поводом вести да су деца у Енглеској кроз школски систем приморана да пишу „геј љубавна писма“, о томе пише: „Ево новог наказног родног еротског поретка, усмереног на дестабилизацију колективног менталитета народа и стварање новог унисекс постидентитетског атома. Чини се као да је вест из једне од многих застрашујућих романа а la Орвел. Уместо тога, то је стварност. У ствари, то је део те реалности која је превазишла фантазију. Либерални атомизам хиперсексуалног друштва лишен љубави настоји да раствори породицу у номадском и дијаспорном плурализму неповезаних „ја“ и еротских конзумената; или, конвергентно, да је редефинише као пуку ефемерну и привремену, необавезну творевину, која уважава искључиво слободну и неограничену жељу појединаца без каквих примеса родног идентитета и са искључивом еротском тежњом и слободном разменом, без правила, односно живљењем ослобођеним од породичне везе и одговорности које њу прате. Ослобођен од било које етике заједнице, чак и у еротском контексту, постидентитетски појединац мора да се постави као сам свој предузетник и да буде потпуно аутодетерминисан. Помрачење етике заједнице у поретку дерегулисаног система планетарних потреба носи са собом одбацивање непотпуности и међузависности за које је неопходна комплементарност мушкарца и жене која се остварује у животу у породичној заједници. Као саучесник своје индивидуализације,

субјект се труди да буде аутономна целина, у тријумфу мита о андрогиној потпуности подигнутој на нови начин живота за космополитске и постпородичне помодне зависнике, лишене права на породицу, а истовремено индуковане да глупаво славе то лишаване као еманципацијски напредак.

Нови светски класни поредак не толерише опстанак националних држава и породица, националних језика и култура, идентитета и колективних субјеката, било да су они народи или класе, државе или нације. У складу са новом либерално-либертаријанском монадологијом, он тежи да свуда буде све исто, односно да се све сведе на огољену раван глобалног тржишта, при чему су људи приморани на апатридно, на говор на енглеском језику и да буду пасивни и недиференцирани потрошачи без корена, родно неодређени и без способности непростајања у домену потпуне либерализације навика и потрошње. С новим унисекс моделом промовисаним путем родности, либерална и либертаријанска финансијска елита објавила је рат не само традиционалној грађанској етици већ читавој западној цивилизацији и њеној вишемиленијумској историји, неспојивој са производњом новог несигурног и дестабилизованог сексуалног идентитета, униформисаног у односу на флексибилну акумулацију и њену тенденцију да раствори све чврсте форме. С друге стране, интерес глобалистичке владајуће класе за права ЛГБТ покрета уопште није филантропски и некористољубив, већ је усмерен ка организованој дестабилизацији колективне психологије народа и нација. Та дестабилизација се одвија кроз уништавање историјских традиција и сагласних комунитарних обичаја, а користи истовремено масовну манипулацију која, под управом педагога глобализма и космополитских либерализатора потрошње и обичаја, тежи наметању поруке да људска природа не постоји и да на тржишту потрошачког капитализма свако може неограничено да дефинише свој идентитет по свом слободном индивидуалном хиру.

У овом лежи суштина новог субјективног постидентитетског профила или, ако вам се више допада, суштина деконструисаног идентитета, чије специфичне особине се претварају у фрагменте, у одсуство памћења и перспективе, у zasiћеност, недостатак ослонаца. Стално отворен за преговоре и промене, субјекат се схвата само као конструкт, као једноставан резултат споразума, конвенција и потреба диктираних у датом тренутку. Кроз праксу дезинтеграције идентитета и његове рекомпозиције у складу са јединственим моделом који је кодификован биоинжењерингом капитала, личност се све више лишава одлучивања на основу свог искуства и деградира се на ниво „just in time“. Губи се могућност да лична биографија буде кохерентна и унитарна нарација, да не буде једноставно рапсодијско смењивање епизодних, неповезаних и дисконтинуираних фрагмената.

Овај аспект доприноси наглашавању карактера нашег доба као времена сталне неизвесности и универзалне флексибилности, чији се крајњи циљ може кондензовати у пуком индивидуалном опстанку и постидентитетском, родно-флуидном и приватизованом „засићеном сопственом егу“, без друштвеног и политичког живљења, у облицима сведеним на пуки дневни егзистенцијални опстанак.“ (3)

ОСНОВНЕ ТЕЗЕ СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА

Све је то јасно. Као што је јасно оно што сам рекао на главном претресу:

1. Цитирање Бранислава Вујића у мом тексту „У одбрану природне породице“, који је увредио моје тужиоце рекавши да су истополни односи „ситносопственички“, имало је само један циљ: да покаже да је политички хомосексуализам у служби неолибералног капитализма, јер Вујић јасно каже да се истополне „брачне“ везе, идеологизоване у политички

покрет, „проширују поље потрошње, а оно се шири тако што разара све што је препрека слободном кретању капитала, па тако уништава и породичне односе. При том – пропагандно – мења (изврће) систем вредности, као и критеријуме службене ‘нормалности’“. Тај цитат није наведен са намером да вређа, или дискриминише, него да укаже на политичку позадину нечега што се представља као пука (и свима дозвољена и доступна) емоционалност. Ја, наравно, ником нисам спорио ни емоционалност, ни емоционалне могућности и капацитете. Спорио сам се са џендер идеологијом и политичким хомосексуализмом. С друге стране, кад се пише текст чији је циљ потрага за истином, онда се у њему износе различити погледи на ствар. Ја сам, поред Вујића, наводио и ставове активисткиња политичког хомосексуализма, попут Џудит Батлер, Шуламит Фајерстон и Маше Хесен, што не значи да те ставове подржавам.

2. Чак и позната научница, иначе лезбејка, Камила Палла, оштро је критиковала политичку злоупотребу сексуалне оријентације. Она је отворено написала: „Хомосексуализам није „нормалан“. Напротив – то је изазов упућен норми, који има свој почетак у перманентно револуционарном карактеру квір теоретичара, који су сами по себи штаб намрштених лоповчића – грамзиваца, који у духу постструктурализма покушавају да устврде како никакве норме ни нема, јер је све условно, све релативно. То су глупачки оквири у које себе смештају људи опседнути вербализмом, глув, тупи и слепи за свет који их окружује. Природа постоји, свиђало се то научницима или се не свиђало, а у природи је наставак врсте једино и неумољиво правило. То је норма. Полно различита тела су саздана за размножавање. Мушки уд одговара женском и никакво чудачко жонглирање речима не може да промени ту биолошку чињеницу. /.../ У свом истраживању сам открила да се историја циклично понавља. У древности увек видимо једну те исту појаву – кад култура упада у стање расапа,

долази до појаве транцендеризма. То је симптом културног колапса. Ништа тако јасно не показује декаденцију Запада као наша толерантност према отвореном хомосексуализму и транцендерској манији. Транцендеризам је модерна и удобна етикета коју социјално отуђена омладина лепи на себе. Педесетих година отуђеници су се звали битници, шездесетих хипици, а сада их подстичу да мисле како је њихово отуђење изазвано проблемима с цендером.

Узнемирава ме популарност и доступност операција „промене пола“. Људе подстичу да их врше чак и сада, када су сва достигнућа науке показала де нема начина да се измени нечији пол. Можете себе да зовете како хоћете, али, на крају крајева, свака ћелија у вашем телу и њен ДНК остају кодирани вашим урођеним биолошким полом“. (4)

У својој књизи „Vamps And Tramps“ Камила Паља истиче: „Морамо имати свест о томе да је погубно мешање геј-активизма са науком, која ствара више пропаганде него истине. Геј научници морају бити више научници него гејеви. /.../ Последњих деценија изгубили смо контролу над ситуацијом: веродостојна научност је немогућа јер рационални дискурс контролишу јуришници, у овом случају геј-активисти, који са фанатичним апсолутизмом претендују на искључиву власт над истином. /.../ Прича о 10% (по којој су 10% сваке популације гејеви, нап. В. Д.), коју ропски понављају средства масовног информисања, била је чиста пропаганда, и то ме је, као научника, довело до презира геј-активиста због тога што они без икаквих принципа, пренебрегавају истину. Њихове измислите и измишљотине трају до данас, овога пута у вези са фрагментарним сведочењима генетике везаним за хомосексуализам, као и хомосексуалним понашањем животиња. /.../ Нико се не рађа као геј. Сама идеја је смехотресна, али, пошто је то својствено нашој претерано политизованој клими, сличне тврдње добијају тренутну подршку геј-активиста и њихових следбеника у СМИ. /.../ Раније сам сматрала да

стари психоаналитички модел неадекватно описује праузрок хомосексуализма, као последицу ометености у развоју. Али се испоставило да је то истина, јер сви моји пријатељи хомосексуалци су имали доминантне и господареће мајке, сасвим у складу с прототипом. /.../ Осамдесетих и почетком деведесетих страх од СИДЕ је претворио геј активисте у бесне никилисте и мономанијаке, који су лажно оптуживали државу да су се због ње разболели. СИДА није дошла ниоткуда. Она је непосредна последица сексуалне револуције, коју је моје поколење отпочело с најбољим намерама, али чије су најгоре последице најпре погодиле гејеве. Упркос интензивне пропаганде да није тако, на Западу је СИДА пре свега болест гејева и таквом ће остати и у догледној будућности“. (4)

Камила Паља каже: „Женски хомосексуализам је у порасту, јер бојаљиви и немужевни мушкарци мало шта могу да понуде. Мушки хомосексуализам је у порасту, јер се мужевност налази у кризи... садашњи геј не може да тврди да хомосексуализам није ствар избора, јер се елеменат избора налази у сваком понашању, сексуалном или другом. Да би се општило са супротним полом потребни су напори, а са својим полом је простије. То је увек избор између прескакања препрека и комфора. /.../

Хистерија геј активизма навела ме је да поново сагледам случајеве оцрњених терапеута и пастора, који сматрају да је промена хомосексуалне оријентације могућа, и чије скупове геј агитатори непрестано ометају. Зар је геј идентитет тако крхак да не може да поднесе идеју да неки људи не желе да остану гејеви? Сексуалност је променљива и преокрети су теоријски могући, али уз то су и навике врло снажне, што се види из борбе против гојазности, пушења, алкохолизма и наркоманије...“ (4)

3. Да ли би НВО „Да се зна“ тужило Камилу Паља због оваквих ставова? Наравно да се не би усудило. Ударили су на једног скромног професора из унутрашњости, са циљем

да га стигматизују као „хомофоба“ и отежају му јавну делатност. Тако се поступало у комунистичкој Југославији, када је песник Гојко Ђого, због песама из збирке „Вунена времена“ што су вређале „лик и дело друга Тита“, 1981. године дошао под удар суда, и добио робију због стихова. Нисам веровао да ће се вратити доба у коме је, због учешћа у јавној расправи о изменама Устава СФРЈ, професор др Михаило Ђурић ишао у затвор.

4. Понављам да се нисам бавио правном анализом предлога Закона о родној равноправности, него његовом „онтологијом“ – квазинаучном идеологијом „рода“ (цендера), која, у свом екстремном излагању код квазинаучнице Џудит Батлер, почива на порицању биолошког пола. Као професор књижевности, не могу да дозволим лажне појмове у озбиљној расправи. Владислав Ђорђевић с тим у вези каже: „Први проблем са синтагмом „родна равноправност“ јесте лингвистички. Придев „родна“ добијен је од именице „род“ која у стандардном српском језику углавном има значење „сродства“ – генетске („крвне“) повезаности одређених особа. Стога се она налази у свим речима која указују на биолошку повезаност јединки (*сродство*, *родбина*, *родитељ*, *родитељство*, *пород*, *породица*, *породилиште*, *народ* итд.). То је основно значење и грчке речи *genos*, и латинских речи *gens* и *genus*, и енглеске речи *gender*. Међутим, у феминистичком новоговору реч „род“ је попримила сасвим друго значење. „Род“ ту означава друштвену конструкцију пола. Другачије речено, „род“ је социјализацијом (васпитањем) обликован пол. То представља радикално удаљавање од његовог основног значења. Реч „род“ у феминистичком жаргону није добра не само што је нова и тиме збуњујућа, него и стога што представља дубоко изопачење њеног основног смисла; у основном смислу реч „род“ односи се на биолошко сродство, а у феминистичком смислу та реч се управно *не* односи на биолошко сродство, него на његову друштвену трансформацију.

Кључни разлог зашто реч „род“ не треба користити у феминистичком смислу није лингвистички него научни: пол, као биолошка датост и „род“ као друштвено уобличење пола немогуће је одвојити. Биолошке и друштвене утицаје не могуће је одвојити. Само пуком менталном спекулацијом то се може раздвојити. Не постоји научно оправдање за ту поделу. Подела на „пол“ и „род“ је вештачка конструкција и не треба је чинити.“

Не треба је чинити! И суд ту нема шта да тражи, осим суда озбиљне науке, а не идиотизама Џудит Батлер и њој сличних „идеолошкиња“!

ПИТАЊЕ ПРОПАГАНДЕ

Мени је НВО „Да се зна“ оспорила тезу да је помоћу пропаганде могуће вршити уплив на сексуалну оријентацију.

Путем пропаганде, кроз медије и школски систем, више је него могуће утицати на формирање нестандартне сексуалне оријентације, нарочито код младих људи у периоду пубертетског сазревања, као и на прихватање идеологије политичког хомосексуализма. Како се то ради и с којим циљем? О томе постоји низ стручних студија, међу којима се истичу „Маркетинг зла“ Дејвида Купелијана (*The Marketing of Evil: How Radicals, Elitists, and Pseudo-Experts Sell Us Corruption Disguised As Freedom*), као и „Продаја хомосексуализма Америци“ Дејвида Рендоу. (5)

Дакле, пропагандом је могуће утицати на формирање нечијег погледа на свет и сексуалног понашања.

То је научна чињеница.

НЕ ЛГБТ ОСОБЕ, НЕГО ИДЕОЛОГИЈА ПОЛИТИЧКОГ ХОМОСЕКУСАЛИЗМА

Нигде нисам тврдио да ЛГБТ особе угрожавају природну породицу и да су криви за пад наталитета. За то сам кривио идеологију политичког хомосексуализма у служби глобалиста, о чему наш угледни научник, др Миша Ђурковић, пише, између осталог, и следеће: „Осим тржишних подстицаја, постоји и јасна идеолошка агенда противника природне породице и сваког раста популације. Крупни капитал, Римски клуб, Сијера клуб, Билдерберг, еколошки покрети и други моћни и утицајни актери преко подстицања феминизма, неотроцкизма и сличних идеологија систематски раде на разарању природне породице, што је увек у директној вези са опадањем популације. У круговима глобалне елите одавно је распрострањена идеја о пренасељености земљине кугле и претерано брзом ширењу људске популације, на шта се реагује промовисањем идеологија и система вредности који треба да подстакну супротне тенденције. До сада су највише успеха имали у Кини и у западном, односно постхришћанском свету.

Рокфелерово и Сорошево *Планирано родитељство* је помагало у Кини приликом увођења политике ограничавања раста популације која је започета крајем шездесетих и почетком седамдесетих са ограничавањем на два детета. Године 1979. ступила је на снагу озлоглашена политика једног детета, која је остала на снази све до 2015. Она је вођена уз огромна кршења елементарних људских, породичних и родитељских права, али је и произвела катастрофалне последице по укупну популацију, укључујући и недостатак радне снаге, старење становништва и диспропорцију мушкараца и жена. У Европи је ова идеологија произвела радикално заустављање раста становништва од шездесетих година прошлог века. Просечне стопе фертилитета одавно су пале на неодрживих 1,6 уз значајне најбогатије делове у којима су ове

стопе испод 1. То је довело до отварања европског континента за увоз радне снаге из других крајева света, пре свега из Азије и Африке, чиме је ислам, по први пут у модерној историји, након шпанске реконкисте поново постао део западноевропског живота и европског простора. Разлике између изворне европске популације која данас више не рађа децу и исламске популације у којој су породице са много деце и даље правило, постала је данас опште место и предмет бриге многих за будући изглед европског континента. Ова идеологија није међутим дала резултате у Африци и великом делу Азије, где су стопе фертилитета и даље јако велике. Вишак популације који се ту рађа по правилу се креће ка Западној Европи, Канади и САД. Но, као и у читавом западном свету коме ми у вредносно-идеолошком смислу најалост припадамо, она је дала врло опипљиве резултате у нашој држави и међу нашим народом. (6)

ОСНОВНЕ ТЕЗЕ МОГ ТЕКСТА „У ОДБРАНУ ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ“

Тврдио сам, и тврдим, да је мој текст:

1. Имао за циљ да обавести наше грађане о најопаснијим аспектима идеологије „родне“ равноправности (НЕ РАВНОПРАВНОСТИ ПОЛОВА, која је одавно озакоњена и усвојена у нашем законодавству; „родна“ равноправност и равноправност полова уопште нису исто);

2. Указао на природу „цендер идеологије“, која је тоталитарна онако како је некад била тоталитарна комунистичка идеологија;

3. Доказао да је природна породица, чију су дефиницију и апологију дали амерички стручњаци Карлсон и Меру, једина основа здравог друштва које хоће да опстане и да се репродукује;

4. Упутио на књигу професора др Слободана Антонића, „Искушења радикалног феминизма“, у којој је он показао научну незаснованост цендер теорије Џудит Батлер и сличних, која истиче да суштински нема биолошког пола, него постоји друштвено конструисани „род“. Користио сам, у свом тексту „У одбрану природне породице“, поред Антонићеве књиге, и друге научне радове, попут „Теорије књижевности“ Џонатана Калера.

5. Објаснио читаоцима да је, на основу члана 35, предлога Закона о родној равноправности један од главних циљева активиста политичког хомосексуализма и заступника идеологије „родне равноправности“, улазак у школски систем Србије и уплив на најмлађе нараштаје. Показао сам, такође, како је активизам НВО политичких хомосексуалаца „Инцест траума центра“, својевремено имао за циљ да продре у школе Србије, што сам, скупа са другим угледним српским интелектуалцима, настојао да спречим, и што је, на крају крајева, успело.

6. Указао на законске основе одбране наше деце од цендер идеологије и политичког хомосексуализма. Цитирам завршни део свог текста због кога сам тужен од НВО „Да се зна“: Родитељи имају право да подижу своју децу и да их штите од тоталитарних уплива и лажних идеологија. Зато кључна светска и домаћа правна документа на то подсећају: 1. Универзална декларација о људским правима УН, члан 26, став 3 – Родитељи имају првенствено право да бирају врсту образовања за своју децу. 2. Устав Републике Србије, члан 43, став 5 – Родитељи и законски стараоци имају **право** да својој деци обезбеде **верско и морално образовање у складу са својим уверењима**. 2. Устав Републике Србије, члан 64, став 1 – Деца уживају људска права **примерено свом узрасту и душевној зрелости**. 3. Устав Републике Србије, члан 64, став 3 – Деца су **заштићена од психичког, физичког, економског** и сваког другог искоришћавања или **злоупотребљавања**.

4. Устав Републике Србије, члан 65, став 1 – Родитељи имају **право** и дужност да издржавају, **васпитавају** и **образују** своју децу, и у томе су равноправни. 5. Кривични закон Републике Србије, члан 185, став 1 – Ко малолетнику прода, прикаже или јавним излагањем или на други начин учини доступним **текстове, слике**, аудио-визуелне или друге предмете **порнографске садржине** или му прикаже порнографску представу, казниће се новчаном казном или затвором до шест месеци. 6. Међународни пакт о грађанским и политичким правима, члан 18, став 4 – Државе уговорнице овог Пакта се обавезују на поштовање **слободе родитеља**, односно законских старатеља, **да обезбеде верско и морално васпитање своје деце у складу са својим убеђењима**. 7. Конвенција о правима детета, члан 14, став 2 – Стране уговорнице ће поштовати **права и обавезе родитеља** и, у одређеним случајевима законских старатеља, **ради усмеравања детета на остваривање његовог права на начин који је у складу с развојним способностима детета**.

У Србији, земљи у којој је, од пописа 2002. године до данас, преко 400 000 људи мање, и у којој сваке године умре 34 000 људи више него што их се роди, и у којој има преко милион незапослених и ко зна колико оних који су на ивици да изгубе посао, породица, као основна ћелија друштва, захтева нарочиту пажњу и заштиту, што је у складу са Универзалном декларацијом о људским правима (Члан 16, став 3: „Породица је природна и основна ћелија друштва и има право на заштити државе и друштва“), са Конвенцијом УН о правима детета („Породици, као основној јединици друштва и природној средини за развој свих њених чланова, а посебно деце, треба да буде јурена неопходна заштити и помоћ како би могла у њојности да преузме одговорности у заједници“), као и чланом 5 исте Конвенције, у коме јасно стоји да ће „стране уговорнице поштовати одговорности, права и дужности родитеља, чланова шире породице или заједнице,

како је њредвиђено локалним обичајима“, Уставом Републике Србије и њеним Законом о породици. Зато свим силама устанимо у одбрану породице и породичних вредности. Како радили, тако нам Бог помогао!“

ГРЕХ ИЛИ БОЛЕСТ

У свом тексту сам износио научне и проверљиве чињенице, а нигде нисам тврдио да је хомосексуалност болест у оном смислу у коме је, рецимо, хемофилија болест. Тврдио сам да је, из перспективе учења Цркве, хомосексуалност ГРЕХ, то јест греховна оболелост душе, што је саставни део мог исповедања вере. Мене НВО „Да се зна“ и било која инстанца не може натерати да се одрекнем својих верско-моралних убеђења. Понављам: нисам тврдио да су ЛГБТ особе криве за пад наталитета, него сам тврдио да је идеологија политичког хомосексуализма ударна песница глобалиста у остварењу идеје „златне милијарде“, то јест депопулације планете. О томе већ поменути др Миша Ђурковић каже: „Хомосексуална идеологија је данас заокружен и развијен инструмент који глобални владари користе за врло јасне и прецизне циљеве. Нормативно гледано, читава прича се промовише под безазленом етикетом људских права. Но, као и у остатку књиге, мој задатак је да одем са оне стране дате нормативности и да видим ко, зашто и како инструментализује одређене физиолошке, биолошке, друштвене и културне феномене. Ово истраживање настоји да проблем хомосексуализма тематизује на различитим нивоима, почев од и даље нерешеног питања да ли је за појаву овог феномена заслужнија физиологија или развој. Чак и ту налазимо чисту манипулацију, па се у зависности од потребе час апострофира једна, а час друга врста одговора. Истраживање показује да су наука, законодавство, судска пракса, медији, а све више и популарна култура па и

регуларно образовање, стављени у функцију промовисања и насилног наметања хомосексуалне идеологије. У Скандинавији се деци у вртићима забрањује употреба речи отац и мајка. Читав јавни дискурс се насилно редефинише како би се подрила и уништила класична породична структура. Хомосексуализам се традиционално користи као инструмент за смањивање броја популације, за подривање одбрамбене способности земље, за нарушавање постојећих вредносних система и промовисање хедонизма, итд. Успут откривамо како све више дивља такозвано конструктивистичко лудило у науци, које тврди да је све конструкција и да су чак и сексуални и полни идентитет конструкти. Дакле, оно што имате између ногу није више дато од Бога, већ је, кажу, чист конструкт, па свако може да буде шта изабере.“ (7)

Наметање политичког хомосексуализма кроз школство и законе је један од узрока пада наталитета, јер су га господари глобализма и осмислили због тога – да руши природну породицу и доприноси депопулацији планете. Нисам позивао ни на какву „тиранију већине“, него сам покушао да спасем српско друштво од тираније мањине следбеника идеологије политичког хомосексуализма. Устао сам у одбрану једног од основних људских права, а то су права детета и права породице.

НАУЧНОСТ ПОЈМА „ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ“

Мене су цендер жандари из „Да се зна“ оптужили да користим „ненаучни“ појам политичког хомосексуализма. „Политички хомосексуализам“ је научни појам много више од квазинаучног појма „рода“ и цендер идеологије Џудит Батлер, која пориче биолошки пол. Појам који ја користим је у употребу увела руска научница Наталија Нарочницка,

светски познати историчар. То што припадници ове идеологије одбијају да термин који користим препознају као „научни“, а лажну науку тзв. „квир теорије“ проглашавају истинском науком исто је оно што су радили идеолози комунизма – они су тврдили да заговарају „научни социјализам“, иако је у питању била пука идеологија.

Која то инстанца одлучује о дефинисању појмова као научних или ненаучних? НВО „Да се зна“? Иначе, науци је сасвим јасно да израз „квир“ као самоименовање политичких хомосексуалаца јесте такође СВОЈЕВРСНА ПОЛИТИКА (видети, на пример, **Jacek Kornak, Queer as a Political Concept**, Department of Philosophy, History, Culture and Art Studies – Gender Studies, University of Helsinki, Finland, **Jacek** ISBN 978-951-51-0561-5 (paperback), ISBN 978-951-51-0562-2 (PDF), Unigrafia, Helsinki 2015).

ОПРАВДАНОСТ РАЗЛИКОВАЊА ИДЕОЛОГА ПОЛИТИЧКОГ ХОМОСЕКСУАЛИЗМА ОД ЛГБТ ОСОБА

Прављење разлике између идеолога и идеологије политичког хомосексуализма с једне, и „ЛГБТ особа“ и њиховог понашања с друге стране, сасвим је научни, објективни поступак, јер се залажем да се никоме не смеју ускраћивати темељна људска права, и да нико не сме бити подвргаван насиљу на основу свог сексуалног интересовања за особе истог пола, али се борим против идеологизације хомосексуалности као главног оружја у борби против права породице и деце у свету и код нас. Ако НВО „Да се зна“ поистовећује ЛГБТ особе које, наводно, заступа са „идеолошкињама“ цендер тоталитаризма, попут Шуламита Фајерстон, Џудит Батлер или Маше Хесен, то значи да НВО „Да се зна“ посредно прихвата концепт детабузације инцеста, партеногенетског рађања без

учешћа мушкараца и разарања свих видова традиционалне породице, као и порицање биолошког пола (јер на томе инсистирају управо горепоменуте „идеолошкиње“, који нису обичне „ЛГБТ особе“).

Својим текстом сам, у јавној полемици, оспорио право политичким хомосексуалцима на законску редефиницију брака и породице, и признавање истима „права на брак“ и усвајање деце, које води, између осталог, хируршким интервенцијама над малолетницима у области промене пола, што се види у земљама које су прихватиле идеологију цендера и политички хомосексуализам као меру и проверу своје друштвене стварности. (О томе више у тексту Роберта Брица, „Франкенштајнова деца“).

ЉУДСКА ПРАВА И МОЈИ СТАВОВИ

Насупрот тврдњама адвоката НВО „Да се зна“, мој циљ је био да заштитим ЛГБТ особе од било каквог потенцијалног насиља тако што сам њихова основна људска права ставио у контекст права сваког грађанина Србије, настојећи да их разликујем од тоталитарних идеолога политичког хомосексуализма, против чијих ставова се борим свим доступним интелектуалним средствима датим грађанину у једном демократском друштву. Мој став да је хомосексуалност полна изопаченост јесте израз мојих верско-моралних убеђења, а не позив на насиље, што сам већ много пута, до бесвести, понављао. Чак и ако држава буде озаконила хомосексуалне „бракове“, за мене, као верника хришћанина, закон Божји ће бити изнад секуларног закона. И то нема никакве везе са „позивом на насиље“.

ДА ЛИ САМ БИО „ПЕДАГОШКО-ПСИХОЛОШКИ“ ПОТКОВАН?

Бесмислена је теза правног заступника НВО „Да се зна“ да у свом тексту „У одбрану природне породице“ нисам наступио са педагошко-психолошких позиција једног професора. Мој текст се није бавио превасходно школским питањима, него наметањем цендер идеологије целом друштву, у коме је образовни систем само део шире слике. Са педагошко-психолошких позиција сам наступао у другим својим делима, попут студије „Нови школски поредак/ Глобална реформа образовања и коначно решење „српског питања““, објављене 2005. године. Зар ја морам у сваком свом тексту о политичком хомосексуализму да наступам са „педагошко-психолошких позиција“ да би ми НВО „Да се зна“ дала право да се том темом бавим? У школском простору, као и ван њега, никад нисам заступао насиље, дискриминацију, нити наметао своје политичке ставове, што је лако проверљиво.

ДА ЛИ ПОЗНАЈЕМ СВЕТО ПИСМО?

Крајње је занимљиво да ме НВО „Да се зна“ поучава томе шта Свето Писмо каже о хомосексуалним лицима, што је дрскост нарочите врсте: о томе сам, на много места, писао, а нарочито у својој студији „Грех или полна оријентација“, у којој сам изнео и учење Библије, помесних Православних Цркава, наших светаца и теолога.

Једно од основних учења Цркве је учење о греху као промашају Богом назначеног циља човековог постојања. Међу гресима за које се човек каје налазе се промашаји норме у области полног живота, попут хетеросексуалног блуда и прељубе, разних врста неморалног понашања, итд. Учење Цркве позива хетеросексуалне блуднике и прељубнике да се кају и

да ускладе свој живот са заповестима Божјим које од човека траже полну чистоту, тзв. целомудреност. За православног хришћанина, хомосексуалност је, као и хетеросексуални блуд, ГРЕХ, а по учењу Цркве то је својеврсна „озлеђеност природе“, која се лечи аскезом: постом, молитвом, покајањем, исповешћу, Светим Причешћем. Више пута (па и на суду) сам јасно рекао да се та врста духовног лечења греховне оболености нуди само људима који су православни хришћани (и хетеросексуални и они са хомосексуалним склоностима), ако такви искажу **слободну вољу** да приме духовне лекове које им нуди Црква. **Нема ниједног човека који је, из перспективе хришћанске етике, неморалног хетеросексуалног или хомосексуалног понашања коме се аскеза и покајање могу и смеју наметати.** Такво наметање би било инквизиција, које више одавно нема ни на Западу.

ЈА САМ „ТАРГЕТИРАН“

Опет и опет: моја морална оцена политичког хомосексуализма нема никакве везе са „моралном паником“ коју неко производи против ЛГБТ лица. А што се таргетирања тиче, мене је тужба НВО „Да се зна“ Поверенику за заштиту равноправности већ стајала етикете „хомофоб“, којом машу у медијима сви што се не слажу са мојим верским и политичким убеђењима. (<https://www.blic.rs/vesti/politika/zasto-antivakser-je-i-homofob-koji-siri-teorije-zavere-a-sada-su-ga-pozvali-da-govori/yyu4hcl>) Таргетиран сам ја, а не ЛГБТ лица, што се, између осталог, види и по чињеници да је ЛГБТ лице председник Владе Србије, као и да министар Чомић најављује закон о истополним партнерствима, сасвим у складу са оним што траже идеолози политичког хомосексуализма.

ЈОШ НЕКЕ АПСУРДНЕ ТВРДЊЕ

Нико, осим НВО „Да се зна“, није видео у мом тексту позив на обрачун већине са мањином, што доказује учешће преко стотину научника и интелектуалаца у одбрани мог права на слободу вере, мишљења и изражавања, што се види из приложених исказа неких од њих.

Тврдња НВО „Да се зна“ да ми то што сам бивши вероучитељ и православни публициста не даје право да пишем текстове у којима износим учење Цркве је апсурдна, а још је апсурднија тврдња да би такве ставове смео да искажем само „у својству свештеног лица при обављању богослужбене делатности“. Значи, ко нема мантију, не може да пише и говори о својој вери. Баш ово је карикатурални покушај клерикализације једног секуларног друштва.

ОПЕТ И ОПЕТ

Понављам: моја уставна права су повређена јер својим текстом нисам узнемиравао и понижавајуће поступао ни са ким, нити сам повређивао достојанство било ког лица или групе лица на основу њиховог личног својства, нити сам имао циљ да створим непријатељско, понижавајуће и увредљиво окружење за било кога. Циљ ми је био један: обавештавање јавности о циљевима идеолога политичког хомосексуализма и њиховом настојању да редефинишу појмове брака и породице, наметну ненаучну и лажну идеологију рода (цендера) и угрозе права породице и деце у Србији. Тиме сам заштитио права свих (између осталог, и „ЛГБТ особа“), и спречио развијање мржње и нетрпељивости у српском друштву, тако што сам: 1. као хришћанин, позвао на непризнавање греха уз истинску љубав према грешнику; 2. као јавни делатник, направио разлику између заговорника противпородичне и

тоталитарне идеологије политичког хомосексуализма с једне и особа са склоношћу ка истополним везама с друге стране, чиме сам инсистирао на гарантовању Уставом датих права сваком грађанину Србије.

УВЕК СПРЕМАН НА КРИТИКУ И ПОЛЕМИКУ

Нигде, никад, ни у једној прилици нисам тврдио да хомосексуалце треба лишити права која им гарантује Устав, нити над њима вршити насиље. Из мојих текстова се то не може закључити.

Увек и свагда сам спреман да примам критике на рачун својих ставова, и да исправим оно што је у мојим текстовима неистинито, увредљиво, нехришћански. Али место за полемику није суд, него јавни интелектуални простор.

За крај, подсећам да је Гојко Ђого био осуђен због песама које је, као увреду на рачун мртвог Броза, тумачио идеолошки суд, а не књижевни критичари, као и да је Михаило Ђурић робијао јер је своје ставове о штетности уставне реформе спроведене 1974. изнео у јавној расправи.

Не верујем да је то у данашњој Србији могуће. У то не верује ни академик Коста Чавошки, један од наших најугледнијих правних стручњака, који је Суду дао предлог да се тужба НВО „Да се зна“ одбаци.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Верујем у правду у земљи Србији, о чему је 2020. године писао др Миша Ђурковић, научни саветник и један од наших најугледнијих прегалаца у области хуманистичких наука: „Двадесетог јула ове године Врховни касациони суд је донео веома важну одлуку у предмету *Повереник Бранкица Јанковић*

йрошив Бранислава Ристивојевића. Суд у већу на чијем челу је била судија Весна Поповић донео је пресуду у којој се одбија жалбени захтев за ревизију раније пресуде Апелационог суда у Новом Саду. Тиме је у целости потврђена ранија апелациона пресуда којом је повереник тужио професора Ристивојевића за јавно објављен текст који је настао као прилог јавној расправи поводом нацрта Закона о спречавању насиља у породици. Узгред, све што је господин Ристивојевић, као и аутор овог текста, најављивао да ће се десити као последица усвајања тог закона, десило се: најважније, насиље у породици ни минимално није заустављено, али је радикално повећан број тужби и пријава, као и број разведених бракова.

У веома важној и храброј правоснажној пресуди, преседану који је судско веће поставило, враћајући пољуљану веру у домаће правосуђе, потврђују се одлуке апелационог суда и посебно инсистира на значају члана 46 Устава републике Србије и првог става члана 10 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода. У пресуди се подсећа: „Демократско друштво подразумева слободу изношења и вредносног суда. У супротном не би имало ни праве демократије... ако би се ограничило право да неко изнесе свој вредносни суд о некој појави, законском тексту и сл., онда би била доведена у питање и демократија и основни принципи толеранције заједничког живљења и сарадње“. Суд врло јасно констатује да је Ристивојевић у тексту изнео свој критички, вредносни суд о предлогу закона, као и о недоличном понашању одређених припадника ЛГБТ популације за време параде поноса, те да се из контекста текста јасно види да није хтео никога да вређа нити да дискриминише. Узгред, господин Ристивојевић, будући да обавља функцију декана Правног факултета, слично као и потписник ових редова заиста се налази у ситуацији да кад би хтео реално би и могао да спроводи одређену дискриминацију у политици запошљавања, примања студената итд. Наравно, ни њему ни мени то не пада на памет, што се

врло лако може проверити. Тиме се потцртава да је намера повереника заправо прогон критичког мишљења, а не сузбијање дискриминације.

У пресуди коју треба озбиљно прочитати између осталог утврђује се и да је тужилац, односно канцеларија Повереника за равноправност вршила притисак на суд својом тврдњом како апелациона пресуда не сме да остане део правног поретка републике Србије. Подсетићу да смо више пута очигледно основано тврдили како госпођа Јанковић врши злоупотребу положаја који заузима и да спроводи противуставни и противзаконски прогон свих јавних личности (углавном доктора наука и истакнутих про-породичних јавних делатника) са циљем застрашивања и забране да учествујемо у јавној расправи и научном раду. У предмету против Ристивојевића њен захтев је управо то да му се на одређено време забрани изношење ставова по овим питањима!? У мишљењу којим ме је прогласила за дискриминатора ЛГБТ популације на основу текста у *Полијици* била је чак толико несмотрена да напише како ме кажњава јер је мој текст зауставио тако важан образовни пакет којим би се сигурно значајно допринело борби против насиља у породици!? Подсетићу да суштина увођења такозваних образовних пакетића није имала никакве стварне везе са борбом против насиља у породици, већ се радило о отвореној пропаганди „нетипичних сексуалних понашања“, те је стога Министар просвете зауставио читав пројекат.

Последице ове пресуде у свакој уређеној земљи морале би да буду следеће: да се повереник јавно извини професору Ристивојевићу за нанету штету, да обустави готово идентичне процесе које води нпр. у случају доктора Владимира Димитријевића и да се мени јавно извини због штете коју ми је нанела. Такође после ове граничне пресуде (*landmark decision*), којом се прилично јасно успоставља и брани слобода изражавања у Србији, јасно се види да је политика коју је она водила са чела институције идеолошки усмерена и супротна

закону те би госпођа Јанковић морала или да одступи, или да је нови сазив скупштине смени.

Слобода говора као индивидуално право, начелни елемент демократије и владавине права, бар за неко време је потврђена и одбрањена у уставно-правном систему Србије.

Но, у каквим временима живимо, најбоље сведочи чињеница да се особа која на овај начин нарушава правни поредак и заправо спроводи дискриминацију и прогон људи чији јој се ставови не свиђају, помиње као кандидат за министра правде!?" (8)

Као хришћанин, трудићу се да наставим борбу за хришћанске вредности у друштву. И то је оно на шта нас је Бог благословио, када нас је послао као овце међу вукове. (Мт. 16, 10)

Уочи Богојављења 2021. године

1. <https://eparhijabacka.info/episkop-backi-irinej-bulovic-ako-pristanemo-da-nam-uzmu-kosovo-nestacemo-sa-lica-zemlje/07/26/30/12/2020/>

2. <https://www.ceopom-istina.rs/politika-i-drustvo/nema-slobode-u-srbi-i-a-u-ko-o-koloni-i-e-ima/>

3. <http://www.novosti.rs/вести/планета.479.html:760953-Добро-дошли-у-цендер-тоталитаризам>

4. <http://volkgomofob.ru/problem/chto-chestnye-gomoseksualisty-govoryat-o-lgbt-dvizhenii.html>

5. https://www.regent.edu/acad/schlaw/student_life/studentorgs/lawreview/docs/issues/v14n2/Vol.%2014,%20No.%202,%208%20Rondeau.pdf

6. <https://www.standard.rs/2019/11/04/misa-djurkovic-u-toku-je-rat-protiv-porodicne-srbije/>

7. <https://istinoljublje.com/2014/06/25/тамни-коридори-моћи-др-миша-ђурковић-з/>

8. <https://www.ifamnews.com/sr/granicna-presuda-vrhovnog-suda-srbije/>

ДРУГИ
О ИСТОМ

П. Тихомиров, З. Чворовић
ПРОГОН ВЛАДИМИРА
ДИМИТРИЈЕВИЋА, СРПСКОГ
„ОЛЕГА ПЛАТОНОВА“

Павел Тихомиров: *Пројив др Владимира Димитријевића, доктора филолошко-историјских наука, професора Чачанске гимназије и православној ајолојетје йознатјој ван іраница Србије, йокренуї је судски йосїуїак йо тїужбї угружења ірађана „Да се зна“, које се бави зашїїїїїом ірава ЛГБТ заједнице. У срїској іравославној йаїїриойској йублицї, која са живим инїїересовањем іраїїи сїїїуацију у Русији, Владимира су већ назвали срїским „Олеїом Плайїоновом.“ [1] Каква је данас сїїїуација?*

Зоран Чворовић: Суђење српском „Олегу Платонову“ почиње 22. јануара у 9 часова у Вишем суду у Београду. Тужилац захтева од суда да утврди да је др Владимир Димитријевић, „текстом У одбрану природне породице, објављеном на вебсајту www.vladimirdimitrijevic.com дана 12. 01. 2018. године, и текстом Одговор на тужбу ЛГБТ заштитара или Поново As Long There Is One Hundred од 30. 05. 2018. године, извршио тежак облик дискриминације – поновљену дискриминацију припадника и припадница ЛГБТ популације по основу сексуалне оријентације.“ Према речима тужиоца, др Владимир Димитријевић је извршио акт дискриминације тиме што је у јавно публикованим текстовима пренео истраживачке увиде о негативним друштвеним последицама пропаганде идеологије политичког хомосексуализма појединих светски познатих аутора из области друштвених наука који су наведени у тужби, од Алана К. Карлсона и Пола Т. Меруа до Слободана Антонића и Наталије Нарочнице.

Сходно таквом разумевању права, тужилац тражи од суда да наложи др Владимиру Димитријевићу да са свог вебсајта уклони проскрибоване текстове и да му забрани да убудуће на било ком месту јавно износи сличне вредносне ставове. Овакав тужбени захтев јасно показује да тужилац има намеру да уз помоћ суда спречи јавно изражавање сваког мишљења које је другачије од мишљења пропагатора идеологије политичког хомосексуализма.

Павел Тихомиров: *Није случајно да се на удару нашао писац десетина књига и стотине чланака на хришћанске теме. Одлучили су да му зајворе уста посредством организације која међу православним Србима пројектира „вредности Содоме и Гоморе“.*

Зоран Чворовић: Са Владимировим текстовима се можете упознати на његовом сајту. Агенти иностраног интереса не могу да опросте др Владимиру Димитријевићу – не само његов вишедеценијски апологетски рад, већ ни чињеницу да је својим неуморним списатељским и преводилачким радом упознао Србе са руском религиозном философијом, руском поезијом, а посебно са историјом Светих Царских Мученика. Још пре деветнаест година превео је неке од најзначајнијих радова И. А. Иљина, а поред тога преводио је дела Владимира Соловјева, поезију јеромонаха Романа (Матјушина), написао је две обимне студије о Светој Царској Породици, књиге о старцу Кирилу (Павлову) и А. И. Солжењицину. Сарађивао је у научном зборнику Института за славистику Руске академије наука који је био посвећен односима државе и Цркве у Источној Европи у другој половини 20. века...

Павел Тихомиров: *Реч је о зборнику радова „Государство и Црковь в СССР и странах Восточной Европы в период политических кризисов второй половины XX века“ (овде). Аутори овој Зборника су размотрили проблем комјромиса и*

конфронтирације у односима између цркве и државе и истражили и истраживање заједничкој деловања државних органа и цркве у кризним периодима из националне прошлости, посебно се занимајући за проблематику борбе световне и црквене власти за монополски утицај на друштвене процесе.

У Зборнику је објављен рад, који је Владимир Димитријевић припремио у коауторству с Вама, јосјодине Чворовићу, – „Сербская православная церковь в условиях югославского кризиса и политических трансформаций Сербии (конец XX – начало XXI века). Политические, правовые и исторические аспекты.“

Зоран Чворовић: Осим тога, Владимир Димитријевић је био члан колектива аутора монографије „Листая страницы сербской истории“ (прва научно-популарна историја Срба на руском језику), која је 2014. године објављена, под уредништвом Јелене Гускове, у издању Института за славистику Руске академија науке и издавачке куће Индрик (овде).

Павел Тихомиров: Имао сам часи да лично уознам Влада. Он је више иуиа објављивао на „Руској народној линији“. Свом душом сам са њим, а истовремено сам убеђен да ће руска јавности јомно ираишти суђење др Владимиру Димитријевићу – срјском „Олеју Плаионову“.

Жељко Перовић

РЕЧ УОЧИ СУЂЕЊА ВЛАДИМИРУ
ДИМИТРИЈЕВИЋУ ПО ТУЖБИ
НЕВЛАДИНЕ ОРГАИЗАЦИЈЕ
„ДА СЕ ЗНА“ ЗБОГ НАВОДНЕ
ДИСКРИМИНАЦИЈЕ

Брак између мушкарца и жене је једини природан. Да је апостол Павле ову мисао изрекао пред данашњим Србима, уместо пред старим Римљанима и Коринћанима, био би месецима мрцварен, уцењиван и понижаван, коначно изведен и на суд зато што се усудио да јавно угрожава „родну равноправност, да маргинализује трансродне особе, и пропагира породицу као једину вредност“, како већ стоји у тужби која је поднета против др Владимир Димитријевића српском правосуђу. Можда би му српске кадије и забраниле да проноси своја породична учења по земљама које је некада давно походио, о чему постоје жива народна предања од Нишавља до Далмације, сачувана у списима етнолога. Тако би овај немуморни апостол љубави остао ускраћен и да својим личним примером, као вечити нежења докаже да човек може и мимо брака да се оствари у заједници, да његов снажни ерос може да се преточи у чудесну стваралачку енергију, у чудесну херувимску љубав која и без телесног односа може да загрли, да угреје, да усрећи.

Нове гонитеље хришћана нимало не занима податак да у Православљу нема западњачке инквизиције, ни гиљотине за грешнике, ни разбуктале ломаче на коју су несретне гејеве, до не тако давно, бацали Енглези. Да таква горда и паклена емоција, ако и постоји у данашњој Србији, није православна нити представља наслеђе наших светих предака. Православље

не поистовећује ни једног човека са његовим слабостима, са његовим трагичним изборима и заблудама. На православној ломачи не горе људи, већ једино њихове промашене љубави. И то се догађа не зато што је Православље старомодно, што живот посматра са неког превазиђеног гледишта, науштрб људских права и слобода. Већ зато што оно на основу свог двомиленијумског подвижничког искуства, поуздано зна да се у тим погрешним љубавима скрива извор свих људских патњи и незнађа. Да управо оне најгрубље дискриминишу човека, спутавају његову личност, држећи је оковану у тврђави хладног и мрачног индивидуализма.

Православна љубав се не горди и не надима над хомосексуалцима. Она трпељиво подноси Параду поноса и сва њена бизарна ругања, јавна скрнављења икона и људских телеса, као језиви крик очајних и дубоко несретних људи. Православна љубав у тој тужној поворци препознаје и сасвим добре и честите људе, стидљиве и танане душе које су се спотакле у тренуцима животних изазова, самоће и страха. Препознаје душе које су у тренуцима своје личне драме и колебања чуле шапат и наговор својих лажних пријатеља, шапат лажних хуманиста и научника, шапат лажних српских теолога, поборника еволуционизма, са њихових још увек високих позиција у црквеној просвети. Душе које су пред собом имале равнодушне и блутаве хришћане, црквене скандале и расколе, примере бруталног хомосексуализма и педофилије у самој јерархији са којима црквена институција није имала храбрости да се суочи... Православна љубав овим обманутим и саблажњеним душама искрено жели да помогне, понајвише својим стрпљењем, својим ћутањем, својим молитвама.

Нови гонитељи хришћана захтевају од православних Срба да безусловно капитулирају пред науком која је у историји често стајала у служби владајућих интереса и идеологија. Која је мирне савести током нацизма спроводила еугеничко убијање сувишних и прекобројних, особа слабије грађе и

генетике. Која, можда из истих побуда, и данас ћутке благо-
сиља употребу канцерогених отрова у храни, употребу осиромашеног уранијума у бомбама због чега се српска деца и данас рађају са малигним обољењима.

Православни и породични Срби данас немају нимало права на критички став ка науци која је хомосексуализам прогласила природним баш у доба обнове древне раскалашности, древног промискуитета кога природна брачна веза ограничава и спутава. И која сада већ стидљиво најављује своја нова научна открића у којима доказује да је и педофилија један дубок и несавладив природни нагон са којим се човек рађа, те је зато и беспомоћан пред њим. Која не жели да се суочи са огромним процентом депресивности и суицида код ових групација јер тим мученицима и не може да понуди ништа сем јаких медикамента. Јер не жели да призна да у депресивним, присилним помислима постоји систем и логика, постоји бритац и окретан ум дрских мисаоних сила које једино клиника Светог Антонија Великог и осталих православних пустиножитеља савршено препознаје, разоружава, побеђује...

Православни Срби морају како знају и умеју да имплементирају у своју етику и своје богословље све што савремена наука заповеда. Без обзира што у њој влада фундаментални атеизам у коме се брутално дисквалификује и исмева сваки покушај научног оправдавања и доказивања библијске и јеванђелске стварности. Што своје претпоставке о настанку света проглашава научним догмама, и тако постаје једна повлашћена надрелигија која рехабилитује и свима намеће стари паганизам и целокупно мрачно наслеђе западног света. Православни верници сада морају слепо да верују науци иако она одриче благодатно стање првобитне природе, интензивно присуство божанских енергија у њој, због чега је била заклоњена од сваке трулежи, од сваке болести, од сваке смрти. И која је постала трошна, рањива и зверолика, тек

пошто је горда и себична емоција првих људи прострујала кроз њу. Православни верници сада морају да верују науци која одриче целокупну православну науку о спасењу, велику богословску мисао Светог Максима Исповедника која каже да се и човечанство и читав створени свет обнављају и спасавају у чудесној Личности Богочовека Христа, да добијају своје вечно битије по мери своје љубави, своје жеље и воље да учествују у Њој. Православни Срби сада морају да се поклоне пред савременом науком и да јој јавно принесу на жртву целокупно Православље. Да пред свима признају да је оно само једна древна бајка, да је лицемерни и развратни хуманизам безбожног западног света једина духовна вредност на овој планети. Нови гонитељи хришћана Србима укидају право да јавно исповедају своје православно учење о постанку света. Они више не смеју нигде да зуцну да су мушкарац и жена створени из једног тела, једно из другог и једно за друго, а што није записано само у православним списима, већ и у њиховој физиономији, у њиховим особинама. Да брак представља једну божанску установу, једно целовито и боголико биће у коме и сам Творац учествује. Да полни однос представља врхунац ове троједине љубави, врхунац заједничког стваралаштва у коме Творац, кроз мужа, у жени ствара нови живот. И да таква употреба полности може тако да се узвиси до празника, да постане црквени благодан. Јер ми у нашим храмовима без имало лажног стида (јер је у питању радост настанка новог живота) прослављамо сам тренутак у коме је телесно зачета Пресвета девојчица Марија, тренутак у коме је телесно зачет мали Јован Крститељ.

Али полни однос може и да се унизи, да постане самом себи циљ, празна суштина у празној заједници две вечито себичне и саможиве јединке. И то се не дешава само у хомосексуалним односима, то се збива и у посрнулим хетеросексуалним везама. То се дешава и у Задрузи и Паровима, у скаредним ријалити програмима у којима је полни нагон

банализован да анимализма, а што се све емитују на каналима са националном фреквенцијом, ваљда као наша нова и једина национална и породична вредност.

Честити и богољубиви брак мушкарца и жене је најважнија икона у Православљу. На њој се заснивају готово све релације, сви односи у црквеној јерархији. Брак је икона љубави Творца и творевине. Икона Христа и Његове Невесте Цркве. Икона Христа и сваке хришћанске душе. Икона љубави Епископа и његове пастве, свештеника и његове парохије, духовника и његове братије. Зато нимало није случајно што су о браку исписане многе посланице, беседе и савети у којима се чак и усамљени подвижници, девственици попут апостола Павла, баве темом деликатних брачних односа и тајном полности. Зато нимало није случајно што су у старини подизани читави Сабори на којима су савесни архијереји одлучно бранили хришћански брак од антипородичних манихејских учења. То данас исто чине храбри српски интелектуалци пред домаћим судовима, знајући да бранећи хришћански брак, бране душу самог Православља.

Нови гонитељи хришћана се нимало не базирају на православно становиште о браку и породици, на његов иконични, богословски и историјски значај за сам српски народ. Они једноставно не желе да уоче очигледну толерантност у нашој традицији, у православним схватањима Срба која су по Уставу загарантована. То све је Њихов циљ је насиље над православним Србима. Насиље над православним родитељима којима прете тужбама и „законитим“ отимањем деце. Њихов циљ је насиље над српском децом коју покушавају да отргну од родитељског утицаја и породичног васпитања, коју желе да придобију, да збуне и саплету у најосетљивијем периоду полног сазревања, промоцијом промискуитета и антипородичних идеја у српским школама. Они се понашају као Турци који су сматрали да имају већа права над српском децом од самих родитеља. Који су дечаке отимали из загрљаја

српске мајке да би се њима одвратно наслађивали, да би од њих стварали армију својих будућих јуришника.

Доживеће због тога нове српске буне и устанке и свој пораз у њима. Не само зато што су заратили са непокорном српском слаботињом, већ зато што ратују са српским празницима и фрескама. Победиће их Крсна Слава и Младенци, Детињци, Материце и Оци. Победиће их загрљај Светог Јоакима и Ане који представља домаћу гору Тавор и живи породични храм. Победиће их Христос на Свадби у Кани Галилејској и Пресвета Богомајка која седи крај Њега за брачном трпезом. И која увек све прва примети, која се увек прва сажали. Па моли Сина свога да помогне, да претвори крчаг њихових брачних брига, тескоба и невоља, у слатко вино тихе породичне радости.

Празник чудотворне иконе
Мајке Божје Знамење 2019.

Филип Живановић
СЛУЧАЈ В. ДИМИТРИЈЕВИЋА
ИЛИ ПАРНИЦА ПРОТИВ
СЛОБОД(Н)Е МИСЛИ

СЛУЧАЈ ДИМИТРИЈЕВИЋ

Случај професора Владимира Димитријевића један је од процеса који прете да у потпуности деконструишу право на слободу мисли и говора какво познајемо данас и уведу опасан преседан у јавни дискурс, реafirмишући тзв. деликт мишљења (*délit d'opinion*), својствен анахроним, тоталитарним системима. Парница коју је против њега покренула НВО „Да се зна“ због критичког суда о хомосексуализму и библиографије коришћене као аргументације, за исход може имати и потпуну забрану јавног изношења сличних ставова

Док светска јавност с великом пажњом и запрепашћењем прати какве последице и ефекте изазива *cancel culture* или *call-out culture* и присуствује једном постмодернистичком облику остракизма, у виду суспензије налога на друштвеним мрежама одлазећег председника САД и његових присталица, те позива на њихово изопштење из друштвених токова, па све до апела да се Доналд Трамп „избрише“ из сцене једног популарног холивудског божићног филма, снимљеног пре тридесетак година, домаћа јавност у последњих неколико година има прилику да спозна како изгледа „култура гашења“ у нашим оквирима, односно како изгледа здружени приватно-институционални притисак на појединце и њихове изречене ставове.

Може се рећи да је клица надолазећег проскрибовања свих оних који јавно износе своје вредносне судове о односу

према истополној сексуалној оријентацији и читавом корпусу с тим повезаних питања, и тема које прате ову друштвену појаву, посејана још 2012. године када је тадашњи повереник за заштиту равноправности Невена Петрушић објавила своје „Мишљење поводом дискриминаторских ставова о ЛГБТ особама професора М. Б.“, тј. професора Милана Брдар.

Професор Брдар је тада „оптужен“ да је на предавању изрекао, по стандардима „новоговора“ и догматике „политичке коректности“, забрањено мишљење да је „за време његовог студирања хомосексуалност у уџбеницима психијатрије била оглашена као болест“, и „зачудио се што то више није случај“. Важно је поновити да је професор Брдар тада истакао историјску чињеницу, тј. да је Америчко удружење психијатара 1973. године донело одлуку о уклањању хомосексуалности с листе психичких поремећаја из Дијагностичког и статистичког приручника о менталним поремећајима, познатијим као ДСМ-3, као и да је одлука о томе донета прегласавањем. То је било довољно да против професора Брдар буде поднета притужба, јер је из перспективе тадашњег повереника за заштиту равноправности „мишљење универзитетског професора изнето студентима на предавању да је хомосексуалност болест, само по себи, акт дискриминације, јер представља неприхватљиво етикетирање и вређа достојанство ових особа, стварајући у односу на њих понижавајуће и увредљиво окружење, те да саме радње којима се лице или група лица узнемирава и понижава на основу њиховог личног својства могу бити разноврсне, укључујући и јавно саопштавање одређених ставова и мишљења“.

Посебан пример како изгледају покушаји институционализованог дисциплиновања и наметања аутоцензуре јесу случајеви декана Правног факултета Универзитета у Новом Саду, др Бранислава Ристивојевића, чији је став о тада усвојеном Закону о спречавању насиља у породици завршио пред највишом судском инстанцом – Врховним касационим

судом, и др Мише Ђурковића, против којег је донета препорука повереника о отклањању дискриминације због ауторског текста објављеног у „Политици“ на тему промоције хомосексуалних погледа на уређење друштва, конкретно у оквиру образовних институција. Што се тиче др Ђурковића, његов случај окончан је „етикетом“ повереника, да „ни после опомене, није поступио по препоруци“, али и с недвосмисленом поруком да сваки став различит од наметнутог као „званичног“ може постати предмет институционалног санкционисања.

У случају чији је актер био професор Ристивојевић и који је по својим последицама од изузетног значаја у контексту заштите слободе говора, вођена је парница која по његовим речима „није била парница о дискриминацији већ управо парница о слободи говора“, јер по његовом схватању повереник „није пробао само да му забрани да говори него и да му забрани да размишља“. Све је завршено пресудом Врховног касационог суда где је заузет став да је „тужени (Ристивојевић) смео и могао и јавно да изнесе свој вредносни суд о предметној теми јер то представља слободу изражавања, која је неопходна за опстанак и развој демократског друштва и која не може представљати дискриминацију само због оштро употребљених речи“, те да „демократско друштво подразумева слободу изношења мишљења. У супротном не би било праве демократије. Ако би се ограничило право да неко изнесе свој вредносни суд о некој појави, онда би била доведена у питање демократија и основни принципи толеранције, заједничког живљења и сарадње“. Другим речима, како је пресуду прокоментарисао горепоменути др Миша Ђурковић, у питању је „гранична пресуда (*landmark decision*), којом се прилично јасно успоставља и брани слобода изражавања у Србији, и из које се јасно види да је политика коју је она (повереник – прим. аут.) водила са чела институције идеолошки усмерена и супротна закону“.

ОДБРАНА ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ НА СУДУ

Коначно, домаћа јавност ће у догледно време сазнати и какав је судски епилог актуелне парнице против професора Владимира Димитријевића, суоченог с тужбеним захтевом да је у свом тексту „У одбрану природне породице“ извршио акт дискриминације против хомосексуалаца, уз образложење да је ставовима изнетим у наведеном тексту повредио њихова права и то она заштићена Уставом и Европском конвенцијом о људским правима. Професор Димитријевић је тако фактички оптужен за оно што се некад називало „деликтом мишљења“, што, по речима професора Правног факултета Универзитета у Београду др Јовице Тркуље, подразумева „правну одговорност за саму мисао која тек настаје или је настала, без обзира на то да ли је јавно изречена или не, и који је повод њеног настанка. Њиме се криминализује само мишљење, лични став, свест о нечему чак и када није објављена. Код деликта мишљења нема кривичног дела, нити умишљаја, нема намере да се оно почини. Реч је о личном ставу и погледу појединца на конкретна збивања у земљи, без претензије да се позива или подстиче на обарање власти, на противуставну промену друштвеног и државног уређења, на подривање безбедности земље и сл.“

У питању је деликт својствен тоталитарним друштвима и по својој природи би требало да буде незамислив у друштву заснованом на легитимизацији плурализма сваке врсте. С тим у вези, историјски примери санкционисања мишљења могу се наћи у средњовековним правним системима и правном институту „увреде величанства“ (*crimen laese maiestatis*). Овај институт подразумевао је инкриминацију сваког поступања, па и вербалног, уколико се процени да оно нарушава углед и достојанство владара. Стога се на питање какав статус се покушава доделити једној друштвеној групи одговор сам намеће.

Зарад разумевања ширег контекста процеса који се води против професора Димитријевића важно је напоменути о каквој садржини текста је реч и шта је изазвало прво спровођење поступка од повереника – окончан оглашавањем Димитријевића за дискриминатора, а потом и покретањем парнице од тужиоца НВО „Да се зна“. У свом тексту Димитријевић је изнео, или можда је боље рећи пренео ставове америчких стручњака, проф. др Алана Карлсона и Пола Меруа о томе шта је по њиховом схватању природна породица и какав је њен положај у свету који се мења, односно становиште о природној породици које су Карлсон и Меру на ненаметљив начин описали у „Породичном манифесту“. Укратко они су изнели своје лично мишљење како је „природна породица прави пут који води у ваљан живот, истинску срећу, и благостање“ и како „живећи у заједници, чланови овакве породице уче се човекољубљу, дајући се без размишљања о себи“, те да „доброта се узвраћа добротом, из чега настаје домострој љубави“, да је „то љубав која мајкама мами блистав осмех на лице и која очеве чини поносним што њихова деца израстају у карактерне младе људе“.

Даље, у тексту професора Димитријевића је дат кратак осврт и на књигу Слободана Антонића „Критика радикалног феминизма“, која се бави тумачењем граматике „родне равноправности“, тј. која износи тезу да је основна идеја феминизма став да је биолошки пол неважан, а да је битан „цендер (род)“, те да је „род“ друштвено конструисани пол, што је професор Димитријевић критички прокоментарисао и истакао да „родитељи имају право да подижу своју децу и да их штите од тоталитарних упуцавања и лажних идеологија“, наводећи низ правних домаћих и међународних аката који такво мишљење поткрепљују. У тексту је поред тога дат простор и појму „политичког хомосексуализма“, уз навођење појашњења руске научнице проф. др Наталије Нарочницкаје, која каже да је реч о инструментализацији легитимне борбе

за права хомосексуалаца, тј. да „савремена борба ЛГБТ покрета нема никакве везе са правима хомосексуалаца“.

Дакле, текст је по својој садржини представљао уобичајен допринос јавној расправи, неизоставној фази када је реч о усвајању закона, а написан је с гледишта православног хришћанина, који подразумева хришћански кодекс понашања, морала, васпитања и, напослетку, хришћански однос према питању хомосексуалности. Очигледно је, међутим, да одређене државне институције, али и учесници друштвено-политичког живота какве су НВО, имају све мање разумевања за ставове другачије од њихових. С тим у вези посебан куриозитет представља чињеница да је професор Димитријевић оптужен за дискриминацију, иако он као неко ко је иступио као физичко лице у оквиру своје сфере приватности, дакле не као носилац неког јавног овлашћења, и не може доћи у позицију да неког дискриминише, на начин како је то дефинисано Уставом и законима.

Тако се долази до парадоксалне ситуације, да идеолошки баштеници „европских вредности“, и као такви поклоници Француске буржоаске револуције, показују да су спремни да уђу у једну институционалну борбу зарад заbranе слободе мишљења и говора. При томе заборављају чак и тековину једног од идеолошких инспиратора великих промена 18. века Франсоа Мари Аруа, познатијег под псеудонимом Волтер, сублимираној у изреци: „Не слажем се ни са једном речју коју си изговорио, али ћу до смрти бранити твоје право да то кажеш.“

Стављањем професора Димитријевића у улогу туженог, због изреченог вредносног става, може се закључити да „прогресивне“ снаге од наслеђа Француске револуције више баштине гиљотину и јакобинску диктатуру, него вредности прокламоване Декларацијом о праву човека и грађанина у којој, између осталог, пише: „Право на изражавање сопствених мисли и ставова путем штампе или на друге начине, право

на мирољубива окупљања, слободно исповедање религије, не може бити забрањено.“

СЛУЧАЈ ДИМИТРИЈЕВИЋ КАО БАТИНА ЗА НЕПОСЛУШНЕ

Случај професора Димитријевића очигледно је део једне свеобухватније матрице која на глобалном плану, управо ових дана, кроз цензуру и укидање слободе говора на друштвеним мрежама, демонстрира сву тоталитарност неолибералног култа. Стога не треба гајити илузије да „Пренапрегнута империја“ неће користити све полуге моћи како би извојевала остварење агенде, чији је циљ декомпозиција традиционалног погледа на свет, односно пре свега декомпозиција традиционалног схватања породице.

Један од инструмената постмодерног остракизма неподобних појединаца представља и њихова стигматизација кроз институционално дисциплиновање, јер се суштински и иза случаја професора Димитријевића крије перфидан покушај наметања једног тоталитарног обрасца мишљења, заоденутог у форму „заштите од дискриминације“, а телеолошки усмерен на тријумфално „марширање кроз институције“. Методологија таквог приступа описана је у ономе што се у теорији социјалног инжењеринга препознаје као „Овертонов прозор“, тј. оно што је колоквијалним речником познато као принцип „кувања жабе“. Уклањање и поништавање сваког мишљења и става које је у супротности с диктираним наративом само је један од шест корака методолошки препознатих у оквиру „прозора дискурса“, створеног 1990-их година од Џозефа Овертона, бившег потпредседника америчке аналитичке институције „Макино центар за јавну политику“. Реч је о технологији манипулације свешћу једног друштва тако што се постепено оно што је незамисливо преводи у област

„радикалног“; одмах после тога постаје „прихватљиво“, затим му се пружа „разумевање“, онда је „популарно“, да би на крају било озакоњено, тј. одређено друштвено неприхватљиво понашање временом постаје друштвено пожељно. Стога је дужност сваког слободоумног грађанина да стане не толико у одбрану природне породице колико у одбрану слободе мисли, у одбрану професора Димитријевића.

НЕОЛИБЕРАЛИЗАМ И ИДЕОЛОГИЈА ХОМОСЕКСУАЛИЗМА

Посматрано из шире перспективе, пропагирање хомосексуализма може се тумачити као део свеобухватног притиска неолибералне идеологије против „хаотичне свеукупности“ простих сметњи, грешака, речју – „буке“ која се по инерцији противи градитељима „новог либералног поретка“, како је то описао руски мислилац Александар Дугин. Стога у очима творца „новог друштва“ текст Владимира Димитријевића представља вид аномалије и побуне против једне монополске идеологије, која не допушта постојање ниједне друге, односно идеологије неолиберализма која све „ређе иступа као разборита и слободно прихваћена политичка филозофија, већ постаје нешто несвесно, подразумевано, нагонско“. Дугиновим речима: „Такав нагонски либерализам, који претендује на претварање у матрицу садашњице које већина није свесна, постепено стиче гротескне црте.“

А да стицање „гротескних црта“ постаје део званичне политике (још увек) најмоћније светске војне силе, постало је јасно још 2011. године када је Барак Обама издао директиву којом се „права и третман лезбејки, геј, бисексуалних и трансродних особа ван граница САД проглашавају за приоритет у америчкој спољној политици“. Стога се може очекивати да ће сваки став попут ставова професора Брдара,

Ристивојевића, Ђурковића или Димитријевића, али и онај попут истраживачког рада Џудит Рисман и њене анализе „научног“ рада Алфреда Кинсија, идеолошког творца сексуалне револуције 1960-их година и његових студија *Сексуално њонашање мушкараца* и *Сексуално њонашање жена*, тј. испитивања спровођених у оквиру „столова 30, 31, 32, 33 и 34“, бити предмет интересовања Стејт департамента. На овакав начин Обамина администрација уједно је и први пут увела питање права људи „нетрадиционалне сексуалне оријентације“ у оквиру званичне државне спољне политике САД, што подразумева да је та политика постала институционализована и да као таква представља званичан инструмент притиска на сва друштва широм света која баштине другачије социјалне погледе.

Печат, 22. 1. 2021

САДРЖАЈ

СРБИЈА ПОД ВЛАШЋУ НОВОГ СОДОМА НЕКОЛИКО РЕЧИ КАО ПРЕДГОВОР

МИША ЂУРКОВИЋ	
О БЕЗАКОЊУ МАСКИРАНОМ У ЗАКОНЕ	5
О НАСЛОВУ	9
ЗАШТО ЈЕ ДУГА НАША	9
О САДРЖАЈУ КЊИГЕ	10
СТАВ ЈЕДНОГ МАРКСИСТЕ	11
СВАКИ МУШКАРАЦ И СВАКА ЖЕНА	13
ШТА ИМ ЈЕ ЦИЉ?	14

ЗАШТО ХРИШЋАНИН МОРА БИТИ ПРОТИВ

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ И ОКУЛТНИ ПРЕВРАТ: ЗАШТО ХРИШЋАНИН МОРА БИТИ ПРОТИВ

УМЕСТО УВОДА	19
ПРАВОСЛАВНИ ПОГЛЕД НА ЦЕНДЕР ЛУДИЛО	20
ФРАНКЕНШТАЈНОВА ДЕЦА	21
ПРАВОСЛАВНО УЧЕЊЕ О ПОЛУ	26
ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ И ОКУЛТИЗАМ	31
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	35

ГЕЈ КВИСЛИНЗИ: ПАРАДЕ ПОЛИТИЧКИХ ХОМОСЕКСУАЛЦА И „МЕКА ОКУПАЦИЈА“ СРБИЈЕ

УДАРНА ПЕСНИЦА ЉУДСКИХ ПРАВА	37
ГЕЈ ПАРАДЕРИ КАО ВОЈНИЦИ АМЕРИЧКОГ МИЛИТАРИЗМА	38

АНА БРНАБИЋ, ГАУЛАЈТЕРСКО „ОНО“	
ОКУПАЦИЈЕ СРБИЈЕ	39
НЕ ТРЕБА НАМ ПРИРАШТАЈ, ТРЕБА НАМ ПАРАДА	40
А ПОЛИТИЧКА КОРЕКТНОСТ?	41
ДИЈЕГО ФУЗАРО О ЛАКРДИЈАШТВУ ПАРАДЕРА	41
СМЕТА ИМ МЛАДА МАЈКА	42
ПРОЛЕТАРИЈАТ, ПРЕКАРИЈАТ И ПРАВА <i>ВЕСЕЛНИКА</i> (GAY) ...	43
ХИПЕРЕСЕКУАЛИЗАЦИЈА И ЏЕНДЕРИЗАЦИЈА	43
РАТ ПРОТИВ БИОЛОГИЈЕ	44
ТУРБОКАПИТАЛИСТИЧКИ ЛУДАЦИ	
И ПОЛИТИЧКА КОРЕКТНОСТ	45
ШТА ЈЕ НА КРАЈУ ТУНЕЛА?	46
БОРБА СЕ НАСТАВЉА	46
НЕОДУСТАЈАЊЕ ОД БОРБЕ	47

НЕЋЕТЕ НАС ПОБЕДИТИ, А КАМОЛИ УБЕДИТИ

ЦРНО БЕЗ ИМАЛО БЕЛОГ: НАША ДЕМОГРАФСКА БУДУЋНОСТ И НОВА ВЛАДА ДРЖАВЕ СРБИЈЕ

ПРЕДУСЛОВ ОБНОВЕ ДЕМОГРАФИЈЕ	53
ОБНОВА ДЕМОКРАТИЈЕ	
И МАТЕРИЈАЛНО СТАЊЕ ДРУШТВА	54
НАШ ДЕМОГРАФСКИ СУНОВРАТ	55
ПОЛИТИКА РАЂАЊА У СРБИЈИ	56
„GAY FRIENDLY“ ВЛАДА	57

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ НА ПРАГУ „РОДНОГ БУЏЕТИРАЊА“ ИЛИ У ТОМ ЛУДИЛУ ИМА СИСТЕМА

ЈЕДАН ДОГАЂАЈ У АКАДЕМИЈИ НАУКА	60
В ЧЈОМ ДЈЕЛА?	61

НЕ ИЗДРЖАХ	62
БРУКА ЗВАНА БЕЛИЋ	63
БРУКА ЗВАНА ПАВЛЕ САВИЋ	64
ОДУЗИМАЈУ НАМ РЕЧ „РОД“	66
ШТА СЕ БИРА?	66
О ЧЕМУ ЈЕ РЕЧ?	67
ПОЛ ЈЕ ФИКЦИЈА, КАЖЕ БАБА ЦУДИТ	68
КО СУ ЦУДИТИНЕ „ПРЕТКИЊЕ“?	71
СТВАРНО, КАКВЕ ТО ВЕЗЕ ИМА СА НАУКОМ?	72
ОПОВРГАВАЊЕ ЛАЖНЕ ТЕОРИЈЕ	73
КО СЛУША ЛУДУ БАБУ, ПОРИЧЕ „ИНЦЕСТНИ ТАБУ“	77
ПОСЛЕДИЦЕ ЛУДИЛА	78
НАШ СЛУЧАЈ	80
ШТА ЈЕ ЦИЉ?	82
ЦЕНДЕРИЗАМ И КОМУНИЗАМ	83
ПАРОЛЕ ЗА ПУТ У СВЕТЛУ БУДУЋНОСТ	84
СРПСКА АКАДЕМИЈА У ОДБРАНИ НОРМАЛНОСТИ	85
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	87

ХОМИНТЕРНА, ГЕЈСТАПО И ЦЕНДЕР ЖАНДАРМЕРИЈА

**МОЖЕТЕ НАС ПОБЕДИТИ, АЛИ НЕ И УБЕДИТИ:
УОЧИ ЈЕДНОГ СУДСКОГ ПРОЦЕСА У БЕОГРАДУ**

ПРЕ ЧИТАЊА	91
ШТА СЕ ЗБИВА У СРБИЈИ	92
УОЧАВАЊА РАНКА ГОЈКОВИЋА	95
ЗАШТО ЈЕ ВАЖАН ПРАВЕДАН СУД?	97
СЛУЧАЈ ПОРЕШ	102
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	116

ИЗВЕШТАЈ СА ПРВОГ РОЧИШТА У ПРОЦЕСУ ВЛАДИМИРУ ДИМИТРИЈЕВИЋУ	118
--	-----

ДА СЕ ЗНА – А САД МАЛО ЈА

Поводом текста „Почело суђење

Димитријевићу због дискриминације ЛГБТ“

ПРЕТПРИПРЕМНО РОЧИШТЕ И „ПОДРЖАВАОЦИ“ ДИМИТРИЈЕВИЋА	120
ПРАВО НА СЛОБОДУ ВЕРОИСПОВЕСТИ	121
КОРОНА И СУЂЕЊЕ	122
О ПРАЂЕЊУ НВО „ДА СЕ ЗНА!“	122
ТРИ КЊИГЕ О МОМ СЛУЧАЈУ	123
КАМИЛА ПАЉА О ИСТОМ	124
УМЕСТО ПОЛЕМИКЕ, ИЗВОЂЕЊЕ НА СУД	127

НА СУДУ, УОЧИ САВИНДАНА: НА УДАРУ ЦЕНДЕР ЖАНДАРА

ЗАШТО САМ ПИСАО ТЕКСТ „У ОДБРАНУ ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ“	128
СТАВ ЦРКВЕ И МОЈИ СТАВОВИ	130
НИСАМ ИЗВРШИО ДИСКРИМИНАЦИЈУ	131
ТУЖЕН САМ ЗБОГ ДЕЛИКТА МИШЉЕЊА	133
ШТА ЈЕ ИДЕОЛОГИЈА ПОЛИТИЧКОГ ХОМОСЕКСУАЛИЗМА?	135
ОСНОВНЕ ТЕЗЕ СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА	137
ПИТАЊЕ ПРОПАГАНДЕ	142
НЕ ЛГБТ ОСОБЕ, НЕГО ИДЕОЛОГИЈА ПОЛИТИЧКОГ ХОМОСЕКУСАЛИЗМА	143
ОСНОВНЕ ТЕЗЕ МОГ ТЕКСТА „У ОДБРАНУ ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ“	144
ГРЕХ ИЛИ БОЛЕСТ	147
НАУЧНОСТ ПОЈМА „ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ“	148

ОПРАВДАНОСТ РАЗЛИКОВАЊА ИДЕОЛОГА	
ПОЛИТИЧКОГ ХОМОСЕКСУАЛИЗМА ОД ЛГБТ ОСОБА	149
ЉУДСКА ПРАВА И МОЈИ СТАВОВИ	150
ДА ЛИ САМ БИО „ПЕДАГОШКО-ПСИХОЛОШКИ“	
ПОТКОВАН?	151
ДА ЛИ ПОЗНАЈЕМ СВЕТО ПИСМО?	151
ЈА САМ „ТАРГЕТИРАН“	152
ЈОШ НЕКЕ АПСУРДНЕ ТВРДЊЕ	153
ОПЕТ И ОПЕТ	153
УВЕК СПРЕМАН НА КРИТИКУ И ПОЛЕМИКУ	154
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	154

ДРУГИ О ИСТОМ

П. Тихомиров, З. Чворовић	
ПРОГОН ВЛАДИМИРА ДИМИТРИЈЕВИЋА,	
СРПСКОГ „ОЛЕГА ПЛАТОНОВА“	161

Жељко Перовић	
РЕЧ УОЧИ СУЂЕЊА ВЛАДИМИРУ	
ДИМИТРИЈЕВИЋУ ПО ТУЖБИ НЕВЛАДИНЕ	
ОРГАИЗАЦИЈЕ „ДА СЕ ЗНА“ ЗБОГ НАВОДНЕ	
ДИСКРИМИНАЦИЈЕ	164

Филип Живановић	
СЛУЧАЈ В. ДИМИТРИЈЕВИЋА	
ИЛИ ПАРНИЦА ПРОТИВ СЛОБОД(Н)Е МИСЛИ	
СЛУЧАЈ ДИМИТРИЈЕВИЋ	170
ОДБРАНА ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ НА СУДУ	173
СЛУЧАЈ ДИМИТРИЈЕВИЋ	
КАО БАТИНА ЗА НЕПОСЛУШНЕ	176
НЕОЛИБЕРАЛИЗАМ И ИДЕОЛОГИЈА	
ХОМОСЕКСУАЛИЗМА	177

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

316.32

316.837

314.116-022.252(497.11)

ДИМИТРИЈЕВИЋ, Владимир, 1969–

Дугине боје вам нећемо дати : одговор либерално-глобалистичким бојовницима тоталитаризма / Владимир Димитријевић. – Београд : В. Димитријевић, 2021. (Београд : Добротољубље). – 178 стр. ; 21 см

Тираж 100. – Напомене и библиографске референце уз текст.

ISBN 978-86-900924-3-7

- а) Глобализација – Демографски аспект
- б) Хомосексуалност
- в) Србија – Депопулација

COBISS.SR-ID 35201801